

ТОМ МАРТИН ПИРАМИДА

Превод от английски: Петко Петков, 2010

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Питър Строс, литературен агент, Мария Рейт, редактор в „Пан Макмилън“ и Ана Валдингер, помощник-редактор, за способностите и интелекта им.

Вдъхновение за тази книга почерпих от множество източници, като най-важните от тях са: „Карти на древни морски крале: доказателства за напреднали цивилизации от ледниковия период“ от Чарлз Х. Хапгуд, „Мелницата на Хамлет: есе, изследващо изворите на човешкото познание и предаването му чрез митове“ от Джорджо де Сантияна и Херта фон Дехенд, „Тайните учения на всички времена“ от Манли Палмър Хол, „Пътят: екологичен светоглед“ на Едуард Голдсмит, както и от творбите на Лий Чайлд, Джеймс Туининг и Джоузеф Кембъл.

ПРОЛОГ

Професор Кент хвърли последен поглед към облените в лунна светлина древни руини на Мачу Пикчу, прострели се по протежение на долината на сто метра под него. Гърдите му се изпълниха с високопланинския въздух на Андите. Само преди десет минути професорът спеше дълбоко в топлото си легло в хотел „Руинас“, близо до античния град, обявен за световно културно наследство от ЮНЕСКО. Двама непознати го изтръгнаха от прегръдките на съня внезапно и грубо.

Запушиха му устата и го издърпаха от леглото, преди да успее да се осъзнае и да извика за помощ. Повлякоха го бос по коридора и без да промълвят и думичка, го изведоха през аварийния изход в хладния мрак вън.

„Значи след всичките тези години най-сетне са решили да се захванат с мен“.

Потвърждението на предположението му беше повече от зловещо. Последните няколко месеца бе започнал да се чуди дали не губи разсъдъка си, но среднощното отвличане доказваше, че откритията му са точно толкова важни, колкото беше предполагал...

Години наред си мислеше, че ако продължава с разкритията, ще изкара силите на злото от мрака. Всяко негово откритие сигурно ги беше примамвало да използват още малко към светлината, докато най-сетне присъствието му на тази земя явно беше станало непоносимо за тях.

„Къде ли ме водят сега?“

Вледеняващият нощен въздух изсмукваше топлината от разтрепераното му тяло. Професор Кент се препъваше по тясната стръмна пътечка, която водеше към дивото сърце на планината. Възрастният учен беше жалка гледка в сравнение със заплашителния грубиян, който го буташе нагоре в мрака. Бялата брада и оредяващата сребриста коса скоро се покриха с капчици пот, а побледнялото му лице наподобяваше изображение на призрак. Дори и в това състояние

обаче, околният пейзаж му подейства успокоително. Обляна единствено от лунна светлина, планината искреше със свръхестествена красота.

Достигнаха малко плато и по-ниският от двамата похитители, който водеше колоната, се извърна, издърпа малка кутия от джоба на якето си и я отвори. В тъмнината професор Кент не успя да различи какво има в нея. По-едрият му мъчител, който държеше една от ръцете на професора извита зад гърба, го натисна и го принуди да коленичи.

В пристъп на паника ученият се опита да се съпротивлява, но едрият мъж изви болезнено ръката му и го натисна надолу, докато не го прикова по очи на земята. След миг една лапа изтръгна парцала, с който беше запушена устата му.

Професорът видя, че другият похитител прикляка до главата му със спринцовка в ръка, и се разкрещя. Човекът приближи спринцовката до лицето му мъчително бавно. Капка, подобна на живак, затанцува по върха на иглата на лунната светлина. По-дребният заговори или по-скоро изсъска злобно в ухото му:

— Искаш ли да добавиш още нещо към купчината лъжи, които си изписал, старче?

Говореше английски с акцент, но професорът не успя да отгатне какъв е по народност. Той изви глава, доколкото му беше възможно, и с крайчеца на окото си зърна лицето на по-ниския похитител. Напрегна всичките си сили и успя да изхрипти в отговор:

— Ако са лъжи, защо сте ме довели тук?

Злодеят се изхили презрително, наведе се над него и прокара върха на иглата по врата му. Кент една усети драскотината, но знаеше, че и толкова е достатъчно. Дробовете му почти веднага се напрегнаха.

Отровата плъзна по вените му, а с нея и усещането, че е освободен от огромен товар. Имаше едно-единствено желание — да го оставят да издъхне в мир, но ексекторът му продължи с мъченията.

— Вие сте изчадие, професор Кент, а изчадията трябва да се върнат там, откъдето са дошли — в ада.

— В моя мироглед няма изчадия, няма и ад.

— Стига толкова! — изкрещя нисичкият. Съучастникът му натисна главата на професора в земята и възрастният учен усети как животът отлита от тялото му.

— Не искам повече да слушам лъжите ви. Нима никога не ви е хрумвало, професор Кент, че миналото и бъдещето са частна собственост, която не ви принадлежи? Те са притежание на по-важни хора. — В гласа на екзекутора му пролича раздразнение. — Мислите си, че можете да ни надхитрите ли? Нима наистина си въобразявате, че ще ви позволим да огласите разкритията си?

Още докато говореше, в ръката на по-дребния от двамата мъже проблесна нещо. Острие на бръснач.

„Какво прави? — извърна мътен поглед към него професорът. — Отровата, която ми инжектира, така или иначе ще ме убие“.

Дребничкият продължи със саркастичен тон:

— Ние обаче сме щедри. Решихме да предоставим и на вас възможността, дадена на гръцкия философ Сократ да отнеме собствения си живот... Няма да прибъгваме към прекалено показни неща. Показността често буди любопитство, което току-виж се прехвърлило върху анонимните ви писаници, които наричате „теории“. Самоубийството е доста по-невзрачно от убийството, не мислите ли?

С тези думи едрият похитител, който го натискаше към земята, отпусна хватката си. Професорът инстинктивно се опита да се размърда, но тялото му не реагира — беше парализиран.

Дребничкият го обърна по гръб с крак, коленичи до него и се пресегна към дясната му ръка. Преряза китката с едно движение, а кръвта рукна и опръска тревата наоколо. Екзекуторът остави неподвижната дясна ръка на земята, а кръвта заизтича от нея. Той посегна към лявата китка на професор Кент, постави бръснача в дланта му и стегна пръстите около дръжката. После внимателно намести тази ръка на земята.

— Ще оставим бог да прецени какво наказание да ви наложи за богохулствата. Времето ти на земята изтече, старче.

Професорът напрегна всички сили на волята си, за да разтвори пръстите на лявата ръка и да изпусне бръснача, но нищо не се получи. Остана да лежи парализиран, жертва на инсценирано самоубийство.

— Няма библейски бог, който да ме накаже. Доказателствата ми ще бъдат открити... — Гласът му затрептя и изгасна под въздействието на отровата.

Дребничкият мъж излая към съучастника си:

— Този човек е по-упорит и от магаре! Откъде взема сили, за да бръщолечи толкова. Прилича на хлебарка — няма изтребване.

Той се наведе и опипа врата на професора с парче вълнен плат.

— Само като си помислиш, че някакъв си учен е в състояние да ни причини толкова главоболия. Добре, не искаме повече недоразумения, нали? Да се върнем в хотела и да претърсим стаята му. Трябва да унищожим и най-малката следа от доказателства.

Те се взираха в неподвижното тяло още няколко секунди и после безшумно изчезнаха в нощта.

Професор Кент гледаше звездите над главата си, без да е в състояние да мръдне и малкия си пръст. Години наред бе изучавал загадъчните небеса в опит да открие великата истина и дори сега, въпреки безпомощното си състояние, очите му все още съзираха познатите очертания на съзвездията. Силите му го напускаха, но мислите му все още се въртяха около последното откритие.

„Значи интуицията не ме е подвела. Разреших и последната загадка. Но в такъв случай светът е в огромна опасност. Дали картите са на сигурно място? Дали някой ще успее да ги разчете без мен?“

После всичко потъна в мрак.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

В дванайсет без пет Катрин Донован, на двадесет и девет, една от най-младите преподаватели в Оксфордския университет, излезе през малката врата на масивния дървен портал на общежитието и се озова в красивия и спокоен четвъртит преден двор на колежа „Ол Соулс“. Денят беше вторник, а времето — необичайно топло и слънчево за мартенски предобед. Слънчевите лъчи галеха моравата и топлеха каменните стени на Котсуолд, а камбаните на университета биеха жизнерадостно, за да обявят неизбежното настъпване на обяда.

„Ол Соулс“, където преподаваше Катрин, беше най-престижният, макар и най-тайнствен от трийсет и петте колежа на Оксфорд. В него не учеха за бакалавърска степен, докато в останалите следваха поне по двеста, а в най-големия — четиристотин студенти, които се стремяха да станат бакалаври. С две думи, „Ол Соулс“ беше убежище на световноизвестни учени и всички в него посвещаваха времето си на разширяване на човешкото познание във всичките му сфери, от ядрена физика до ислямско изкуство.

Единственият начин за присъединяване към този елитен клуб бе преминаването през най-ситното сито за подбор, познато в академичните среди. За успелите да го сторят усилието определено си струваше. С учените там се отнасяха като с кралски особи. Винарската изба на колежа бе известна като една от най-добрите в университета, а учените, които предпочитаха да живеят в университетското общежитие, можеха да си доставят удоволствието да бъдат будени сутрин от иконом с чай, препечени филийки и вестник, поднесени на сребърна табла. Най-голямата привилегия беше, че никой от учените не бе длъжен да преподава и можеше да посвети времето си изцяло на фундаментални открития по специалността си.

За младата и красива американка Катрин „Ол Соулс“ се оказа доста странно място. Останалите учени, привикнали към всякакви ексцентричности, я приеха като поредния странник в място, пълно със странни хора, така че я посрещнаха топло. Стигаше им, че вече е в

предните редици на водещите учени в нейната област — астрономията.

Катрин Донован погледна часовника си. „Още пет минути до лекцията ми“.

Спусна се към учебния корпус и се насочи към пощенската си кутия. Сутрешната ѝ поща съдържаше няколко скучни комюникета от факултета по астрономия, както и голям кафяв плик, който очевидно идваше от чужбина. Тя го огледа набързо и тутакси разпозна почерка на професор Кент. В никакъв случай не искаше да закъснява за последната лекция от семестъра, така че напъха плика в чантата и закрачи бързешком към аудиторията.

По традиция прекрасната старинна каменна аудитория в сърцето на колежа бе претъпкана със студенти от всички факултети, дошли да чуят лекцията на доктор Донован. Лекциите ѝ убедително водеха класацията по популярност. Катрин Донован сама пожела да води лекции, тъй като обичаше да общува със студентите. Те пък ѝ отвръщаха с безрезервна преданост и в течение на семестъра броят им непрекъснато нарастваше. Вчера например, докато пиеше кафе в преподавателската стая, един от по-приятелски настроените ѝ колеги я подкачи с репликата, че дочул как двама студенти я наричат най-сексапилния доктор на света.

Катрин имаше кестенява коса до раменете, изящни високи скули и грацията на професионален спортист. Знаеше добре, че привлича вниманието не само на студентите.

Тази сутрин обаче тя беше нервна. По традиция с последната си лекция за семестъра преподавателят настройва студентите за ползотворна ваканция. Днес тя възнамеряваше да изненада слушателите си и да им разкаже за една от най-странните и необясними загадки на Космоса — загадка, която можеше да има плашещи последствия за цялото човечество. Аудиторията ѝ бе съставена от будни и умни студенти, но тяхната младост налагаше да им напомни колко крехко е човешкото познание пред лицето на неизвестното.

Катрин огледа морето от младежки глави, скупчени от другата страна на катедрата ѝ. Прочисти гърлото си и започна:

— Здравейте всички. Благодаря ви, че дойдохте на лекцията ми. Днес ми се иска да разбере дали някой от вас е в състояние да разреши една от най-големите загадки на всички времена.

Из аудиторията се разнесе напрегнат шепот и любопитните очи на студентите се впиха очаквателно в нея.

— Всички знаем, че най-ярката звезда на нощния небосклон е Сириус. Вярно е, че една-две други звезди са по-близо до Слънчевата система, но никоя от тях не свети така силно. Може би затова Сириус заема централно място в почти всички митове на античния свят. — Катрин огледа морето от лица. „Добре, изглеждат заинтересувани“. Тя вкара заговорническа нотка в гласа си и продължи: — Но може би, може би има и други причини за това.

Направи нова пауза, този път, за да отпие глътка вода от чашата на катедрата. Надзърна в лаптопа си и натисна клавиш. Изображението от екрана излезе на гигантската видеостена, окачена зад гърба ѝ.

Пред очите на аудиторията се появиха два образа, подредени един до друг. Първият беше снимка на рисунка, издълбана в пясък или мека пръст.

Вторият образ очевидно бе генериран с помощта на най-новите астрономически компютърни програми. Представляваше графично изображение на далечен космически обект, който величествено следва своята орбита. До него се виждаше и втори, по-малък обект. Той явно описваше спираловидна орбита около по-големия си съсед, сякаш вкопчен в притегляне, от което се опитва да се освободи.

Катрин хвърли поглед към видеостената, за да се убеди, че образите се виждат ясно.

— Когато говорим за разстоянията между звездите, трябва да отбележим, че на практика Сириус е един от най-близките ни съседи. Знае ли някой точно на какво отстояние се намира?

Тя отново огледа аудиторията. Младеж с рошава глава на третия ред вдигна ръка. Катрин се усмихна окуражително, но прекрасните ѝ зелени очи сякаш препарираха студента. Тя повтори усмивката, но в гласа ѝ се прокрадна нетърпелива нотка, въпреки че съвсем искрено се опита да насърчи младежа да говори:

— Да?

Студентът се изчерви като домати и запелтечи насреща ѝ:

— Разстоянието е... разстоянието е 2,67 парсека... което е 8,7 светлинни години или петдесет и два трилиона мили.

Катрин бе впечатлена.

— Да! Много добре. Благодаря ви. И така, през 1844 година немският астроном Фридрих Бесел предположил, че Сириус трябва да има невидима звезда близък. Бесел работил доста време над теорията си и след изключително прецизни измервания на бавното движение на Сириус забелязал леки криволичения в обичайната орбита. Решил, че това може да се дължи единствено на гравитационни сили, идващи от невидима съседна звезда, но така и не съумял да докаже твърдението си. В онези времена никой не бил в състояние да конструира толкова мощен телескоп, че да позволи наблюдения на съзвездието, към което принадлежи Сириус.

Катрин се приближи към голямата видеостена.

— Едва през 1862 година американският майстор на телескопи Алвън Кларк с помощта на едно от изобретенията си за пръв път в човешката история забелязал неясния спътник на Сириус и така доказал правотата на Бесел. Но дали наистина е било за пръв път? — попита загадъчно Катрин Донован. През редиците на студентите премина оживен шепот и тя направи нова драматична пауза.

— Днес, разбира се, сме в състояние да наблюдаваме с лекота и двата обекта, благодарение на изключително мощните ни телескопи. Оригиналният Сириус, голямата звезда, Сириус, видим с невъоръжено око, наричаме Сириус А, а спътника му, тежкия, незабележим Сириус — Сириус Б. Днешният ми въпрос към вас е извънредно простичък, но ако успеете да отговорите вярно, НАСА вероятно ще ви назначи за шеф на изследователския си отдел. — Катрин си пое дълбоко въздух и бавно зададе въпроса: — Ако Сириус Б е напълно незабележим с невъоръжено око, как ще обясните съществуването на африканско племе, което е водило подробни и точни астрономически записки за него през последните две хиляди години?

От претъпканата аудитория насреща ѝ се разнесе удивена въздишка.

— Племето, за което става въпрос, се нарича догони. Живее в Западна Африка, на територията на днешно Мали. В древните им устни предания ярката звезда Сириус се придружава от необичайно тежък тъмен обект, който те наричат По. Сега сигурно няма да се

изненадате, ако ви кажа, че Сириус Б всъщност е бяло джудже — съдържа толкова материя, колкото и нашето слънце, но е доста по-дребен по размери. Една лъжичка вещество от него тежи почти четвърт тон. Изглежда догоните не само са знаели за съществуването на Сириус Б, което само по себе си е достатъчно странно, но са били наясно, че е звезда с изключително голяма плътност... Нещо повече — знаели са, че Сириус Б се завърта около по-големия си сродник за петдесет и две години. — Удивлението по лицата на студентите насреща ѝ предизвика усмивката на Катрин. — Вярванията на догоните — ако приемем, че астрономическите им познания могат да бъдат наречени вярвания — стават достояние на външния свят през 1940 година благодарение на един френски антрополог. Със сигурност знаем обаче, че те датират отпреди 1800 години, а твърде вероятно са и доста по-древни. Догоните са онагледявали движението на звездите посредством диаграми, нарисувани в пясъка. В лекцията си ще ви обясня как са успели да ги съхранят. Тук обаче можете да видите догонската диаграма, изобразяваща пресичащите се орбити на Сириус и по-тъмния му спътник в лявата част на графиката. Отдясно пък съм сложила траектории на орбитите на Сириус А и Б, съставени с помощта на модерни астрономически уреди.

Присъстващите в аудиторията отново ахнаха вкупом.

— Както сами можете да се уверите, разлики няма. В наши дни знаем, че орбиталният цикъл на Сириус Б, или По, е точно 49,1 години, така че 50 години е доста добро предположение за племе от неолитната епоха. Познанията на догоните за Космоса обаче не спират дотук. Те например са смятали, че Юпитер има четири луни, а Сатурн — пръстени. Както в случая със Сириус Б, пръстените на Сатурн и луните на Юпитер са невидими с невъоръжено око — за да ги разгледате, ще се наложи да се снабдите с телескоп, при това доста добър. И така, може ли някой от вас да обясни откъде са знаели всичко това догоните?

Из претъпканата аудитория плъзнаха шушукания. За себе си Катрин бе убедена, че един ден със сигурност ще се появи разумно, научно обяснение на мистерията около знанията на догоните за Сириус. В крайна сметка е напълно невероятно в зората на своето развитие човечеството да е разполагало с напредналите технологии и инструменти, необходими за наблюдението на малката звезда. Въпреки

това догоните бяха една от любимите ѝ космически загадки и безотказно предизвикваха желанието ефект. Студентите от първите редове с разширени от учудване зеници и увиснали челюсти заизвиваха вратове назад, за да проверят дали пък някой от колегите им няма идея. Всички мълчаха.

В този момент като по поръчка вратата в далечния край на аудиторията изскърца и се отвори. Всички присъстващи се извърнаха на седалките си.

Оказа се, че е един от портиерите. Изглеждаше леко притеснен и се прокашля нервно, преди да вдигне ръка за позволение да говори.

Катрин се обърна към студентите си:

— Моля да ме извините за секунда.

Тя поприглади полата си с ръка, слезе от подиума и леко притеснено се запъти към отсрещния край на аудиторията, за да говори с портиера. Той от своя страна тръгна към нея и я пресрещна на половината път.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, госпожо, но ректорът спешно иска да ви види.

— Моля? Не може ли да изчака още половин час, докато свърши лекцията?

— Каза, че е много спешно, госпожо. Спомена, че имал лоши новини.

Сърцето на Катрин задумка. Тя се извърна леко към аудиторията и каза:

— Ужасно съжалявам, но явно се е случило нещо неприятно и се налага веднага да се видя с ректора. Извинявам се на всички. Надявам се, че загадката, за която ви разказах току-що и която все още си остава неразрешена, ще поддържа интереса ви в следващите седмици. Сигурна съм, че през ваканцията ще посветите времето си на подготовка за следващия семестър, но ако ви остане свободна минута, опитайте се да разрешите главоблъсканицата с догоните и Сириус. Късмет! Ако някой се справи, ще го освободя от изпит!

2.

Кабинетът на ректора на „Ол Соулс“ се помещаваше в обширна стая, облицована с орехова ламперия и с изглед към прекрасната градина с разцъфнали лехи и ниско подстригани зелени морави, поддържани в изряден вид от векове насам. На шейсет и пет годишна възраст, ректорът бе ветеран в академичния живот на колежа. Енергичен мъж с посивяла коса, голям нос и рунтави вежди, той внушаваше респект с всяка фибра на тялото си. Освен че отговаряше за ежедневните административни дела на колежа, беше и изявен философ и логик.

Днес обаче носеше тежкото бреме на приносител на ужасни новини. Един полицаи от участъка в Темз Вали току-що го бе осведомил, че уважаваният му колега и добър приятел професор Кент е открит мъртъв в планините близо до Мачу Пикчу, Перу. Смъртта била причинена от сърдечен удар, почти сигурно предизвикан от опит за самоубийство. Полицаят добави, че на този етап е по-добре да не влиза в по-нататъшни подробности, тъй като разследването на случая е едва в началото. Колегата им от посолството в Лима поддържал връзка с перуанската полиция.

Ректорът седеше на голямото орехово бюро в кабинета с увиснали рамене, подпрял чело с лявата си ръка, и бавно масажираше веждите си. Той въздъхна дълбоко и си даде сметка, че за пръв път от доста време насам няма абсолютно никаква представа как точно да постъпи.

„Какво мога да кажа на Катрин? Професорът ѝ беше като втори баща“.

В този миг на вратата му се почука.

— Влез.

Катрин изглеждаше слънчева, както винаги, и при вида на младежкия ѝ ентузиазъм ректорът отново усети тежестта на бремето си. Защо точно на него се падна да съобщи ужасната новина? Тя вече бе успяла да се притесни и по лицето ѝ се четеше загриженост.

— Какво се е случило, ректоре?

— Скъпо момиче, ужасно съжалявам, но професор Кент е мъртъв.

Катрин се свлече в най-близкия стол с посивяло като пепел лице. Все пак успя бързо да се вземе в ръце.

— Как е станало? Кога?

— Изглежда е починал преди две нощи в Перу, в Мачу Пикчу... близо до руините. Полицаят, който ми съобщи новината, току-що си тръгна. Веднага изпратих да те повикат.

Катрин го изгледа със замъгления поглед на човек, изпаднал в силен шок.

— Не мога да повярвам! Но какво се е случило? Сигурно има някаква грешка. Професорът ми каза, че отива в Мексико, и трябваше да се прибере у дома късно снощи.

Ректорът се опита да прозвучи възможно най-дипломатично:

— Все още не сме сигурни какво е станало. Засега перуанската полиция смята, че е самоубийство.

Шокът мигновено изчезна от лицето на Катрин и на негово място се изписа недоверие. Тя се изправи в стола.

— Не! Това е невъзможно. Не вярвам, станала е някаква ужасна грешка.

Ректорът се изправи и заобиколи бюрото си. Не знаеше как точно да постъпи, така че наля чаша вода и я отнесе на Катрин.

— Ужасно съжалявам, скъпа. Полицията държи положението под контрол... така че сигурно е най-добре да си починеш.

Катрин поклати глава и вдигна поглед към него.

— Професор Кент си нямаше никого. Единствената му сестра почина преди три години. Няма на кого да съобщим за смъртта, няма кой да организира погребението. Всичко е толкова ужасно... Трябва да разбере още подробности. Станала е грешка. Просто съм убедена. Звучи невероятно професорът да се е самоубил... Искам лично да говоря с полицаите.

Ректорът ѝ се усмихна загрижено.

— Катрин, скъпа, напълно те разбирам. Нека обаче изчакаме окончателното заключение на перуанската полиция. Сигурен съм, че нашият човек в посолството в Лима контролира нещата. Ако искаш, след като разберем какво е заключението на полицията в Перу, ще те придружа до участъка, за да говорим с детектива. Днес обаче мисля, че

няма да успея да направя каквото и да било друго. Следобед имам няколко срещи и повярвай ми, не мога да ги отменя, колкото и да ми се иска.

Младото лице на Катрин придоби решително изражение.

— Не, разбира се. Благодаря ви, че ми казахте всичко направо. Постъпихте абсолютно правилно. Трябва да се уверя, че няма нищо нередно. Професор Кент беше най-добрият ми приятел тук, както знаете. Искам да се прибера у дома и да си помисля как да постъпя.

— Да, разбира се, скъпа. Денят е ужасен за всички ни. Просто трагедия... Професор Кент беше брилянтен учен и изключителен човек, което е по-важното. Толкова много съжалявам.

Катрин се изправи, взе чантата си от пода и се отправи към вратата. Натисна бравата надолу и гласът на ректора я застигна:

— Има и още нещо...

Тя се обърна към него. Стори й се, че гласът му е леко променен... може би просто беше разстроен.

— Помниш ли професорът да е казал нещо по-особено по време на последната ви среща? Или пък може би ти е дал нещо?

Някъде дълбоко в подсъзнанието на Катрин зави аларма.

— Съжалявам, но не ви разбрах. Какво имате предвид?

Възрастният ректор я изгледа втренчено.

— Имам предвид, че сигурно е работил по нещо и е възможно да е споделил с теб какво е то. Или пък може да ти е дал някакви материали, свързани с работата му? Мислех си да ги предам на полицията. Може да са им от полза.

Катрин запази присъствие на духа и върна втренчения поглед.

— Не... не се сещам за нищо. За последен път го видях преди десетина дни. Пихме чай в къщата му в Котсуолд. Не ми е правил подаръци и не ми е давал нищо. Уверявам ви, че беше в обичайното си приповдигнато настроение.

Тя отвори вратата, излезе от кабинета, дръпна я към себе си, но гласът на ректора се промъкна през процепа:

— Ужасна история... просто невероятно.

Катрин внимателно затвори вратата. Сърцето й биеше като лудо. Тя се огледа нагоре-надолу по коридора, убеди се, че наоколо няма жива душа, и надникна в дамската си чанта: писмото от Перу беше все още там.

3.

Катрин се запъти право към кабинета на професор Кент. Имаше ключ оттам и докато професорът пътуваше, често използваше както помещението, така и богатата библиотека в него. Всъщност, дори и когато бе страната, той предпочиташе да работи у дома — уединена къща в Оксфордшър, идеалното място за изследванията му. Къщата бе очарователна, с красива цветна градина, опасана от каменна стена и обградена от необятни поля. Катрин беше прекарала много щастливи часове в нея и сега се замисли колко ли ще е тъжно да стои празна и никога повече да не види стопанина си.

Тя излезе във вътрешния двор и се отправи към средновековния сводест коридор, който водеше към кабинета на професора. Докато прекосяваше зелената морава, спомените я нападнаха. Все още не можеше да осмисли трагичната новина...

— Мога ли да помогна с нещо?

Това беше гласът на един от портиерите. Катрин усети ръката му на рамото си и мигом се опомни. Осъзна, че стои наред моравата и сълзите неудържимо се стичат по бузите ѝ.

— Съжалявам, Фред. Просто съм малко объркана — опита се да се усмихне тя и избърса сълзите.

— Искате ли да ви донеса нещо?

— Не... извинявай, добре съм... Просто ще ида в кабинета на професор Кент и ще поседя малко там.

След минута отключи вратата и се озова в отрупания с книги кабинет. Нямаше представа какво да стори, така че се отпусна в любимото си кресло до камината и се опита да подреди мислите си. Ето я, седнала в тихия и уютен кабинет на професора в Оксфорд, а той е на хиляди километри от нея, намерил смъртта си на някакъв самотен планински склон. Няма начин да е било самоубийство... какви ги говорят? Самоубийството е толкова ужасно, че на човек дори му е страшно да си мисли за него... освен това е абсолютно безсмислено. Мислите на Катрин препускаха и тя се опитваше да ги вкара в ред и да

се сети какво ѝ е говорил професорът при последната им среща и дали не е намекнал, че възнамерява да постъпи по този начин.

Не, не се сети за нищо подобно. Беше отишла да го навести в селската му къща преди около две седмици. Стори ѝ се приветлив и красноречив, както обикновено. Обсъждаха академични проблеми и той ѝ показва рядък сорт орхидея, изпратен му от приятел. Беше я сложил до кухненския прозорец с надеждата да се хване и скоро да цъфне. Спомена, че се надявал да се видят, щом се върне, тъй като искал да я запознае със стар свой приятел, заинтересуван от работата ѝ. Така се разделиха.

Тя придърпа дамската чанта на коленете си, извади плика и отново го разгледа внимателно. Да, почеркът определено е на професора. И защо, за бога, не спомена писмото пред ректора? Какво я спря?

Катрин нервно го отвори. Отвътре се показва пластмасов плик с няколко карти. Върху тях с кламер бе прикрепено парче хартия с големината на пощенска картичка. Листчето беше изписано.

Катрин припряно пъкна ръка в пластмасовия плик, издърпа листа и го обърна така, че да го прочете. Кръвта във вените ѝ се смрази от написаното.

В случай че не се върна.

Еврика

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5

100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10

20 800 10 300 10 200 0051172543672

„Какво става тук? Какво, за бога, означава това?“

Катрин се изправи и бързешком се приближи до бюрото. Избута всички книжа на професора настрана и разпростря картите на плата. Бяха всичко на всичко седем. „Числото, което ми носи късмет“, помисли си тъжно тя. Разгъна ги и се загледа по-внимателно. Три от тях бяха изработени с помощта на компютър и приличаха на карти от атлас. Останалите четири явно бяха копия на по-стари карти, чиито оригинали изглеждаха доста стари, вероятно създадени преди Средновековието. Показваха различни части от земното кълбо.

Катрин не разпозна в момента нито един от изобразените географски райони, но самите карти изглеждаха истински, а не просто приблизителни илюстрации. Различни крайбрежни ивици, реки, планини и острови. Качеството на хартията беше различно, също както и качеството на копията.

Катрин отново прочете бележката и се втренчи в загадъчните карти. Внезапно усети, че я обхваща истинска паника.

„Какво всъщност изобразяват тези карти? И какво означава посланието на професора?“

4.

Джеймс Ръдърфорд хвърли поглед към долния десен ъгъл на монитора на лаптопа — 12:55. Бързешком събра книгите от бюрото си, натика ги в чантата и спря компютъра. Трябваше незабавно да тръгне от библиотеката. Имаше среща с професор Кент, един от най-добрите учени в университета, и в никакъв случай не искаше да я пропусне.

Ръдърфорд се беше запознал с професора едва преди две седмици по време на вечеря, дадена от един колега. Оказа се, че домакините са ги настанили един до друг. Двамата веднага се заговориха, тъй като се оказа, че професорът живо се интересува от антична митология. Интересът му действително беше необичайно голям, но Ръдърфорд се изуми от друго — дълбочината на неговите познания, макар да специализираше в съвсем друга научна област. Прекараха около три часа в разговори за митология.

Джеймс Ръдърфорд беше един от най-големите експерти по световна митология в университета. Професор Кент от своя страна се ползваше със славата на енциклопедист, макар основното му призвание да беше екологията. Екологията, от друга страна, беше доста далеч от света на древните текстове и странните, тайнствени митове и легенди, обитаван от Ръдърфорд. Ето това го беше озадачило най-много.

Два дни след въпросната вечеря професор Кент изненадващо се свърза с Ръдърфорд, за да си уредят среща. Джеймс тъкмо се бе върнал в просторния си апартамент в северен Оксфорд — най-академичното предградие — след продължителен крос в университетския парк. Завари чистачката Ан, заета с пода и прахосмукачката.

Той се свлече изтощен в голямото кресло. Беше на трийсет и осем, слаб и стегнат, с гъста, късо подстригана коса. Подбираше диетата си внимателно, в резултат на което изглеждаше с години по-млад, но петнайсет километра крос са си петнайсет километра.

— Имахте гостенин — уведоми го Ан.

Ръдърфорд се понадигна.

— За съжаление не беше млада дама.

Според Ан, Джеймс трябваше да се ожени, да уседне и да създаде семейство, вместо да си пилее времето с „ровичкане из стари книги“, както се изразяваше тя.

— Е, да не губим надежда... Кой е решил да ме навести, щом не е била жената на мечтите ми?

— Професор Кент от „Ол Соулс“.

Ан взе един плик от масата в кухнята и го подаде на Ръдърфорд.

Джеймс скочи от креслото, дръпна плика от ръката на Ан и излезе на просторната тераса с изглед към спортните игрища на университета и хълмистия пейзаж зад тях. Отвори писмото и зачете на спокойствие:

Уважаеми доктор Ръдърфорд,

Първо искам да Ви благодаря за приятния разговор онази вечер. С риск да изчерпам търпението Ви, ми се ще да продължим темата за античната митология.

Смятам, че успях да направя монументално откритие. Изрових от дълбините на световните митове и религии ужасяващо по мое мнение послание от миналото. Успях да го разшифровам и установих, че представлява съобщение от отдавна изчезнал народ. Или по-скоро предупреждение как идните поколения да избегнат катаклизма, унищожил цивилизацията им.

От жизненоважно значение за човечеството е да огласим предупреждението. В противен случай планетата ни ще бъде споходена от същата съдба. Древните са знаели, че човечеството ще се издигне от руините и отново ще построи света си, за да придобие познание, което ще му позволи да разшифрова съобщението. Има определени сили обаче, чиято цел е предупреждението да не види бял свят, и смятам, че открих техните мотиви.

За мен ще е огромно удоволствие, ако наминете към кабинета ми за по едно кафе по следващата седмица. Как

ви се струва вторник, един часа следобед? Ако това ви устройва, с нетърпение ще очаквам да се видим.

Най-сърдечни поздрави

Проф. Кент

Ръдърфорд почти не повярва на очите си. Твърденията на професор Кент звучаха зашеметяващо. Един академичен човек, при това учен, и то предпазлив, твърди, че е открил доказателство, което не само разрушава общоприетите исторически теории, но и свидетелства, че човечеството е в смъртна опасност.

Всичко това звучеше крайно невероятно, но през годините Ръдърфорд се беше научил да гледа на света около себе си без предубеждения. Дори бе възприел девиза на Кралското дружество — *Nullius in verba* — „Не приемай нищо за даденост“ — за свой собствен.

5.

Катрин се чувстваше напълно безпомощна. Какво, за бога, трябваше да направи сега? Тя огледа кабинета на професора, познатите лавици с книги и мебели, и очите ѝ се напълниха със сълзи. Всичко тук ѝ напомняше, че никога повече няма да види стария си приятел.

Спомни си за първото посещение в селската къща на професора преди много години. Тогава тя все още учеше в „Йейл“ със стипендия „Родос“, а той, като близък приятел на родителите ѝ, предложи да се грижи за нея по време на престоя ѝ в Англия. Още тогава носеше бяла брада, която бе нещо като негова запазена марка.

— О, животът ми на учен отшелник едва ли ще се понрави на много хора — засмя се той.

Разхождаха се в потъналата в цветя и ниски храсти градина на къщата с малко изкуствено езерце в средата. После поеха през окъпаните от слънце ливади към горите, с които граничеше домът на професор Кент. Пейзажът бе поразителен по типично английски начин и Катрин добре разбираше защо професорът черпи такива сили от природата наоколо.

— Разбира се, че не ми трябва сто и четирийсет декара. Нямам намерение да ставам член на поземлената аристокрация. Купих толкова много земя единствено за да се предпазя от случилото се в последното село, което обитавах, преди да дойда тук. За десетте години, прекарани в него, станах свидетел на варварското му унищожение. Сякаш самият Чингис хан се бе заел със задачата да го превърне в пустиня. Когато закриха пощата, кръчмата и училището, сякаш му изтръгнаха сърцето. Не мина много и едрият бизнес на лапа и красивия пейзаж наоколо. При първото ми посещение там хората се гордееха с цъфналите макове по ливадите през лятото и с лютичетата, които растяха досами нивите със златни жита. Гледката в летен ден, с надвисналото кобалтовосиньо небе, сигурно беше най-фантастичната от тази страна на Юпитер! Полетата с диви цветя обаче отдавна ги

няма. Мястото им е заето от прилежно подстригани морави между бездушните кули на някакъв бизнес парк.

„Професорът говори изключително елегично“, реши тогава Катрин. Той ѝ разказваше за древната връзка между хората и земята, която обработват, за редуващите се годишни времена и за безвъзвратната загуба на тази връзка. Хората насреща му обикновено се мръщеха неразбиращо на подобни приказки. Когато намери поддръжници сред привържениците на екодвижението в Оксфорд, които идваха при него на велосипеди, възрастните му колеги в колежа започнаха да му се подиграват, че се е превърнал в местния гуру, и се забавляваха с подобни шеги на вечеря. За Катрин обаче професорът си остана изключително дискретен и любезен човек.

Отидоха до реката, приседнаха на брега и се заслушаха в нежния ромон на водата. Тя си спомни, че професорът си беше свалил обувките. Тогава гледката на уважавания учен, който плацика босите си стъпала във водата, ѝ се бе сторила изключително комична.

— В което и кътче на планетата да идеш, заварваш все едно и също — изсечени гори и пресушени блата. Замърсяването е с катастрофални размери. Всеки ден изчезват животински видове, магнитното поле на планетата се измества и никой не знае какво ще последва от това. Озоновият слой, който предпазва всички живи организми от ултравиолетовата слънчева радиация, бързо изтънява и въздухът, който дишаме всеки ден, обеднява на кислород за сметка на въглеродния двуокис. Тази отрова ни задушавя и нагорещява планетата. Защо правим всичко това? Защото сме безкрайно отдадени на идеята за икономически прогрес, а социалните ни институции са напълно неспособни да съзрат естеството на проблема и следователно да се преборят с него. Борбата просто изисква повече въображение и жертви. Защо не пробваш водата, скъпа? Страхотна е.

Катрин се усмихна, събу обувки и потопа босите си крака в реката. Професорът се оказа прав — чувството от допира на водата до кожата беше страхотно. Освен това, както му каза, тя беше американка в чужда страна, така че бе важно да се приобщи към местните нрави.

— Абсолютно! Ще откриеш, че в тях има ужасно много здрав разум. Човек трябва максимално да се възползва от такъв прекрасен топъл ден в Англия! — възкликна тогава професорът. — Но за да отговорим на този въпрос — продължи той с по-сериозен тон, —

трябва да осъзнаем, че индустриалното ни общество, с все помогъщите си институции, с опиянението си от растежа и технологиите, все повече и повече губи представа какви всъщност са истинските цели в живота. Трябва да се пробудим и да видим, че самата структура на обществото ни позволява възникването на подобни гигантски властнически образувания, образувания, които заживяват свой собствен живот и се превръщат в нещо повече от съставните си части. Целта ни днес, в двайсет и първи век, трябва да е разбиването на огромната концентрация на власт, не бива да позволяваме на разрушителните ѝ сили да се развият. Ако го сторят, ще засмучат всички ни и ще ни унищожат. Аз обаче не съм оптимист. Властта има своя собствена логика на развитие и отлично знае как да предизвика най-лошите страни на човешката природа.

Катрин разбра какво има предвид професорът, макар краката ѝ в прохладната река и прелестният пейзаж наоколо да се опитваха да я разсеят от разсъжденията му.

— Опасявам се, че ужасно ти досаждам — забеляза професор Кент, — освен това е време да ти предложи чаша чай. Колко ужасен съм станал — да примамя нов студент в къщата си, само и само да го заля с порой от думи и дори да не предложи нещо освежително!

Върнаха се боси през високата трева, избуяла току до края на гората, и влязоха в градината на професора засмени и волни като птички.

— Когато ми казаха, че отивам в Оскфорд, определено си представях нещо съвсем различно — призна Катрин. — Благодаря, професоре.

Ужасната реалност под формата на силно и настоятелно тропане по вратата на кабинета стресна Катрин и я откъсна от щастливите спомени и мислите ѝ...

6.

Катрин се паникьоса, напъха писмото в чантата си, събра картите накуп и припряно ги сбута под някакви документи на бюрото. Пое си дълбоко дъх, приближи се до вратата и я отвори. В коридора стоеше висок, чернокос и хубав млад мъж. Той ѝ се усмихна и протегна ръка. Гласът му прозвуча топло и успокоително:

— Здравейте, аз съм доктор Джеймс Ръдърфорд. Виждали сме се на един от приемите на ректора. Аз съм в класическия факултет на колежа „Брейсноуз“.

Катрин примигна объркано. Наистина помнеше лицето му — в крайна сметка красивите млади преподаватели в университета не бяха чак толкова много — но просто все още бе в шок и се чувстваше неподготвена за нормални приятелски разговори. Не знаеше какво да направи, така че разтвори широко вратата и Ръдърфорд пристъпи в кабинета. Той също изглеждаше притеснен и преди тя да измисли какво да каже, отново заговори:

— Току-що разбрах новината от портиера. Ужасно съжалявам. Не мога да повярвам, че е истина.

При тези думи Катрин малко се поотпусна. Въздъхна и поклати глава. За миг писмото и картите изчезнаха от съзнанието ѝ.

— Да... ужасно е. Не знам...

Двамата млъкнаха, но след няколко секунди Ръдърфорд реши да обясни целта на посещението си:

— Съжалявам. Не искам да се натрапвам. Портиерът спомена, че сте тук, и просто исках да попитам дали не знаете повече за случилото се. Дали не мога да помогна с нещо?

Катрин се върна до бюрото. Забеляза, че краят на една от картите се подава изпод документите, с които ги беше затрупала. Опита се да застане така, че да не позволи на посетителя да я забележи.

— Не, но благодаря, че попитахте. Случилото се е истинска трагедия, но не знам повече подробности, макар да бях измежду най-близките приятели на професора. Истинска загадка. Умът ми не го побира.

Ръдърфорд все още стоеше притеснено на самия праг на кабинета.

— Бях тръгнал насам, за да се видя с професора. Имахме среща. В интерес на истината почти не го познавах. Е, виждал съм го по телевизията, разбира се, и съм чел книгите му, но се запознахме наскоро. Изпрати ми бележка с покана да се срещнем и се почувствах доста поласкан. Споменаваше, че иска да се консултира с мен по някои въпроси... Вижте, наистина съжалявам, май е по-добре да си вървя. Просто всичко това ми подейства като студен душ. Той беше толкова лъчезарен човек.

Ръдърфорд се обърна към вратата. Катрин си помисли: „Може би Джеймс Ръдърфорд ще е в състояние да помогне. Може би старинните карти ще му говорят нещо. В крайна сметка, той е един от водещите класици“.

Цялото ѝ същество желяеше да открие разрешение на загадката и сега умът ѝ се вкопчи в идеята. Струваше си да опита. Какво имаше да губи?

— Вижте, вероятно все пак *можете* да ми помогнете.

— Разбира се... ще се опитам... какво да направя? Искате ли да се свържа с приятелите му във факултета и да им съобщя ужасната новина?

Тя се поколеба за миг. „Мога ли да му се доверя? Дали е просто случайно съвпадение, че професорът му е уредил среща точно днес, а не някой друг ден? Дали тук не се разиграва нещо потайно?“

Реши, че преди да му покаже картите и писмото, трябва да разбере защо професор Кент е искал да се срещне с Ръдърфорд днес.

— Имате ли нещо против да ми разкажете по какъв повод искаше да ви види професорът?

Докато задаваше въпроса си, Катрин внимателно се взря в лицето на посетителя с надеждата да открие следи, които ще ѝ подсказат що за човек е. Ръдърфорд повдигна рамене.

— Разбира се, че не. Ето, ще ви покажа бележката му.

Заровичка из джоба си и измъкна ръкописното послание, оставено от професор Кент при Ан. Приблужи се до Катрин и ѝ подаде листа. Тя го прочете набързо и през лицето ѝ премина тъмна сянка.

Вдигна поглед.

— Доста самонадеяно изказване от страна на професора. Знаете ли нещо повече за нещата, които намеква в бележката? Обсъждали ли сте идеите му в предишни разговори?

Ръдърфорд се замисли.

— Първо, трябва да ви кажа, че с професора сме разговаряли един-единствен път. Винаги обаче съм имал изключително високо мнение за него. Мисля си, че намерът му за онова, което правим и което ще ни отведе към гибел, е основан на... Но от друга страна, той не ме познаваше — просто ни сложиха да седнем един до друг на вечеря у колега. Веднага щом разбра, че се интересувам най-вече от класическа митология, се заговорихме и не спряхме до края на вечерта. По-точно — той ми задаваше въпроси, а аз се опитвах да им отговарям.

— Какви въпроси?

— Ами интересуваха го предимно преданията за древни катаклизми. Очевидно смяташе, че по някакъв начин са свързани с работата му. Например историята с потопа и Ноевия ковчег в Библията. Според него потопът е бил реална катастрофа, случила се в древни времена.

— Какво искате да кажете? Нима има митове от други краища на света, които могат да се използват в подкрепа на подобна теория?

— Със сигурност има — отвърна Ръдърфорд и неволно се засмя. — Броят им е около седемстотин и продължава да расте.

— Толкова много? Значи историята с Ноевия ковчег не е уникална?

— Прекалено много я величавате. Идете, в който и да е край на света и ще откриете същата легенда.

— В който и да е край?

Ръдърфорд явно съзря възможност да бъде полезен и ентузиазизирано се хвана за нея:

— Да. Да вземем например Китай. Те имат мит за потопа, който е почти идентичен с нашия. Тяхната легенда разказва, че хората станали арогантни, пренебрегнали боговете, които на свой ред решили да си отмъстят, като обърнат Вселената нагоре с краката и я разтръскаят като детска играчка, така че звездите, планетите и земята да пропаднат през Космоса. Завалил дъжд и земята се покрила с вода.

Очите на Катрин се разшириха от изненада, но преди да успее да разпита Ръдърфорд за повече подробности, той продължи:

— По-близо до нас, в Европа, гърците също имат мит за потопа. Имат си дори свой собствен Ной, когото наричат Декалион. Подобни митове се срещат при келтите, викингите и... индийците. Ето, ще ви разкажа тяхната версия. Ману, героят в легендата им, вижда малка рибка в локва до къщата си. Рибката всъщност е бог Вишну, който моли Ману да го предпази от опасностите на света и му обещава голяма награда, ако го стори. Ману взема рибката и я мести в по-голяма локва, но на другия ден тя е толкова пораснала, че Ману се принуждава да я занесе в езеро. Рибата скоро става прекалено голяма дори за езерото. Най-сетне Ману я носи в морето. В знак на благодарност Вишну предупреждава Ману за приближаващия потоп и му казва да построи здрав кораб, нарежда му да го натовари със семена от всички растения на света, да сложи в него двойка от всеки животински вид и сам да се качи. Когато потопът идва, Ману е спасен и Вишну прекарва кораба през океана и го отвежда до планински връх на север. Според мен Ману, Декалион и Ной са една и съща митологична фигура. Искате ли още примери?

Катрин му се усмихна насърчително. Беше впечатлена.

Ръдърфорд отново заговори, но този път гласът му прозвуча замислено:

— Струва ми се, че професор Кент, от една страна, е смятал, че тези митове са основани на реални събития, а от друга, са средство за предаване на тайно послание — *едно и също тайно послание* — и че прадедите ни посредством митовете ни предупреждават през бездните на вековете за приближаващ катаклизъм.

— Значи затова е написал в бележката си, че според него е декодирал тайно древно послание.

— Да, предполагам, затова. Надявах се днес да разбера. Откритията често се правят от новоизпечени изследователи, а това на професора обещавахе да бъде най-голямото откритие на всички времена. Надявах се от професор Кент да излезе втори Хайнрих Шлиман.

— Кой е той?

— Шлиман е археологът, открил мястото на древна Троя през 1871 г. Бил е аматьор. Всъщност е бил доста успешен бизнесмен и на

петдесетгодишна възраст натрупал състояние. Дал си сметка, че никога повече няма да му се налага да работи, така че се върнал в университета и завършил класическия факултет на Сорбоната в Париж. Там изучавал „Илиада“, която всъщност е историята на Троя. В един момент решил, че книгата не е просто мит, че е основана на реални събития и поетът Омир описва истински град, а Ахил и хубавата Елена наистина са живели и не са просто плод на творческа фантазия. Излишно е да казвам, че никой не му повярвал и че е станал за посмешище на академичната общност. Той обаче отишъл на брега на Егейско море, копал три години, открил останките на Троя и опровергал критиците си. Та затова си казах, че от професор Кент може да излезе втори Шлиман... имам предвид начинаещ изследовател, който прави сензационно откритие, защото не е обременен от догматични схващания. Човек, който се доверява на интуицията си.

Катрин потъна в размисъл. Нещо ѝ подсказваше, че езотеричните занимания на професора по някакъв начин са свързани със странните карти, а интуицията ѝ нашепваше, че може да разчита на Джеймс Ръдърфорд, но съмненията все още не я напускаха. Тя го погледна продължително в очите и си пое дълбоко дъх. Реши. Ще му покаже картите, но засега ще запази писмото в тайна.

— Искам да ви покажа нещо важно. Може и да ви прозвучи странно, но по някакъв начин е свързано с днешните събития. Вие сте класик, нали? Разбирате ли нещо от старинни карти?

Въпросът завари Ръдърфорд неподготвен.

— Тъъ... да, малко.

Катрин се извърна към бюрото и издърпа картите изпод купчината документи. Разстла ги отново на пода и този път у нея не остана и капчица съмнение, че изобразяват истински места.

— Искам добре да ги огледате и да ми кажете дали разпознавате някое от местата или пък дали откривате смисъл в картите. Колкото и странно да ви изглежда това, то има връзка със смъртта на професор Кент. Изпратил ми ги е малко преди да умре.

Ръдърфорд се приближи към бюрото и се зае внимателно да изучава картите. След около минута вдигна очи и я изгледа сериозно.

— Опасявам се, че не мога да ви помогна.

Сърцето на Катрин спря да бие за миг.

Ръдърфорд се усмихна.

— Познавам обаче човек, който може. Доктор Фон Дехенд, професор по география. Ходил съм на няколко негови лекции и трябва да ви кажа, че е брилянтен учен.

Погледът на Катрин просветна.

— Разбира се! Фон Дехенд, как не се сетих за него? Та той е тук, в „Ол Соулс“.

Ръдърфорд я изгледа изненадано.

— Познавате ли го?

— Разбира се, че го познавам, просто не се сетих за него. Не си говорим за работа, но винаги разменяме по няколко думи в преподавателската стая.

Изречението на Ръдърфорд отново стана сериозно. Никак не му се щеше срещата му с красивата и очарователна Катрин Донован да приключи по такъв начин. Разговорът им му се стори крайно интересен. Освен това беше приятно разнообразие в академичното ежедневие.

— Искате ли да дойда с вас при професора? Може би все пак ще съм полезен с нещо, макар засега приносят ми да е нулев.

Катрин не беше сигурна какво да отговори. В какво, за бога, се замесваше? В един миг изнасяше последната си лекция за семестъра, а в следващия се опитваше да разгадае трагичната смърт на скъпия си приятел. На всичко отгоре се оказа, че професорът се е занимавал с доста странни научни изследвания. Сега тя беше на път да тръгне по стъпките му към мрачната...

Погледна Джеймс. Премемереното му държание ѝ вдъхваше спокойствие и увереност. Замисли се отново как ще разследва мистериозната смърт на професор Кент сама и стомахът ѝ се сви... За пръв път след ужасната новина обаче я обхвана позитивно настроение и тя взе решение:

— Да. Много ще се радвам, ако дойдете.

ВТОРА ЧАСТ

7.

Знаковата сграда, подслонила ООН в Ню Йорк, стои като страж на пресечката на Четирейсет и шеста улица и Първо авеню, точно на брега на Ийст ривър, откъдето се разкрива фантастична гледка към цял Манхатън. От горните етажи на сградата се вижда Централ парк на запад и разпрострелите се с километри Бруклин и Куинс на изток, както и удивителната мрежа от мостове, свързваща остров Манхатън с източното крайбрежие на континента. Сградата е проектирана почти веднага след Втората световна война, а строежът на трийсет и пет метровата кула приключва през 1962 година. Световноизвестната Генерална асамблея представлява заседателна зала, разположена на третия етаж, в самото сърце на сградата, и в нея има място за всеки представител на страна, членка на Организацията на обединените нации.

Фактът, че освен с трийсет и пет надземни етажа, извисили се към небесата, сградата разполага и с доста подземни нива, е малко известен. Общо единайсет подземни етажа от железобетон са заровени направо в калта на остров Манхатън. Три от тях са отредени за паркинг на множеството дипломатически коли, сновящи непрестанно между сградата на Обединените нации и различни чуждестранни посолства. В друго ниво са монтирани гигантските климатични инсталации и канализационни тръби, необходими за функционирането на съоръжение с подобни размери. Под тези обслужващи етажи обаче са скрити още, проектирани твърде разумно преди кризата с кубинските ракети с идеята да поберат цялата Генерална асамблея, в случай на мащабно нападение срещу Ню Йорк. До тях се стига посредством отделна система от асансьори, разположени в североизточния ъгъл на сградата. Всички съоръжения от първа необходимост, разположени на горните етажи, са изградени и под земята, както при проектирането на важни федерални сгради или военни комплекси. Те включват обширна кухня със столова, три етажа с работни кабинети и отделен етаж със спални помещения. Най-важно от всичко обаче е точното копие на заседателната зала на прочутата

Генерална асамблея, която да бъде използвана в случай на неочакван световен катаклизъм.

Тази резервна зала, разположена на седмия подземен етаж, никога не е била използвана за заседания на Генералната асамблея. Непосредствено след нападенията от единайсети септември 2001 г., генералният секретар на Обединените нации за кратко е обмислял използването на залата, но решил, че ако го стори, светът може грешно да разтълкува решението му. Впоследствие е решено цялото съоръжение да се държи празно и под ключ.

Един вторник през март, в седем сутринта източно стандартно време, двата просторни асансьора, водещи към подземните нива, работеха усилено вече час. От шест сутринта почти непрекъснатата колона от лимузини и БМВ-та се точеше към сградата на ООН. Колите спираха за кратко пред входа и изсипваха пътниците си. Всички бяха мъже, всички пристигаха сами и носеха скъпи официални костюми. Повечето от тях принадлежаха към бялата раса, но имаше представители и на всяка друга. Без да се оглеждат наляво и надясно, мъжете се насочваха към усиления след събитията от Единайсети септември, кордон охранители пред главния вход на сградата, бързо показваха пропуските си и влизаха през огромните въртящи се стъклени врати, за да поемат през окъпаното в светлина фойе.

Разстоянието от стъклената врата през облицованото с мрамор фойе до коридора към североизточния край на сградата, където са асансьорите за подземните нива, е късо. Никой от персонала в сградата на ООН, както и охраната, не поглеждаше към колоната от добре облечени посетители. Годишно тук влизаха повече хора, от която и да е друга обществена сграда на света, освен това всеки от ранните гости изглежда притежаваше съвсем редовен пропуск. А и добре облечените мъже на средна възраст са едни от най-честите обитатели на облицованите с мрамор коридори на властта.

Всички посетители знаеха отлично къде отиват и притежаваха магнитни карти за асансьорите. В седем и петнайсет седмият подземен етаж наподобяваше претъпкан кошер. Тази сутрин резервната зала на Генералната асамблея щеше да стане сцена на абсолютно неофициално и изключително злокобно съвещание. В седем и трийсет над триста

мъже се бяха настанили удобно в сините кресла на подковообразното помещение. Срещата на Корпорацията можеше да започне.

Пред аудиторията, на ораторския подиум, където обикновено седи генералният секретар на ООН, търпеливо стоеше изпит, чернокос мъж на около шейсет години и оглеждаше залата, сложил ръце на катедрата.

Той се казваше Милър и като секретар на Корпорацията, работата му бе да свиква заседанията на световното ръководно събрание в редките случаи, когато това се налагаше. Днес беше един от тези случаи.

Точно в седем и четирийсет той бутна стола си назад и се изправи. Беше висок около метър и шейсет и пет и подобно на останалите присъстващи, приличаше на преуспял banker от Уолстрийт или на мастит адвокат. Единствената му отличителна черта бяха черните изгарящи очи, които обходиха залата иззад дебелия лещи на очилата.

Изглеждаше превъзбуден. При нормални обстоятелства секретарят вероятно щеше да разменя любезности с гостите и да ги целува по бузите, но днес равновесието бе нарушено. Той се измъкна от заседателната зала, отиде до асансьорите и закрачи бавно напред-назад. Изречението му беше изключително сериозно и съсредоточено.

Молбата на свръхсекретния управителен съвет на Корпорацията да се свика заседание на Световното ръководно събрание беше крайно необичайна. За последен път подобно заседание се бе провело след краха на Съветския съюз. Какво означаваше това сега? Какво имаше да каже управителният съвет? Кого ли щяха да изпратят да ги представява?

Милър нямаше много време да размишлява, тъй като звънецът, който оповестяваше пристигането на асансьора, наруши тишината в коридора. Представителят на управителния съвет пристигна. Вратите на асансьора се разтвориха и кръвта в жилите на секретаря се смрази. В подобната на ковчег кабината на асансьора стоеше сенатор Кърц.

Секретарят Милър не успя особено добре да скрие шока си. Сенатор Кърц беше изявен и добре познат на обществото политик. Беше близък приятел с повечето от приближените на президента и като такъв често се явяваше в различни телевизионни предавания. Солидната му подкрепа от религиозни избиратели в комбинация с

южняшкия му произход представляваше отличен трамплин за издигане в политическите висини. Личните му интереси в областта на отбраната и военната промишленост бяха публична тайна, също както и фактът, че мнозина го определяха като най-вероятния следващ секретар по отбраната.

Въпреки че Корпорацията можеше да се похвали поне с две дузини бивши сенатори и конгресмени, както и с политици с всякакви убеждения от всички краища на света, присъствието на активен политик от действаща администрация в състава на управителния съвет беше безпрецедентно.

Самият Милър беше прекрасен пример за типа хора, формиращи гръбнака на Корпорацията. Той беше финансист, който в собствения си свят притежаваше власт и сила, на които би завидял всеки уважаващ себе си римски император. Бе наследил от баща си контролния пакет акции в „Грипен“, частна швейцарска банка, а в допълнение притежаваше и сериозни дялове в различни фирми за добив на природни ресурси. Беше работодател на хиляди хора по цял свят. Въпреки това си оставаше дискретен човек и винаги се стремеше да избягва светлината на прожекторите.

Секретарят служеше предано на Корпорацията и тя многократно му се бе отплащала за това, но нямаше достъп до най-високите властнически нива, като например управителния съвет. Не знаеше дори как се избират членовете на съвета. Нещо повече, нямаше представа колко е техният брой. Знаеше обаче, че е изключително странно действащ политик от ранга на сенатор Кърц да се замесва в делата на Корпорацията така открито. В интерес на истината, доста политици от администрацията, към която принадлежеше сенаторът, включително самият президент на Съединените щати, биха останали скандализирани, ако научеха мащабите на властта, съсредоточена в ръцете на Корпорацията.

Секретарят Милър пристъпи напред и преглътна мъчително:

— Добре дошли, сенаторе. Оказвате ни голяма чест с присъствието си днес.

Сенаторът излезе от асансьора. Беше висок около метър и осемдесет и изглеждаше също толкова стегнат и добре поддържан, както и по телевизията. На младини бе направил доста добра спортна кариера в колежански отбори и явно все още се занимаваше с

физически упражнения. Черната му някога коса вече посивяваше на слепоочията и му придаваше достолепен вид, но той си оставаше привлекателен мъж с патрицианско излъчване. Протегна ръка.

— Вие сигурно сте секретарят Милър?

— Да, сър, абсолютно вярно. Добре дошли. Трябва да кажа, че е истинска чест...

Черните очи на сенатора огледаха коридора. Бодигардовете му от секретните служби останаха във фойето на сградата. Изключения не се правеха дори за действащ американски сенатор.

Секретарят Милър добави смутено:

— Всичко е готово. Свиках ръководното събрание, както поиска управителният съвет.

След като приключиха с размяната на любезности, сенатор Кърц заговори и в гласа му се прокраднаха стоманени нотки:

— Сигурен ли сте, че тук сме в пълна безопасност? — Той се огледа още веднъж и продължи рязко: — Колкото и ирония да има във факта, че използваме сградата на Обединените нации, за да подготвим окончателното си идване на власт, ще е неприятно на този етап да привличаме ненужно внимание.

Секретарят изглеждаше леко засегнат, но направи широк жест с ръка в посока на заседателната зала подобно на паж, който указва накъде да върви кралят му.

— Мястото на срещата не е избрано заради иронията. Сградата на Обединените нации е чудесно прикритие за пристигането и заминаването на участниците в събранието. Земята е собственост на пристанищната администрация на Ню Йорк, която контролираме. Но както обикновено, това ще бъде първата и последната ни среща тук.

Сенаторът се поотпусна и се усмихна топло.

— Хубаво. Добра работа сте свършили. Много скоро вече няма да се нуждаем от подобни мерки... — Той направи широк жест с лявата си ръка. — Свръхправителството ни трябва да продължи да съществува над законовите рамки само още няколко дни и това е. В понеделник сутрин, в зората на пролетното равноденствие, можем да приключим с тази клоунада. — Сенаторът направи кратка пауза, обърна се рязко към секретаря и попита остро, сякаш очакваше да го излъжат: — А професорът?

Милър присви очи почти незабележимо. Чувстваше се доста неловко под осъдителния поглед на сенатора. Всеки нерв в тялото му крещеше, че не иска да е на това място. Защо ли точно сега, когато са толкова близо до крайния успех, сенаторът така се е загрижил за професора и за изтриването на всяка следа от работата му? Каква опасност могат да представляват няколко стари карти? Секретарят Милър предполагаше, че управителният съвет има някакви мотиви за този интерес. Лично на него цялата работа му се струваше доста мъглява. Той погледна сенатора право в очите, преглътна мъчително и кимна.

— Всичко е свършено.

Сенатор Кърц изръмжа одобрително. Една бръчка проряза челото му.

— Лоша работа, Милър, лоша работа. Какво беше казал Шекспир? „Ако веднъж извършено...“

Сенаторът спря напред изречението, обърна се и потупа секретаря по гърба.

— Не изпитвай угризения, Милър. Сега сме във война, а професорът представляваше директна заплаха за интересите на Корпорацията. Войните са сложно и кърваво нещо — винаги има жертви.

Едва забележима сянка от усмивка потрепна в ъгълчетата на устните на сенатора. Сянката изчезна толкова бързо, колкото се бе появила, заменена от подозрение. Тежкият поглед на Кърц отново се впери в секретаря. Топлината и сърдечността в гласа му се изпариха и стоманата и подозрението се върнаха с пълна сила:

— Искам да ви напомня нещо, Милър, нещо изключително съществено. Няма нищо по-опасно на света за каузата ни от личната инициатива. Нищо по-опасно. Случаят с професора беше точно такъв. Едно от хубавите неща в конституцията ни е, че позволяваме на хората известно свободомислие, известна свобода. Някои сигурно ще кажат, че свободата дори е в повече.

Секретарят стоеше като истукан и не смееше да помръдне.

— Това, разбира се, е хубаво — продължи Кърц. — Проблемът е там, че на хората им хрумват какви ли не неща. Причината е, че не могат да видят голямата картина — единствено ние сме в състояние да я видим. Съжалявам, че трябва да го кажа, но не можем да си позволим

никакви рискове. Ако в името на това трябва да запустим нечия уста, значи просто плащаме цената. Покажи ми война, в която няма жертви, и аз ще ти покажа пътя към мигновеното поражение... Винаги помни, че е важна голямата картина. Корпорацията трябва да завърши делото си, защото то е за благото на човечеството. Това, което е добро за Корпорацията, е добро за Америка. Бог е сложил природните ресурси в ръцете ни и ние трябва да се възползваме от тях, преди друг да го е сторил.

Двамата поеха бавно по коридора към заседателната зала и се отдалечиха от асансьорите. Сенатор Кърц сложи ръка на рамото на секретаря подобно на треньор, който придружава възпитаника си към терена.

— Ако хората имат и най-малка представа какво ги очаква в най-скоро време, правителството ни бързо ще изгуби контрол над положението. В сравнение с него трагедията в Ню Орлиънс ще е като горски пикник, а ако правителството изгуби контрол, ще обезсмисли всичките ни усилия. Не преувеличавам ни най-малко. Ще избухнат улични бунтове, цивилизацията ще се срине из основи. Ще последват изнасилвания, плячкосвания и анархия. На всеки ъгъл ще се вършат убийства. Ние трябва да изберем точния момент за началото на този хаос.

Секретарят промърмори нещо в знак на съгласие. Вече приближаваха вратата на заседателната зала. Сенаторът отново спря, сякаш му беше хрумнала някаква особено неприятна мисъл.

— Но ние не бива да спираме — продължи той. — Управителният съвет настоява да държиш сътрудниците на професора под око. Сега основната задача е да открием и унищожим останалите карти. Всеки, който е бил дори в едно помещение с тях, трябва да си понесе наказанието. Изпрати ли агенти в колежа с подробни инструкции? Предполагам, че вече сте изгорили единствената карта, която попадна в ръцете ни в Перу?

— Да, сенаторе, разбира се, както бе наредено.

Сенатор Кърц пооправи вратовръзката си и си пое дълбоко дъх преди последната реплика към секретаря:

— Добре. Значи всичко е наред. Всичко, което прави Корпорацията, е в интерес на обществото, но не бива да му се дава гласност... Така стоят нещата. Сега е време да ме представиш пред

събранието. Време е да им поднеса добрата новина. До пролетното равноденствие остават само шест дни и с него най-сетне ще настъпи нашият час...

8.

Катрин и Джеймс изкачиха последните стъпала и стигнаха на площадка на дванадесетия етаж. Тя беше останала без дъх, но въздъхна доволно:

— Пфуу! Свободен е... — Единствената врата на площадката беше открената. — Не ни е обърнал гръб. Ръдърфорд се намръщи.

— Какво не е направил?

— О, това е стар университетски жаргон. Всяка стая тук е с две врати — вътрешна и външна. Ако външната врата е затворена, значи не ти е до посетители и си им „обърнал гръб“. Хайде.

Ръдърфорд спря на площадката, като се държеше за перилата на стълбите, и изгледа Катрин.

— Мислиш ли, че трябва да му споменаваме за смъртта на професор Кент, ако още не е узнал за нея?

Тя вече беше напълно концентрирана над новата задача. Предишното ѝ объркване и колебливост бяха отстъпили място на желязна решителност.

— Не, не мисля... Ако още не е научил за професора, не трябва да му казваме. Ние идваме само да му покажем картите — отвърна тя и почука решително на вратата.

Измина една протяжна минута преди пантите на тежката дъбова врата да изскърцат и зад нея да се появи малко тъмно фоайе и топчеста фигура в него. Доктор Фон Дехенд беше около шейсетгодишен, с посивяла коса и буйни рижави мустаци. Носеше хубав, макар и протрит вълнен костюм с жилетка на леко райе. Той се понаведе напред и се взря в посетителите си през дебелите лещи на очилата. Във въздуха се разнесе миризма на тютюн за лула. След секунда-две лицето му се озари.

— Катрин! Каква приятна изненада. Влизай, влизай веднага да ти направя чай! Кого ми водиш... може би новия си приятел?

Катрин усети, че се изчервява.

— Не, това е един колега от „Брейсноуз“, Джеймс Ръдърфорд. Джеймс е от класическия факултет и е специалист по античния свят.

Доктор Фон Дехенд ги въведе в уютния си кабинет с пълното съзнание, че посетителите не са дошли да ги черпи с чай. Катрин изглеждаше напрегната. Набързо приключиха с любезностите, поднесе им чай и всички се настаниха удобно в кожените кресла до камината. Професорът пристъпи направо към темата.

— Е, какво те притеснява?

Тя метна смутен поглед към Ръдърфорд и отвърна:

— Чудехме се дали ще се съгласите да погледнете няколко карти, които ви носим, и да ни кажете какво мислите за тях?

Извади плика и го сложи внимателно на масичката.

Фон Дехенд запали лулата, смени очилата си с другите за четене и се захвана внимателно да вади картите една по една от плика и да ги разстила на масичката. Долови, че притеснението на гостите му е предизвикано от нещо различно от научен интерес. „Надявам се да разбере какво са ми донесли — помисли си той, — в противен случай двамата ще останат много разочаровани“.

Нагласи настолната лампа така, че светлината да пада отвесно върху картите, и се зае да ги оглежда.

— Хммм. Много, много интересно. Наистина много интересно.

Той изгледа Катрин над ръба на очилата си.

— Мога ли да попитам откъде се сдобихте с тези карти?

Тя се поколеба за частица от секундата. Хвърли поглед към Ръдърфорд. Той на свой ред повдигна вежди, за да покаже, че всичко зависи от нея.

— От професор Кент — отвърна Катрин.

— Ааа! Кент, значи. И защо ще му е на Кент да се интересува от *тези* карти?

— Ами ако ни разкажете нещо за тях, може и да сме в състояние да отговорим на въпроса ви.

— Добре, в такъв случай се пригответе. Тези карти не са обикновени. Може да се каже, че това са най-противоречивите карти на света.

9.

Секретарят Милър се изправи и потупа с пръст микрофона на катедрата пред себе си. Жуженето на гласове в огромната заседателна зала постепенно заглъхна. Той прочисти гърлото си и каза:

— Господа, представям ви сенатор Кърц.

Почтително постави микрофона пред сенатора и седна обратно на мястото си. Кърц се изправи, а из залата се разнесе одобрителен шепот. Сенаторът взе микрофона в ръка и заговори:

— Благодаря ви, секретар Милър, благодаря и на вас, господа, че се събрахте тук днес. Вярвам, че дори и в ерата на видеоконферентната връзка нищо не е в състояние да замени личните контакти и общуването лице в лице, а защо не и бирата с приятели след работа. Надявам се секретарят да ни позволи това малко удоволствие по-късно.

Из залата се разнесе вълна от одобрителен смях. Сенатор Кърц погледна покровителствено надолу към секретаря, преди да продължи:

— Някои от вас са изминали доста дълго разстояние, за да бъдат днес тук, и искам още в началото да ви уверя, че усилията, които сте положили, в никакъв случай не са напразни. Днес ще преминем точката, от която няма връщане назад.

Аудиторията замлъкна.

— В понеделник сутрин, в осем часа и пет минути, ще бъде дадено началото на събития, които напълно ще унищожат глобалното статукво и ще проправят пътя ни към световно господство. Говоря ви за окончателната стъпка.

Из залата се разнесе възбуден шепот. Секретарят Милър огледа множеството и установи, че сенатор Кърц вече ги държи в ръката си. Нямаше никакво съмнение, че е професионален оратор. Не беше трудно да си го представи човек по телевизията, където най-напред също вцепенява аудиторията си от ужас, за да ѝ прости благородно миг по-късно.

Секретарят погледна дискретно часовника си, измъкна се тихичко от стола и се прокрадна към изхода. Никой не го забеляза.

Всички бяха завладени от речта на сенатора и внимаваха в обясненията му. Щом Милър се приближи до вратата, един едър охранител му отвори и той безшумно се изниза в коридора.

Въпреки личните си съмнения относно премахването на професор Кент и преследването на сътрудниците му, той имаше работа за вършене. Картите на професора все още липсваха и може би точно в този момент някой някъде ги разглеждаше. Време беше да задейства агентите си в Англия.

10.

Доктор Фон Дехенд посочи една от разстланите на масата карти. Катрин и Ръдърфорд я разгледаха неразбиращо. Беше толкова износена, че очертанятията на брегове, реки и острови едва се различаваха.

— Западното емпирично познание наподобява язовирна стена, изградена от милиони малки тухли — започна възрастният професор. — От време на време учените се сблъскват с парченце познание, което просто отказва да влезе в определеното му място в язовирната стена. Картата на Пири Рейс, която лежи пред нас, е идеална илюстрация на думите ми. Никой, повтарям, никой не е в състояние да обясни формата на тухлата, която представлява картата на Пири Рейс.

Фон Дехенд пооправи очилата си и продължи:

— Изработена е от кожа на газела през 1513 година в Константинопол от Пири Рейс, който тогава е адмирал от турската флота. На нея са изобразени източното крайбрежие на Южна Америка, западната брегова ивица на Африка и северното крайбрежие на Антарктика по времето, когато континентът е бил тропически рай и на него е нямало никакъв лед. Разбира се, Пири Рейс не прави проучването сам. Твърди, че е използвал множество различни карти от отоманските имперски архиви.

С голяма доза сигурност можем да твърдим, че крайбрежието на Антарктика е било свободно от ледове само от около 14000 до 4000 години пр.н.е. Преди това е бил Ледниковият период и Антарктика била изцяло покрита от милиарди тонове лед, също както и днес.

Виждате какви проблеми създава тази карта. Невъзможно е крайбрежието да е било картографирано, когато и да е след 4000 година пр.н.е., защото е било покрито с лед и е останало така до ден-днешен. Периодът преди 4000 година пр.н.е. пък е познат като Каменната ера. С две думи, тази простичка карта подкопава основите на световната история в днешния ѝ вид.

— Но това е невероятно — възкликна Катрин и стрелна с поглед Ръдърфорд, който изглеждаше не по-малко втрещен.

— Абсолютно. Точно затова я смятам за най-противоречивата карта на всички времена. В коридорите и аудиториите на този университет, всъщност в аудиториите на всички университети от западния свят — махна с ръка Фон Дехенд — цивилизацията започва през 4000 година пр.н.е. в Шумер. Последната ледникова епоха приключва около 8000 година пр.н.е. и с оттеглянето на ледовете изпаренията се вдигат в атмосферата и животът се завръща на планетата. Ловците от неолита, които са се борили с негодите на дългата зима от ледниковата епоха, внезапно откриват, че животът става малко по-лесен и в Шумер и другите земи по поречието на Тигър и Ефрат, които днес са в Ирак, това води до развитието на първите уседнали земеделски общества. Преди това, според догмите на съвременната история до 4000 година пр.н.е., човечеството е „изостанало“ и със сигурност не е в състояние да изработва точни географски карти. Оттогава „цивилизацията“, с всичките условности на това понятие, се е развила до наши дни, а прогресът е белязан от атомни бомби, космически кораби и световни войни.

„Докторът определено не е привърженик на прогреса — помисли си Ръдърфорд. — Но това наистина е удивително. Как се е сдобил професор Кент с тези карти? И какво е възнамерявал да прави с тях?“

— Както виждате — заключи Фон Дехенд, — няма абсолютно никакъв начин ортодоксалната история да смести в теорията си картата на Пири Рейс, поради което тя остава пренебрегната.

— Но в такъв случай как продължава да съществува ортодоксалната история? — попита Ръдърфорд. — Защо не разкажете на всички за тази карта?

Доктор Фон Дехенд го изгледа леко снизходително.

— Скъпо момче, световноизвестният физик Макс Планк е казал следното: — докторът се прокашля театрално. — „Една нова научна истина не се налага, като убеди опонентите си и ги накара да видят светлината в тунела, а като изчака въпросните опоненти да умрат и новото поколение да израсне с нея“.

„Ако това е вярно — каза си Катрин, — значи миналото е претърпкано със забравени истини, отдавна изтрети от съзнанието на хората. Също както е вярно, че убийствата на хора трябва да продължат, за да се наложи общоприетото отношение към убийците“.

Тази идея я стресна и мислите ѝ се насочиха към професора. „Хората не убиват себеподобните си заради идеите им, нали?“ Объркването ѝ нарасна и тя се насили да се съсредоточи върху думите на Фон Дехенд, който междувременно се беше изправил.

— Докато още сме на тази любопитна тема, искам да ви покажа едно интересно писмо. Трябва да го пазя тук някъде... Да видим... Писмото е написано от подполковник Олмайер от военновъздушните сили на Съединените щати до професор Чарлз Хапгуд от колежа „Кийн“ в Ню Хампшър, също почитател на старинни карти. Професор Хапгуд помолил подполковника да сравни картата на Пири Рейс с крайбрежието на Антарктика, докато лети над нея. Дотогава подобно сравнение не било правено. Отговорът на Олмайер е достатъчно красноречив.

Фон Дехенд заситни към библиотеката и издърпа от лавицата папка с писма. Донесе я на масичката и я разтвори така, че всички да могат да четат.

6 юли 1960

Военновъздушни сили на Съединените щати
Военновъздушна база „Уестовър“

Уважаеми професор Хапгуд,

Разгледахме молбата Ви за оценка на определени необичайни елементи, съдържащи се в картата на Пири Рейс от 1513 година. Твърдението, че долната част на картата изобразява крайбрежието Принцеса Марта от територията Кралица Мод в Антарктика, както и полуостров Палмър, не е лишено от основание. Според нас това е най-логичното и вероятно най-вярно разчитане на картата. Географският детайл, показан в долната част на картата, съответства със забележителна точност на сеизмичния профил, направен през ледената покривка от шведско-британската антарктическа експедиция от 1949 година. Това означава, че крайбрежието е картографирано, преди континентът да бъде покрит с лед. Ледената покривка в този район понастоящем е с дебелина от около километър и половина. Нямаме обяснение как е възможно

данните от картата да се набавят с предполагаемите географски познания през 1513 година.

Харолд З. Олмайер,
подполковник от военновъздушните сили на
Съединените щати

Ръдърфорд вече не можеше да се сдържа.

— Но това е изключително! Как така никога не сме чували за тази карта? Защо не е събудила по-широк интерес?

Той се изправи невярващо и закрачи напред-назад из стаята. Катрин забеляза широките му, силни рамене и рошавата коса, падаща върху яката на сакото му. Фон Дехенд кимна мъдро и продължи:

— Най-интересното в случая е, че когато направил откритието си с помощта на щатските военновъздушни сили, Хапгуд се свързал с Алберт Айнщайн. Сигурно си е мислел, че теорията му се нуждае от потвърждение, а какво по-голямо потвърждение от това, дадено от бащата на модерната физика.

— Айнщайн! Леле! Този Хапгуд не се е шегувал — възкликна Ръдърфорд.

— Абсолютно. И е избрал правилния човек. Айнщайн, като всички велики умове, неизменно бил отворен към нови идеи, дори да са в рязко противоречие с научните доктрини на своето време. Ето вижте, това е откъс от предговора, написан от Айнщайн, към една от книгите на Хапгуд.

Фон Дехенд издърпа книгата от лавицата, намери нужната му страница и я побутна към двамата си посетители.

Често се случва с мен да се свържат хора, които искат да обсъдим непубликуваните им идеи.

Няма нужда да казвам, че подобни идеи рядко съдържат научна обосновка. Първата идея, предложена ми от господин Хапгуд обаче, просто ме накара да настръхна. Тя е оригинална, изключително проста и ако продължи да се доказва, ще бъде от изключително значение за всичко свързано с историята на нашата планета...

А. Айнщайн

Катрин и Джеймс се спогледаха. Фон Дехенд вече беше набрал скорост. Той се отпусна в креслото си и затвори очи.

— Нашият професор Хапгуд — продължи докторът — проявил интерес към картата на Пири Рейс, защото смятал, че тя ще му помогне да докаже теорията си за разместването на пластовете на земната кора. Той вярвал, че цялата земна кора се придвижва около планетата на определени периоди от време. Вероятно сте запознати с теорията за движението на тектоничните плочи?

Двамата кимнаха.

— Местата, където тектоничните плочи се срещат, обикновено се характеризират със силна вулканична активност — отбеляза Катрин.

— Точно така. Линията Сан Андреас, която пресича Калифорния, е типичен пример за сблъсък на тектонични плочи. Калифорния съответно страда от чести земетресения. Както и да е, Хапгуд смятал, че тектоничните плочи не само се блъскат и търкат една в друга, а понякога всички се движат заедно. Представете си земната кора, литосферата, като черупка на гигантско яйце. На някои места тя е с дебелина едва петдесет километра. Под нея се крият разтопени скали, метали и всякакви газове и течности. Теоретично няма причина Хапгуд да бърка. Той твърди, че причината Антарктика в един период да е била свободна от ледове е, че се е намирала на съвсем друго място — трийсет градуса по на север. Интересно, нали? Нещо повече, Айнщайн приел теорията му и също смятал, че картата на Пири Рейс е истинска. Нито Хапгуд, нито Айнщайн обаче са се опитали да обяснят кой е притежавал необходимите картографски умения, за да я изготви 4000 години пр.н.е. Това си остава загадка.

Катрин и Ръдърфорд се втренчиха в доктор Фон Дехенд, който се зае да огледа останалите карти. Той промърмори нещо, което издаде изненадата и възбудата му, след което кимна и вдигна глава.

— Събрал ги е всичките! — обяви изненадано професорът по география.

— Какво имате предвид? — попита разтревожено Катрин.

— Кент е успял да направи колекция от копия на най-странните географски карти на света. Ето вижте!

Фон Дехенд се зае трескаво да размества картите по масичката, като се вторачваше за по няколко секунди във всяка от тях.

— Това тук е карта, направена от Меркатор, най-великия картограф на всички времена. Неговата карта също показва Антарктика, преди ледовете да я скрият, и съвсем точно очертава бреговата линия. Тук пък е великата карта на Буаш. Тя си остава най-голямата загадка! Буаш я публикувал през 1737 с твърдението, че за съставянето ѝ е използвал множество антични карти, които отдавна са изгубени. На картата Антарктика е показана без лед и като два отделни континента, разделени от пролив. Твърдението му е доказано едва през двайсети век в резултат на предприето мащабно проучване.

Катрин и Ръдърфорд се спогледаха смаяно. И двамата бяха заинтригувани до краен предел. Последствията от географските карти изглеждаха невероятни. Също както загадката на догоните, за която Катрин говори пред студентите само преди часове, картите поставяха неразрешими въпроси, само дето в случая ставаше дума за нещо повече от академични спорове. Ценната колекция от карти беше единствената им улика към възможната причина за смъртта на професор Кент.

11.

На вратата се почука и Фон Дехенд се извърна. Дребна прислужница от филипински произход влезе с табла в ръце, върху която се мъдреха голям чайник, каничка мляко и три чаши с чинийки.

— Ааа, Моли. Чай. Превъзходно!

Фон Дехенд скочи и бутна картите в единия край на масичката. Прислужницата остави чая и излезе.

— „Лапсан сучонг“. Има ли желаещи?

Катрин и Джеймс кимнаха с благодарност и той им наля.

Чаят незабавно ги ободри и Ръдърфорд реши, че може би е време да се изправи в защита на ортодоксалната историческа наука.

— Може би онези земи са картографирани от предисторически мигриращи племена. Може би по време на миграциите си по земното кълбо през 5000 и 6000 година пр.н.е. те просто са записали видяното от тях? — предположи той.

Фон Дехенд го изгледа лукаво.

— Да, направо си ги представям! Плуват си в еднодръвките сред петнайсетметровите вълни на южния Атлантук. Виждам как търсят компасите, моливите и хартията. О, божичко, забравих. По това време компасът, моливът и хартията още не са изобретени. Е, може пък да са използвали кора от дърво, мидени черупки или каменни плочки, за да надраскат картите си върху тях. Но от друга страна, как са знаели къде точно се намират? Искам да кажа, че според съвременните научни представи става въпрос за примитивни хора от каменната епоха, без каквато и да е технология или познания. Как са разбрали къде точно се намират, обградени от ужасяващите вълни?

— Съжалявам, не ви разбирам.

— Какво знаете вие двамата за географската ширина и дължина?
— уточни Фон Дехенд.

— Май не много — призна Ръдърфорд.

Катрин, чиито познания по астрономия й даваха доста добра представа за тази област, недоумяваше защо въобще обсъждат темата.

— Аз знам какво е ширина и дължина, но не виждам връзката — обади се тя.

— Е, в такъв случай може би ще обясниш на приятеля ни какво са ширината и дължината. Уверявам те, че е изключително важно да разбере.

Катрин погледна поред двамата мъже, въздъхна дълбоко и започна:

— Добре. Географската ширина и дължина са въображаема мрежа от вертикали и хоризонтали, която обхваща земното кълбо. Хоризонталните линии, прокарани в източна и западна посока, определят ширината, а вертикалните на север и юг — дължината. Дотук ясно ли е?

— Да. Виждал съм ги нарисувани по географски карти — отвърна уверено Ръдърфорд.

— Сега си представи, че искам да ти кажа в коя точка на света се намирам. Давам ти координати, изчислени по тази решетка, и ти ще си в състояние да определиш точното ми местоположение.

— Звучи логично.

— Първо обаче ни трябва нулев меридиан. Отправна точка, от която да започнем измерването. Тя може да е всяка линия, прокарана от север на юг, стига и двамата да се спрем на една и съща. По стечение на обстоятелствата и благодарение на тогавашното морско господство на Британската империя меридианът, който минава от север на юг пред Кралската обсерватория в Гринуич, понастоящем е възприет за нулев. И така, ако си в Ню Йорк, значи си на седемдесет и четири градуса западно от Гринуич, а ако си в Хонконг, си на сто градуса източно от Гринуич и така нататък. Дотук ясно ли е?

— Да. Абсолютно — усмихна ѝ се Ръдърфорд.

— Сега... тук вече става малко по-сложно. Няма да се опитвам да обяснявам защо, тъй като наистина е сложно и нямаме толкова време, но за да установиш географската си дължина, трябва да си водиш дневник с времето на отплаване от пристанището и да отбелязваш точно времената през цялото пътуване. Точността в случая е от изключителна важност.

Задачата може и да ти се струва проста, но съвсем не е така. Дори през осемнайсети век най-добрите часовници са губели по една минута на час. Това е ужасно, при положение че дори няколко минути

разлика са в състояние да предизвикат грешка в изчисленията на капитана, която може да доведе до десетки мили разлика. На практика е било възможно въобще да не намериш земята, към която си тръгнал. При това положение представи си какви отклонения може да възникнат след няколкодневно, да не говорим пък за няколкомесечно пътуване. Тъй като повечето от часовниците са били с махало, те естествено не са измервали времето съвсем точно по време на буря или дори при силно вълнение, което ги подхвърля насам-натам. Да не говорим, че промяната на температура и влажност също влияят на механизма. През цялата история на човешката цивилизация мореплавателите си мечтаят за времеизмервателен уред, който е в състояние да преодолее проблема. И така, след гибелта на две хиляди моряци в резултат на епично корабкрушение, Съветът по географска дължина към британското правителство предлага награда от двайсет хиляди паунда на човека, който изобрети мореплавателен хронометър, способен да поддържа грешка в рамките на не повече от трийсет морски мили по време на шестседмично пътешествие до Западните Индии. На сцената се появил мъж на име Джон Харисън. Отнело му четирийсет години, за да измисли как точно да работи времеизмервателният му инструмент, но когато най-сетне приключил работа, тя се оказала добре свършена! — заключи Катрин.

— Удивително. И кога е станало това?

— Около 1760 година.

Катрин погледна доктор Фон Дехенд, който кимна насърчително.

— Както и да е, мисля, че онова, което наемква доктор Фон Дехенд, е, че преди това изобретение никой, нито римляните, нито китайците, нито шумерите, нито която и да е друга цивилизация...

— От известните ни — вметна доктор Фон Дехенд.

Катрин повдигна вежди и продължи:

— ... От известните ни, не е била в състояние да измери географската дължина дори с приблизителна точност.

Фон Дехенд отпи от чая си и ги изгледа дяволито.

— Как тогава, за бога, да си обясним факта, че географските обекти, така прилежно описани от картите на Кент, са поставени на правилните дължини и ширини?

Катрин отново изпита онова смътно усещане за страх.

„О, не! Стига толкова сме опровергавали историческата наука“.

Фон Дехенд обаче очевидно се забавляваше.

— Да. Този въпрос също е доста интересен. Всички тези карти са поставили описаните от тях места на точното им географско положение. Дори в картата на Зенон, изработена около 1380 година, която изобразява Гренландия и моретата около Исландия, малки островчета, изгубени в обширните арктически морета, са поставени там, където трябва. Как е възможно това?

Професорът се изправи и закрачи из кабинета си, вдъхновен от размишленията върху уменията на древните картографи.

— Сигурно сте виждали множество карти на света. Някои, на които страните изглеждат много тънки и издължени, и други, на които са изобразени в по-заоблена форма. Всички карти изобразяват сфера или част от нея на парче плоска хартия. Това е изключително трудна задача. Всъщност е невъзможна за изпълнение без сложни и напреднали познания по математика, както и за времеизмервателните механизми, които Катрин спомена.

Ортодоксалната историческа наука ни учи, че по време на изработката на тези карти — което трябва да е станало след 14000 година пр.н.е. и преди 4000 година пр.н.е. — не са съществували напреднали цивилизации, които да имат нужните познания за това. На Хапгуд са му били нужни допълнителни обяснения по въпроса, така че се свързал с професор Страхън от Масачузетския технологичен университет.

Доктор Фон Дехенд се обърна към двамата си посетители и ги изгледа втренчено.

— Страхън заявил, че точността, с която са изработени картите, означава, че авторът им е следвало да разполага със знания по сферична тригонометрия, както и с прецизни инструменти за точно измерване на географска ширина и дължина. И как тогава да си обясним тези невероятно правилни географски карти, достигнали до нас от мрака на предисторията? Доказателствата се необорими и говорят, че в далечни времена, преди възникването, на която и да е от познатите ни култури, е съществувала наистина напреднала цивилизация. Нещо повече, независимо от стадия си на развитие тази цивилизация по някакъв начин е изчезнала.

Катрин го гледаше неразбиращо.

— Но това е невъзможно! Защо няма никакви следи от нея, руини или нещо подобно?

Фон Дехенд повдигна рамене.

— Не знам — отвърна той. — Просто ви излагам всички факти, свързани с тези карти. Аз съм само един скромен географ.

Испаднаха в мълчание, което отново бе нарушено от Фон Дехенд:

— Представете си, че това общество е било толкова напреднало, че не му се е налагало да копае природни богатства или да дупчи земята за нефт... Представете си, че е използвало енергията на вятъра и рециклирана дървесина. Представете си, че е решило да не наранява планетата по начина, по който ние го правим. В такъв случай какви следи ще остави след себе си? Според мен почти никакви.

Катрин седеше безмълвна.

„Исках просто да разбера защо професорът е притежавал тези карти, а се натъкнах на нещо изключително странно и дори ужасяващо“.

Трябваше ѝ поне един полезен отговор.

— Но в такъв случай защо са му били нужни на професор Кент тези карти?

— Това е огромна загадка и се опасявам, че не съм в състояние да хвърля дори и най-тънкия лъч светлина върху нея.

12.

Стиснала здраво плика с картите в ръка, Катрин излезе от кабинета на доктор Фон Дехенд, слезе по стълбището и се озова на обляния в слънце вътрешен двор. Цялото ѝ същество се тресеше от паника. Светът наоколо се сгромоляваше с гръм и трясък. Ръдърфорд я следваше по петите, а главата му се въртеше от току-що наученото. Обясненията на доктор Фон Дехенд, свързани с картите, определено го разстроиха и той не спираше да си мисли за бележката, написана от професор Кент. Нямаше никакво съмнение, че картите са пряко свързани с твърденията на покойния професор.

Ако наистина има някакво послание, дошло през хилядолетията, беше логично да се предположи, че в далечното минало, преди началото на историческия период, е съществувала развита цивилизация. Картите изглеждаха солидно доказателство, че отдавна изгубената цивилизация е покрита с дълбок слой прах от времето. „Може би все пак професорът наистина е открил предупреждение, пропътувало бездната на времето, предупреждение от цивилизовани хора, отправено към децата на бъдещето, че и тях ги чака същата ужасна съдба“, мислеше си Ръдърфорд.

Това обаче продължаваше да му се струва невероятно.

Катрин въздъхна тежко, защото не знаеше какво да предприеме. Все още не можеше да се реши да сподели с Ръдърфорд, че професорът определено е знаел за приближаващата го опасност. Не че нямаше доверие на Джеймс, а просто не събираше смелост да се изправи лице в лице с последствията. Ако му покажеше бележката и му изложеше съмненията си, ако въобще довереше мислите си на когото и да е било, вече нямаше да има връщане назад.

— Джеймс — обърна се тя към него с отчаян глас, — имам още един странен въпрос. Ти си класик, можеш ли да ми кажеш какво знаеш за думата „еврика“?

Думите ѝ изненадаха Ръдърфорд. „Има нещо, което Катрин не ми казва“.

Искаше му се да ѝ помогне, така че се усмихна съчувствено.

— Еврика ли? Предполагам няма смисъл да питам защо се интересуваш точно от тази дума?

Катрин го изгледа извинително.

— Не, но те моля да ми имаш доверие. Важно е.

Ръдърфорд се засмя и поклати глава, а Катрин добави:

— Аз знам само, че пръв я е изрекъл Архимед. Седял си във ваната и внезапно установил, че потопено във вода тяло измества съответно количество течност. Тогава извикал „еврика“, което означава „открих“, изскочил от ваната и се втурнал радостно на улицата напълно гол.

Ръдърфорд я изгледа замислено.

— Опасявам се, че току-що ми разказа плагиатската версия.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, че не Архимед, а Питагор пръв извикал „еврика“, когато открил зависимостта, че квадратът на хипотенузата в правоъгълен триъгълник е равен на сбора на квадратите от другите му две страни. Версията с голия Архимед и ваната му е по-късна интерпретация, превърнала се в любим учителски анекдот.

— Откъде знаеш, че е Питагор, а не Архимед?

— Викът „еврика“ звучи логично единствено ако е излязъл от устата на Питагор. Питагор е имал чувство за хумор!

Катрин съвсем се обърка. „Какво общо има тук чувството за хумор?“

— Какво искаш да кажеш?

— Питагор се е интересувал от гематрия, т.е. разшифроване на тайни послания.

„Гематрия ли?“, повтори мислено Катрин и превъртя думата из главата си. Чуваше я за пръв път.

— И как е възможно да имаш кодирано послание в една-единствена дума? Сигурно е ужасно кратко.

— Да, в случая е така. То е по-скоро игра на думи. Сега ще ти обясня. Трябват ми обаче лист и химикал.

— Добре, но ако нямаш нищо против, ми се ще да излезем от колежа. Започна да ме хваща клаустрофобия — отвърна Катрин. — Можем ли да идем у вас?

Ръдърфорд се втренчи в дълбоките искрени очи на Катрин и разбра, че каквато и да е причината, обяснението му е от съдбовно

значение за нея. Кимна решително.

13.

Висок, слаб мъж на около четирийсет години с черна филцова шапка, тъмносиньо кашмирено палто и елегантен сив костюм стоеше в колежа „Ол Соулс“, скрит в тъмните сенки на колоната.

Името му беше Иван Безумов. Стоеше там от около половин час, почти неподвижен, дишаше едва чуто и дебнеше като хищна птица. Очите му оглеждаха внимателно всеки прекосил моравата на вътрешния двор.

Когато Катрин и Ръдърфорд се насочиха към него, Безумов напрегна слух, за да чуе разговора им.

„Най-сетне! Тя е. Не трябва да се провалям. Тя е единствената връзка с изследванията на професора“.

Когато двойката стигна на около пет метра от него, Безумов си пое дълбоко дъх и излезе на моравата. Опитваше се да изглежда колкото е възможно по-спокоен и приятелски настроен. Усмихна се широко и свали шапка.

— Здравейте! Аз съм Иван Безумов. Вие трябва да сте Катрин Донован.

Безумов не обърна никакво внимание на Ръдърфорд, взе ръката на Катрин, стисна я топло и продължи:

— Професорът толкова ми е разказвал за вас.

Руският му акцент не можеше да остане незабелязан. Катрин изглеждаше объркана. Ръдърфорд пристъпи напред и протегна ръка.

— Джеймс Ръдърфорд.

— Ааа, добре, приятно ми е. — Безумов отново насочи вниманието си към Катрин. — Колега съм на горкия покоен професор. Ужасна трагедия, толкова съжалявам — прибави той. — Чаках ви ей тук под колоните и се надявах да се появите. Разбирам, че може би не съм избрал най-подходящия момент, но наистина трябва да разговарям с вас. Надявам се няма да ми откажете чаша чай.

„Кой с този непознат? — помисли си Катрин. — Проблемите му надали са чак толкова важни, та да не могат да изчакат погребението

на професор Кент. Струва ми се доста нахално да се натрапва по този начин и да иска да се видим“.

— Опасявам се, че имате право, господин Безумов. Моментът наистина не е подходящ. Може би ще се видим след седмица-две. В Оксфорд ли сте отседнали?

Безумов изглеждаше притеснен. Той бръкна рязко във вътрешния джоб на кашмиреното си палто, а Катрин и Ръдърфорд инстинктивно отстъпиха назад.

— Ето, това е писмо с препоръка от професора.

Той бутна лист хартия под носа на Катрин. Листът съдържаше кратко послание, изписано със зелено мастило с почерка на професор Кент. Катрин го прочете подозрително, без да взема листа от ръката на Безумов.

Скъпа Катрин,

Колегата ми Иван Безумов пристига в Оксфорд от Санкт Петербург. Напоследък с него си сътрудничихме по един проект. Моля те, окажи му пълно съдействие по време на престоя му в Оксфорд и му осигури всичко, от което има нужда.

Благодаря,

Кент

„Странно — помисли си тя. — Звучи официално и претенциозно, въобще не прилича на стила на професора“.

Преди да успее да се осъзнае, руснакът отново заговори:

— Доктор Донован, чудех се дали вече успяхте да отидете в кабинета на професора? Двамата с него работехме по нещо изключително важно преди смъртта му.

Безумов огледа плика с карти, който Катрин стискаше в дясната си ръка.

— Щеше ми се да взема от кабинета документите, свързани с проекта ни.

Тя инстинктивно притисна плика до бедрото си. Безумов разгада реакцията ѝ и продължи да говори, но сякаш не можеше да откъсне очи от плика с картите.

— Отново се извинявам, че ви притеснявам в такъв момент, но исках да попитам дали не ви е оставил нещо? Документи или бележки например? Или пък някаква папка?

Устните му отново се разтегнаха в сдържана умолителна усмивка. Погледът му стоеше като залепен за плика в ръката на Катрин. Поведението му постепенно започна да ѝ се струва ужасно подозрително. Замисли се за бележката, която ѝ показва.

„Професорът никога не се е представял като «Кент». Не и пред мен. Да не би да са го принудили да я напише? — помисли си тя и стомахът ѝ стана на топка. — Дали въобще е неговият почерк?“

След странните събития от тази сутрин въобще нямаше да се изненада, ако Безумов се опитва да я измами с фалшификат. Главата ѝ се завъртя. Изведнъж се усети ужасно изморена и слаба.

— Вижте, предлагам ви да идете и да се срещнете с ректора. Убедена съм, че той с радост ще ви помогне. Аз нямам нищо против да разговарям, но едва след няколко дни.

Катрин се огледа наоколо в търсене на път за отстъпление и с изненада установи, че ректорът ѝ наблюдава от прозореца на кабинета си. Преди напълно да осъзнае какво се случва, главата му изчезна от стъклото.

Безумов започваше да губи търпение.

— Доктор Донован, моля ви, ще бъда пределно откровен с вас. Трябва на всяка цена да взема документите. Много по-важно е, отколкото си мислите. Настоявам да ми помогнете.

Ръдърфорд отново се намеси и премести здравето си атлетично тяло между Безумов и Катрин.

— Господин Безумов, доктор Донован не знае нищо за документите, които ви трябват. Предлагам ви да послушате съвета ѝ и да поговорите с ректора. И един съвет от мен — може би не е зле да показвате малко повече уважение към хора, които страдат от загуба на близък.

С тези думи Ръдърфорд хвана ръката на Катрин и се опита да заобиколи настоящия руснак. Безумов направи последен опит, заровичка в джоба на сакото си и измъкна визитка.

— Чакайте! Съжалявам. — Той измъкна и писалка, махна капачето и надраска нещо на визитката. — Това е мобилният ми. Звъннете. Мога да ви помогна. Доктор Донован, моля ви, ако

документите са у вас, пазете ги добре. И други ще дойдат да ги търсят. Може и да не са толкова любезни като мен, но със сигурност ще дойдат.

Катрин пое картичката ходом и я пусна в джоба си, без дори да го погледне. Двамата с Ръдърфорд се измъкнаха през ниската врата на двора и излязоха на улицата. Безумов изгледа отдалечаването им с отчаяние, а пръстите мачкаха периферията на меката му шапка. Трябваше да опита друг подход.

14.

Сенатор Кърц излезе от асансьора и се запъти бързешком през мраморното фоайе към централния вход на сградата на ООН. Пътьом хвърли поглед през рамо към секретаря Милър.

— Как ти се стори речта ми, Милър?

Челото на секретаря беше набраздено от бръчки.

— Речта отговаряше изключително точно на събитието. Мога ли обаче да попитам дали е разумно да огласяваме подробности от плана, преди да го приведем в действие? Днес е едва вторник сутринта. Можем ли да имаме доверие на всички чуждестранни делегати? Понеделник сутринта е след цели шест дни.

Кърц се изсмя презрително.

— Това няма абсолютно никакво значение. Вече никой не е в състояние да ни спре, дори и да им бях казал истината.

Секретарят преглътна мъчително. Сенаторът се усмихна загадъчно, спря пред огромната стъклена врата на главния вход и го изгледа, сякаш да придаде по-голяма тежест на думите си. Несекващият поток от хора през вратите минаваше от двете им страни.

— Твоята работа е да инструктираш делегатите за персоналните им задачи и да координираш действията. — Сенаторът направи малка пауза, присви очи и продължи: — Трябва да действаш изключително предпазливо. Времето ни приближава. — Той погледна към препускащия град отвъд стъклената врата. — В неделя сутрин ще се видим отново в Кайро, но ще разговаряме и преди това. Междувременно, моля те, постарай се да няма повече отзвucci от откритието на професора.

С тези думи сенаторът се извърна и изчезна през стъклената врата към шумната улица, последван от бодигардовете си. Секретарят изтича през вратата след него, тъй като не бе сигурен какво се очаква да направи. Една лимузина спря до тротоара пред тях, а Кърц вдигна очи към небето и се усмихна:

— Краят приближава, Милър. Съветвам те да подготвиш душата си.

Секретарят го изгледа безмълвно и притеснено как се качва на задната седалка на лимузината. Колата се отлепи от тротоара и се включи в движението, а Милър усети, че му се повдига. Мислите му отлетяха към мъртвия професор и го побиха тръпки. Каква заплаха може да е представлявал някакъв старец с географски карти в ръце? И защо сенаторът го посъветва да подготви душата си? Странни думи от устата на председателя на най-могъщото тайно братство на света. Странни и напълно неуместни. Вече всичко му се струваше хаотично, лишено от каквато и да било логика.

Единственото сигурно нещо оставаше фактът, че след шест дни, в понеделник сутрин, светът ще се промени завинаги и той поне възнамеряваше да бъде на печелившата страна.

15.

Ръдърфорд отвори вратата на апартамента си и подкани Катрин с жест да влезе.

— Моля, заповядайте.

— Благодаря. Страхотен апартамент — направи му комплимент Катрин, която се чувстваше обърквана и се опита да го прикрие с тривиални любезности. — Божичко, ти имаш повече книги и от мен.

— Според мен колкото повече книги има един преподавател, толкова по-послушни са студентите му. Кажете какво да ти предложа?

— Нищо, само чаша вода, благодаря.

Ръдърфорд се промъкна край нея и се спусна към кухнята. Катрин се настани на канапето и огледа отрупаните с книги лавици, половината от които бяха на старогръцки, латински и други древни езици. Тя измъкна сборник с поезия на Катул в превод и го прелисти, но не успя да съсредоточи вниманието си върху написаното. Междувременно Ръдърфорд се върна с чаша вода, настани се на канапето до нея и остави чашата, лист хартия и химикал на малката масичка пред тях.

— Докъде бяхме стигнали? До гематрията. Хмм... — Той се почеса по главата, замисли се за момент и заговори изключително сериозно: — В много отношения гематрията наподобява игра. Изключително интелигентна и сложна игра. Но е нещо повече от това — в интерес на истината е много сериозна. Представлява таен код, използван от древните прорицатели. Смятало се е, че въпросният код притежава магическа сила. Преди обаче да стигнем до мистичната част на проблема, искам да ти кажа нещо повече за литературната му страна — обясни Ръдърфорд. — Философите на древния свят не са делили познанието на дисциплини като нас, защото са смятали, че всички разклонения на науката са свързани посредством тайна формула, на която е основан целият Космос. Ако ни видят как преподаваме науката като отделни предмети, сигурно ще останат ужасени, защото са поддържали тезата, че една от основните цели на образованието е да покаже целостта на познанието. Посредством наблюденията си върху

природния свят установяват, че определени числа се появяват натрапчиво често — например в нотите на музикалната стълбица и в движението на планетите. Същите няколко числа и формули образували база, която се забелязвала във всичко. Чрез определянето на най-важните числа и формули могат да се извлекат космическите закони и да се предадат на другите по много ясен и прост начин.

В повечето от случаите тези числа и съотношения, които изразяват скрития замисъл на Вселената, са били скрити в писмени произведения. Всяка буква в древногръцката азбука, както и в иврита и арабското писмо, има цифрово съответствие. Приказки, поеми и религиозни текстове са писани чрез използване на букви и думи със специфични стойности. Това, което на пръв поглед изглежда обикновена история, всъщност е своеобразен съд, в който е събрано по-задълбочено знание за формулите, които обясняват същността на Вселената.

Катрин го слушаше като омаяна.

— Искаш да кажеш, че съществуват стари книги със закодирани тайни послания в думите на повествованието си? — попита тя.

— Да, точно така. Точно това имам предвид.

— А аз дали съм чела някоя от тези книги? Можеш ли да ми дадеш пример?

Ръдърфорд не сдържа усмивката си.

— Чела ли си Библията?

— Библията! Наистина ли?

— Абсолютно. Първоначално Библията е написана на гръцки. Повечето хора не знаят, но цели пасажии са съставени чрез гематрия. Така онези, които владеят гематрия, са били в състояние да разчетат истинското послание зад разказваната история. Такъв например е случаят с авторите на евангелията, които са избрали имената на героите в тях и ключовите им фрази така, че гематричната им цифрова стойност да предава определено послание. Предавали са познанието си с помощта на код.

— Значи искаш да ми кажеш, че историята на живота, смъртта и възкресението на Исус не е просто история на живота, смъртта и възкресението му, така ли?

— Е, прекалено много опростяваш нещата, но принципно — да.

Катрин не можеше да повярва на ушите си.

— Но ако това е вярно, Библията трябва да е пълна с думи, които имат по-дълбок смисъл.

— Да, така е. Ето, ще ти дам няколко примера. Но нека първо се върнем там, откъдето започнахме разговора: Питагоровото възклицание „еврика“ или εὕρηκα на гръцки. То всъщност се отнася към размерите на страните на правоъгълния триъгълник, използван от Питагор за доказателство на теоремата му — пет, три и четири.

Ръдърфорд набързо надраска гръцката азбука на листа пред тях и постави числа и цифри под всяка буква.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ	ι	κ	λ	μ	ν
1	2	3	4	5	7	8	9	10	20	30	40	50
ξ	ο	π	ρ	σς	τ	υ	φ	χ	ψ	ω		
60	70	80	100	200	300	400	500	600	700	800		

— Ако използваш цифровата стойност на буквите, които току-що написах, и ги събереш, получаващ някаква стойност. Ако пък събереш буквите на думата „еврика“ или εὕρηκα на гръцки, получаващ 534. Дали е случайно съвпадение? Не мисля.

Ръдърфорд се усмихна на удивлението, изписано по лицето на Катрин.

— Питагор всъщност просто е искал да изрази знанията си по лесен за помнене начин, а също и да се пошегува! Това е съвсем типично за начина, по който хората тогава са разсъждавали. Цялата световна история ще стане различна, ако хората престанат да приемат митовете и религията напълно буквално и открият скритото им значение. — Ръдърфорд се зае да драска енергично по листа, без да престава да говори: — Ето ти още един пример: Исус „Ιησους“, което е 888, плюс Мария „Μαριαμ“, което е 192, е равно на Светия Дух „το Πνεύμα Αγιον“ или 1080. Хиляда и осемдесет на свой ред е точният радиус на Луната в мили. Това, разбира се, не е съвпадение. Луната се преражда на всеки двацет и седем дни, поради което е перфектният символ на възкресението. Мария също така се изобразява чрез Луната и прераждането.

Или да вземем например цифрата 1746. Тя е нещо като символ на Новия завет. Никой не знае защо, но евангелията буквално са изпъстрени с ключови фрази, чиято цифрова стойност е 1746. Ето

например синапено семе „κοκκὸς σίναπτος“ или богатството на Исус „ὁ Θεσσαυρός Ἰησοῦς“. Мога да продължавам и с други примери.

Тялото на Катрин просто трепереше от възбуда.

— Това означава ли, че Библията е написана така, че да разкаже друга история с цифри?

— Определено не! — отвърна Ръдърфорд. — Самият аз съм редовен посетител на параклиса в колежа. Евангелията са пълни с Божествена мъдрост, стига да позволим на посланията им за любов и мир да достигнат до нас. Искам просто да кажа, че е възможно авторите на евангелията да са подбрали имената на главните персонажи, както и определени фрази така, че да се впишат в схемата на гематрията. По този начин предават и други послания за същността на Вселената и на цифровите системи, които я управляват.

— Но защо са скрили тези послания?

— Ако предположим, че прадедите ни са били високоинтелигентни, а те трябва да са били такива, сигурно са предвиждали, че през годините някои от прекалено ревностните поддръжници на идеите на Исус могат да изгубят истината от погледа си. Ето защо са взели предпазни мерки и са скрили посланията в текста, така че да надживеят праха на времето.

Главата на Катрин се въртеше. Тя се взираше в странния списък от числа и думи, всички изписани с грижливия почерк на Джеймс.

Сега обаче нямаше време да разсъждава върху последствията от неговите обяснения. Нещо ѝ подсказваше, че няма никакво време за губене.

Беше сигурна, че гематрията е ключът, който ѝ трябва, за да разгадае загадъчното послание на професор Кент.

16.

Катрин си пое решително дъх и се обърна да погледне Ръдърфорд право в очите.

— Джеймс, искам да ти покажа нещо важно. То е причината да помоля за помощта ти.

Тя измъкна бележката на професор Кент от чантата си и я остави на масата.

— Струва ми се, че става нещо ужасно. Познавам професор Кент още от детските си години. Родителите ми преподаваха в „Йейл“ и бяха големи приятели с него. Той се превърна в нещо като член от семейството ни и се сближихме изключително много. Джеймс, ректорът ми каза, че полицията работи над версията за самоубийство. Професорът обаче не беше такъв човек. Самоубийството просто отсъстваше от миогледа му. Когато отворих плика с географските карти, от него изпадна и тази бележка. Ето, виж я.

Тя подаде посланието на Ръдърфорд.

В случай че не се върна.

Еврика

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5
100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10
20 800 10 300 10 200 0051172543672

— Казвам ти всичко това, защото професорът явно ти е имал доверие, а също и аз.

Първата мисъл на Ръдърфорд, след като прочете бележката, беше че най-сетне е разбрал защо Катрин толкова се интересува от гематрия. Въпреки това не можеше да откъсне очи от първото изречение. „В случай че не се върна“.

Преглътна мъчително. Въобще не беше сигурен, че иска да се замесва в това. Това, което само допреди миг му се струваше

очарователно интелектуално приключение, внезапно взе откровено плащещ и злоещ обрат.

„Откритията, поканата на професора, странните карти и сега това зашифровано съобщение определено показват, че той е знаел за дебнещата го опасност. Катрин се нуждае от помощ, довери ми се, а професорът може би е бил на път да открие нещо, нещо ценно за човечеството. Но това, което предстои, не е хубаво, никак не е хубаво“.

Докато се взираше в посланието и превърташе из главата си тазсутрешните събития, Ръдърфорд внезапно си даде сметка какво си мисли Катрин. Без да ѝ каже и дума, той подреди таблицата с гематричния код до бележката на професор Кент и се зае да обръща цифрите в букви.

Още с първите опити им стана ясно, че инстинктите не са ги подвели. Иззад числата и цифрите изникна име: Мигел Флорес.

Катрин нетърпеливо грабна лист и молив и разшифрова останалата част от посланието:

„Мигел Флорес, Лима Перу Министерство на старините 0051172543672“.

Ръдърфорд наблюдаваше събитията с нарастващо учудване.

„Божичко, шифърът работи. Професорът говори от гроба си“.

Катрин се изправи на канапето, въздъхна шумно и се загледа в празното пространство, изгубена в мислите си.

— Но какво означава всичко това? И защо последната част от съобщението не се поддава на разшифроване? Получават се само някакви безсмислици?

Ръдърфорд отвори уста, а по физиономията му се изписа изражение на изплашен до смърт човек:

— Това е телефонен номер. Телефонен номер в Перу... Мисля, че от нас се очаква да звъннем там.

17.

Двамата седяха вторачени в телефона на бюрото. Ръдърфорд включи микрофона, така че да чува и той, и набра номера. Затаиха дъх и заслушаха сигнала „свободно“. Чу се изщракване, което означаваше, че връзката се е осъществила през хиляди километри разстояние.

— Hola. Buenos dias.

Катрин, която знаеше малко испански, се приведе над апарата.

— Hola! Habla ingles?

— Да, говоря английски. Кой се обажда?

— Добър ден, сеньор Флорес, името ми е Катрин Донован и се обаждам от Оксфорд в Англия. Тук съм с колегата ми Джеймс Ръдърфорд. Съжалявам, че се обаждаме така внезапно, но искам да поговорим за професор Кент.

Последва дълга пауза и когато най-сетне човекът отсреща заговори, гласът му прозвуча подозрително:

— Кой ви даде името ми?

— Тъъ... открихме го. Ние сме приятели на професор Кент.

— Какво става? Кой сте вие? Къде е професор Кент?

Ръдърфорд и Катрин се спогледаха уплашено. Тя нямаше представа какво точно да отвърне, затова реши да кара направо:

— Сеньор Флорес, професор Кент е мъртъв.

Последва потискащо мълчание.

— Сеньор Флорес, моля помогнете ни, трябва да говорим за професор Кент. Работихте ли заедно с него?

Не последва отговор.

— Сеньор Флорес, там ли сте?

— Как казахте, че ви е името? Катрин ли? — попита Флорес.

— Да, Катрин.

— Боже, професорът спомена, че някой ден може би ще звъннете.

Ново продължително мълчание, нарушено от перуанеца, който заговори с неприкрит страх:

— Не можем да разговаряме по телефона. Става въпрос за много опасни неща. Работата ни не е приключила.

— Може ли да се видим?

— Елате в Лима. Обадете ми се, като пристигнете. Моля ви не споменавайте името ми пред други хора.

Линията прекъсна.

Ръдърфорд изгледа Катрин.

— Това беше много, много странно.

— И човекът определено звучеше уплашен. Нещата стават все по-страшни от минута на минута. — Катрин поклати глава. Гласът ѝ звучеше уплашено, но решително. — Е, при положение че Флорес не иска да говори по телефона, остава ни едно-единствено нещо — да се видим с него лично в Перу. Идваш ли с мен? — попита тя.

Челото на Ръдърфорд се набразди от бръчки и той се замисли. Имаше чувството, че след половин ден познава Катрин от години. Огледа притесненото ѝ лице и го заля вълна от обич.

Тя го наблюдаваше спокойно.

— Аз определено ще отида — додаде тя — и ако се налага, ще бъда сама. Ако не искаш да се замесваш, просто ми кажи, няма проблеми. Сигурно вече имаш други планове за ваканцията.

Джеймс си помисли, че в реалния живот е просто един преподавател с тонове несвършена работа. „Но Катрин се нуждае от помощ. Не мога да я оставя да тръгне сама. Ако тя има смелостта да предприеме пътуването, аз просто не мога да избягам“. Той стисна зъби.

— Кога летим? — попита и в първия миг не повярва на ушите си. — Една почивка в Южна Америка ще ми дойде добре. Напоследък работя доста усилено, пък и не съм бил в чужбина от две години.

Широка усмивка озари лицето на Катрин.

— Ей сега ще вляза в интернет и след секунда ще знаем кога трябва да си стягаш багажа, редник!

18.

Дълбоко в утробата на сградата на Обединените нации секретарят Милър крачеше забързано обратно към залата на Генералната асамблея. Когато наближи вратата, от другия край на коридора му подвикна добре облечен мъж:

— Сър, спешно ви търсят по телефона.

Секретарят се завъртя на пети и последва младия мъж в просторен офис без стени, пълен с бюра и компютри, пред които не седеше никой. На една от стените висяха четири гигантски плазмени екрана, очевидно предназначени за видеоконферентна връзка, а на отсрещната стена бе окачена голяма карта на света. Над картата имаше надпис със съответстващи на размера ѝ букви:

РЕЗЕРВНА СВЪРЗОЧНА ЩАБКВАРТИРА НА ООН

В далечния край на помещението посредством стъклена стена бе обособена стая с голяма заседателна маса в нея. Секретарят Милър се запъти натам, затвори стъклената врата зад гърба си, приближи се до масата и вдигна телефона. Асистентът му бързо прехвърли разговора.

— Да? — изстреля нервно в слушалката секретарят.

Обаждаше се ректорът на колежа „Ол Соулс“:

— Ужасно съжалявам, че ви притеснявам, секретар Милър, но го правя единствено защото ме инструктирахте да ви докладвам, ако се натъкна на нещо подозрително.

По лицето на секретаря се изписа нарастващо раздразнение.

— Казвайте. Защо се обаждате?

— Професорът имаше приятелка. Много близка приятелка. Тя е преподавател в колежа.

— И?

— Нещо ми подсказва, че е подозрителна.

— Хората винаги са подозрителни. Има ли някакви доказателства в ръцете си?

— Това все още не знам. Един от агентите ви обаче току-що ме осведоми, че е направила резервация за полет до Перу за себе си и за свой познат. Вероятно просто отива да вземе тялото на професора или да говори с местната полиция. Ужасно е разстроена. Просто си помислих да го спомена пред вас, така, за всеки случай.

Последва продължително мълчание. Секретарят се загледа в голямата карта на света, украсила отсрещната стена. Имаше толкова много работа, трябваше да завърши такава подготовка, че бръщолевенията на тези учени му идваха в повече. Думите на сенатор Кърц обаче отново прозвучаха в главата му: „Няма нищо по-опасно на света за каузата ни от личната инициатива.“

По лицето на секретаря пробягна измъчено изражение. Той разтърка чело със свободната си ръка и се вторачи в онази част от картата, изобразяваща Южна Америка. Как може един-единствен човек, без значение от решителността му, да провали плановете на управителния съвет за нов световен ред?

Макар и доверието му в сенатор Кърц постоянно да намаляваше, той все пак не можеше да не признае мъдростта в думите му: „Трябва да довършим всичко в Перу. Не можем да си позволим грешки там“.

Милър въздъхна нетърпеливо и отново насочи вниманието си към телефонния разговор:

— Погрижете се да е под непрестанно наблюдение до момента, в който се качи на самолета. Записвайте всеки, с когото разговаря. Ако още нещо привлече вниманието ви, звъннете ми.

— Разбира се, господин секретар.

Милър вече го нямаше.

Съдбата на учените обаче не беше единственото нещо, което занимаваше секретаря Милър. Колкото повече разсъждаваше върху думите на сенатора на излизане от сградата на ООН, толкова по-големи подозрения го обхващаха. Какво всъщност щеше да се случи в понеделник?

Вземането на властта щеше да докара много кръв и насилие — това за съжаление не можеше да се избегне. Но светът в никакъв

случай нямаше да свърши, нали? Напротив, събитията щяха да отбележат началото на нова ера. Старите корумпирани, демагогски форми на управление щяха да изчезнат и на тяхно място да се появи Корпорацията. Поне такъв беше планът.

Изглежда обаче се беше случило нещо ужасно и секретарят трябваше да вземе решение. Може би сенатор Кърц действаше сам? Може би следваше Милър да опита да се свърже с управителния съвет зад гърба на сенатора? Не. Това беше равносилно на лудост — нямаше да остане жив дори до края на деня, да не говорим пък за понеделник.

Имаше обаче и още една, все още неизчерпана възможност. Секретарят Милър не беше напълно откровен в разговора си със сенатора...

Той много бавно вдигна поглед от бюрото и се извърна към ъгъла на стаята, в който стоеше елегантен шкаф от тиково дърво. Заключената му врата прикриваше ъгловатия грозен личен сейф на Милър. „Не — помисли си той. — Все още не. Прекалено е рисковано. Това ще е последното ми спасение. Първо трябва да се опитам да науча повече за сенатора, да разбере какъв е истинският му мотив“.

19.

Катрин се пробуди, когато самолетът запори облаците високо над Перу. В първия момент равномерното жужене на двигателите я смути. Завъртя сънените си очи наляво и надясно и се зачуди къде, за бога, се намира. После обаче до съзнанието ѝ достигнаха ентузиазирани гласове на британските туристи от задната седалка и адреналинът тутакси нахлу във вените ѝ, за да я върне обратно в действителността. Високоговорителите над главата и изпрацяха и след миг оттам се разнесе гласът на командира на самолета от пилотската кабина. Оказа се, че са се отклонили леко на юг от маршрута си, за да избегнат турбуленцията над северно Перу, но вече отново бяха поели курс на север. Намираха се над сушата, на около петдесет километра от бреговата ивица, и щяха да кацнат след по-малко от час.

Катрин отново затвори очи и задиша бавно и равномерно. Присъни и се професор Кент. Опита се да се абстрахира от шума на двигателите и разговорите от задната седалка, за да задържи още малко спомена, преди безвъзвратно да е изчезнал.

Сънува, че отново е в селската къща на професора. Седяха заедно в кухнята, говореха и се смееха както винаги. Той носеше обичайните си панталони, опръскани с кал, и чифт зелени гумени ботуши. В такава униформа се движеше, когато си беше у дома.

Тя му бе звъннала по-рано същия ден за обичайния им седмичен обяд. От печката се носеше миризмата на печено пиле, а той току-що бе отворил бутилка червено вино и го беше оставил на грубоватата дървена маса като подготовка за пиршеството. Този предобед професорът изглеждаше особено ентузиазиран и Катрин, както винаги, се наслаждаваше на всяка минута в неговата компания. Едно от най-прекрасните неща в приятелството им беше това, че на всяка тяхна среща тя научаваше нещо ново. Никога нямаше чувството, че той ѝ чете лекции, а просто, че във всяка секунда от живота си се чувства жив и свързан с околния свят.

В съня си Катрин си припомни разговора им за техниката, която облекчава труда. С обичайното си красноречие професорът ѝ бе

обяснил истинското значение на тъй наречените технически изобретения.

— Платон — каза професор Кент, — бащата на западната традиция, казва, че ръката е органон, което на английски означава „инструмент“. Да наречеш ръката органон означава да кажеш, че тя е инструмент на притежателя си. Платон казва, че ръката е органон, чукът е органон и ръката, въоръжена с чук, също е органон. Електрическата сокоизстисквачка, която днес се среща в почти всяка кухня, обаче е нещо много по-зловещо. Макар и да е замаскирана като органон, тя е нещо съвсем различно. Всъщност е едно от множеството проявления на гигантската система, която поглъща света ни.

Катрин се престори на ужасно изненадана, защото понякога се забавляваше с ролята на адвокат на дявола.

— Стига небивалици! Сокоизстисквачката е просто безобиден уред, предназначен да ускори и улесни едно досадно занимание и да ти остави повече свободно време. Резултатът е здравословна напитка. Да не искаш да кажеш, че не трябва да купуваме сокоизстисквачки?

Професорът ѝ се усмихна. Харесваше му да обсъжда всякакви теми с нея. Спореше, без да се ядосва, но нямаше нищо против да защитава тезите си, притиснат в ъгъла. Обичаше да убеждава хората или поне да се опитва да го прави, обичаше да използва рационални аргументи, обвързани с непоклатимия му възглед за света като за един цял организъм.

— Виж, Катрин — каза той, — независимо дали ти харесва или не, времето на инструментите отмина и сега е времето на системите. Нека се изразя така: ти цедиш портокали и си правиш вкусна здравословна напитка. Чудесно! Но ако се взреш по-внимателно в сокоизстисквачката, забелязваш някои от смущаващите ѝ аспекти. Електричеството, необходимо за работата на сокоизстисквачката, пристига по цяла мрежа от кабели и надземни далекопроводи, захранвани на свой ред от електростанции, които зависят от налягането на водата, тръбопроводи и танкери, а те на свой ред изискват язовири, нефтени платформи и кладенци в далечни страни. Цялата система гарантира надлежна и своєвременна доставка единствено ако се поддържа от армия от инженери, проектанти, финансови експерти, които от своя страна разчитат на администрации, университети и цели клонове на промишлеността, а понякога дори на

армията, както сме виждали в не един и два случая. Който си мисли, че просто използва сокоизстисквачката си, дълбоко греши. Сокоизстисквачката е параван; тя въобще не е просто удобен уред, а последната брънка от гигантска верига — системата, обвила света, която го стяга все по-здраво в прегръдките си с всеки изминал ден.

— Божичко — прекъсна го Катрин, която съвсем беше забравила, че играе адвокат на дявола. — Това звучи доста плашещо.

Професорът поклати глава. Тъжна усмивка прекоси лицето му.

— Да. Брънките на веригата навлизат в ежедневието ни посредством безобидни уреди като сокоизстисквачката, пералнята, колата и тъй нататък и ни карат да служим на системата, която един прекрасен ден, много скоро, ще ни унищожи. Правото ни на избор отдавна го няма. В естеството на системите е да се разрастват и да заживяват свой собствен живот, като постепенно си поставят собствени цели, различни от онези, на които първоначално са били предназначени да служат. Виж само структурата на религиите. Днес те са мощни глобални структури с амбиции, които отдавна са надраснали добрите думи на пророците. Целта на днешната ни глобална система е да накара все повече и повече хора да разчитат на енергията, осигурявана от нея. Като използваме същата тази система, ние на практика ѝ подписваме празен чек.

Професорът се приближи до масата и наля две чаши вино.

— И запомни, че в крайна сметка природата е банката, в която се осребряват подобни чекове. Струва ми се, че вече е време за обяд, скъпа. Един приятел от селото ми донесе пиле от собствения си кокошарник. Ужасно е вкусно, надявам се да ти хареса!

Дълбоко натъжена и с насълзени очи от факта, че никога повече няма да води подобни разговори, Катрин вдигна щората на илюминатора и отвън нахлу дневна светлина. Под тях, докъдето стигаше погледът, се простираше Перуанското плато. Гледката беше смайваща. В този момент обаче зрението започна да ѝ погажда номера. Катрин си въобрази, че различава странни форми, нарисувани по земята на хиляди метри под нея. Стори ѝ се, че различава контурите на огромно колибри.

Разтърка уморените си очи и отново погледна с надеждата привидението да е изчезнало. То обаче си стоеше долу, а след миг до него изникна и огромно цвете. Малко по-нататък се появиха още гигантски рисунки: едра риба, величествен кондор, различни геометрични фигури и две успоредни линии. Последните бяха идеално прави и се губеха зад хоризонта.

„Да не би да имам халюцинации? Това е невероятно!“

Тя се обърна към Ръдърфорд и размаха ръка.

— Джеймс, трябва да видиш това. Какви, за бога, са тези неща, изрисувани по земята?

Ръдърфорд надзърна през илюминатора към невероятната гледка.

— О, боже! И представа си нямам.

Вляво от Ръдърфорд, на седалката до пътеката, седеше добре облечен перуански господин на видима възраст около шейсет. Кожата му беше матова, а носът подсказваше, че е пряк потомък на инките. Той явно беше дочул разговора им, защото се обади на английски със силен акцент:

— Това са прочутите рисунки от платото Наска. Добре дошли в Перу!

Ръдърфорд го изгледа озадачено.

— Рисунките от Наска ли? Никога не съм чувал за тях!

Катрин искаше да научи повече.

— Аз също ги чувам за пръв път. Как е възможно да се виждат от такава височина? Сигурно са гигантски. Само онези успоредни линии трябва да са дълги около километър! Вижте колко са прави!

Перуанецът отново се усмихна и присви очи от светлината.

— По-дълги са, сеньорита. Дължината им е около осем километра и са идеално прави. Минават пред хълмове и дерета, но не се отклоняват и на сантиметър.

Катрин бе поразена.

— Но за какво служат? Кога са направени?

— Явно за пръв път идвате в Перу, сеньорита — усмихна се възрастният господин. — Сигурно ще се уморите да го чувате по време на престоя си, но се опасявам, че никой не знае!

20.

Няколко минути по-късно Катрин затвори пътеводителя и се обърна към Ръдърфорд:

— Тези фигури на Наска явно са голямата загадка на Латинска Америка — каза тя намръщено. — Има хиляди рисунки, но никой не е в състояние да обясни как всъщност са направени. Освен графики на животни и риби съществуват множество перфектно начертани геометрични фигури. Най-странното в цялата история е, че могат да бъдат истински оценени и разбрани единствено ако ги гледаш от птичи поглед, както правим ние сега. Поради големия им размер от земята е невъзможно да различиш каквито и да е очертания. Платото Наска пък е абсолютно плоско, така че няма къде да се качиш, за да ги погледнеш отвисоко. Пълна загадка е защо са нарисувани още преди човекът да е бил в състояние да лети.

Тя замълча за миг. Ръдърфорд изглеждаше дълбоко замислен. Едва ли имаше смисъл да задава въпроса, но Катрин все пак го направи:

— За същото ли си мислиш, за което и аз?

Ръдърфорд кимна. Широкото му, силно чело беше нарязано от бръчки.

— Ако имаш предвид, че очертанията ти напомнят за теорията на професора, че древните са оставили послания за поколенията — отвърна той, — тогава, да. Определено си мисля това, което и ти. Просто невероятно.

Катрин погледна през илюминатора към странните рисунки, които величествено се редяха под тях. Преминаха над огромна птица и геометрична фигура до нея. Тя пусна пътеводителя в скута си. Усети, че в гърлото ѝ засяда буца. Струваше ѝ се, че необяснимите неща стават препалено много.

„Как е възможно да преминеш през всички нива на образователната система — гимназия, университет, докторантура, да направиш академична кариера, а после в рамките на двацет и четири часа светогледът, с който си привикнал, да бъде разрушен из основи?

Защо никой досега не ми е казал за тези странни неща — картите, рисунките на платото Наска, фактът, че Библията всъщност представлява секретно послание пълно с древна мъдрост?“

Тя усети успокояващата ръка на Ръдърфорд върху своята.

— Катрин? Катрин, добре ли си?

Топлината на кожата и звукът на гласа му я върнаха към настоящето. Тя се обърна, изгледа го и се насили да се усмихне, но напрежението ѝ идваше в повече.

Изражението на Ръдърфорд беше сериозно.

— Катрин, трябва да запазим спокойствие. Не бива да се плашим. Помни професора — той е извървял пътя и ние трябва да го последваме. Трябва да се доверим на истината и да забравим всичко, което сме знаели досега.

Този път тя се усмихна искрено.

— Благодаря ти, Джеймс. Съжалявам, просто напоследък се случиха много неща. Прекалено много. Много неща се промениха... поне за мен.

— Знам, съгласен съм. Нямам представа накъде води този път и честно казано, ако се замисля за последствията, те по-скоро ме плашат. Може би трябва да се опитаме да не гледаме прекалено напред в бъдещето, а просто да продължим по пътя и да видим какво ще открием.

Катрин отново се загледа в сюрреалистичния пейзаж на платото под тях. Рисунките все още бяха там и я предизвикваха със загадъчността си. Тя вдигна решително пътеводителя от скута си, разтвори го и зачете на глас:

— Мнозина са се опитвали да датират рисунките от платото Наска, но изглежда задачата е невъзможна. При изработката им не са използвани органични вещества, така че в случая въглеродният метод е неприложим. Единственото, на което човек може да се опре, са останки от глинени съдове, открити в някои от каналите. Самите рисунки също повдигат въпроси. Например защо много от изобразените животни не живеят в Андите? На платото е нарисуван кондор, но освен него има цяла поредица животни, които не се срещат тук, като например кит, маймуна, различни птици, които не гнездят наоколо. Най-странното е, че е нарисуван изключително малък и рядко срещан паяк, който се среща единствено в дълбините на амазонските

джунгли. Въпросният паяк буди особен интерес, защото според астрономическите изчисления положението му и положението на правите линии в съседство всъщност представляват модел на съзвездието Орион и обкръжаващите го звезди.

Катрин затвори пътеводителя. За нея, като астроном, това реши нещата.

— Джеймс, може и да е неизвестно кой е автор на рисунките, но едно е сигурно — направени са от представители на напреднала цивилизация. Изискват се големи познания, за да разгадаеш небесната карта и да начертаеш съзвездието Орион по този начин.

Ръдърфорд поклати неразбиращо глава.

— Сигурно е така. Другото странно е, че половината от тези животни въобще не живеят в Андите.

На Катрин внезапно ѝ хрумна нещо. Тя се наклони напред и се обърна към перуанеца до Ръдърфорд, който в момента бе погълнат от вестника си:

— Извинете, сеньор, мога ли да ви попитам нещо?

Възрастният господин свали вестника и се усмихна любезно.

— Какво казват перуанците за тези рисунки?

Човекът внимателно огледа лицето ѝ и Катрин си помисли, че отговорът му ще зависи от мнението, което си състави за нея. Изглежда го умолително.

— Сеньорита, ние *знаем* кой е автор на рисунките. Направили са ги виракоча — полубожествата, които първи са управлявали Перу. Дошли са от морето преди хиляди и хиляди години. Измислили са закони и са научили хората на много неща. Американските археолози, както и испанските преди тях смятат, че когато говорим за виракоча, разказваме митове и легенди, но не е така. За тях няма писмени паметници, но знаем, че са били тук.

Той кимна отривисто и се върна към вестника.

Ръдърфорд се наведе към Катрин с разширени от учудване очи и прошепна:

— Мисля, че току-що откри върху какво трябва да се съсредоточим. Кой са тези виракоча? Възможно ли е наистина да са съществували?

Катрин кимна и прошепна в отговор:

— Да, прав си, може би те са ключът към част от загадката. Може би виракоча са хората, оставили предупредителните съобщения в световните митове и легенди. Може би рисунките на платото са част от тези послания.

Ръдърфорд се загледа в необятното синьо небе зад илюминатора и промърмори почти на себе си:

— Да! Точно така. Това е невероятно... — Обърна поглед към Катрин и добави: — Имам чувството, че приятелят ни Мигел Флорес ще трябва да ни разкаже доста неща за тези хора.

21.

На летището в Лима цареше празнично оживление. В мига, в който минаха през двойната летяща врата на излизане от митницата и се появиха в чакалнята с посрещаните, изпаднаха в лек шок. Първото, което им се наби на очи, бяха хората. След „Хийтроу“, пълно с добре облечени бизнесмени, с отпускари, теглещи добре опаковани куфари на колелца, където цареше усещането, че те подмятат като топче във флипер, хаосът на летището в Лима им подежда ободряващо. Шумът бе оглушителен, жегата — убийствена, а хилядите перуански индианци, мнозина с традиционните пончо и широкополи шапки, създаваха атмосферата на оживен градски пазар в тропиците.

Катрин и Джеймс се пребориха с купчината тела, които ги връхлитаха от всички страни, добраха се до стоянката на такситата и след кратко чакане успяха да се набутат в едно от тях. Попаднаха на голямо такси в американски стил, управлявано от приятелски настроен младеж на около двацет години. Катрин едва успя да си поеме дъх от преживяното и да каже на шофьора да ги закара в града.

Той се ухили и запали колата. Таксито потегли с множество въздишки и поскърцвания и се включи в претъпканото мръсно шосе, водещо към Лима. Когато напуснаха зоната на летището, от двете им страни се заредиха бедняшки постройки; очевидно големият град беше пуснал пипала дори и тук.

Ръдърфорд наблюдаваше невярващо пейзажа отвън. Стори му се, че гледа пародия на американски или европейски град. Всичко изглеждаше направено на ръка, но вместо да го използват по предназначение, „строителите“ бяха решили да му дадат съвсем различно битие. Преден капак на кола служеше за покрив, а празен варел от масло — за душкабина. Групички мърляви дечица си играеха с боклуците по улицата.

„Значи това са прочутите южноамерикански бордеи“, помисли си той.

Катрин беше като омагьосана. След студената красота на Оксфорд, гледката отвън наподобяваше сцена от апокалипсиса. „Как е

възможно човек да живее добре в тези убийствено мизерни условия?“ Тя се обърна към Ръдърфорд:

— Май виракоча няма да са особено щастливи, ако видят страната си в сегашното ѝ състояние.

— Не, със сигурност няма да са доволни. Това е ужасно депресиращо. — Ръдърфорд продължаваше да гледа ужасено редиците от пригодени за живеене бордеи. — Предлагам да идем направо в Министерството на старините и да открием Флорес. Хотел ще търсим после. Какво ще кажеш?

— Добре идея. Иска ми се обаче някъде да пийнем кафе. Не успях много да спя по време на полета.

Ръдърфорд заровичка из раницата си и измъкна тефтера, в който беше записал адреса на министерството. Усмихна се и го подаде на Катрин.

— Май е по-добре ти да му го кажеш, иначе кой знае къде ще ни закара.

Тя се разсмя и заговори на шофьора. След като приключи с обясненията, отпусна глава на седалката и затвори очи. „Скоро ще разберем тайните на професор Кент и Мигел Флорес. И ще направим още една крачка към разкриването на причините за смъртта на професора...“

Министерството на старините се помещаваше в огромна, импозантна сграда в стил неокласицизъм, построена от северната страна на огромния и хаотичен Пласа майор в сърцето на Лима, на кръстопътя на четири от най-важните пътни артерии в столицата. В резултат на това от изгрев до залез площадът беше задръстен от превозни средства, които отчаяно се мъчеха да го прекосят и да продължат по пътя си; камиони от провинцията, градски автобуси, коли се опитваха да преодолеят задръстването, без да обръщат никакво внимание на пътните знаци или на сигналите на регулировчика.

След като на свой ред са включи в борбата, гмурна се в движението и успя да се откопчи от него, таксито най-сетне закова спирачки пред масивни каменни стълби. Катрин плати на шофьора, а Ръдърфорд издърпа чантите им от багажника. Двамата бързешком се отдалечиха от шума и облаците дим и забързаха нагоре по стълбите.

На върха се изправиха пред огромна двукрила метална врата, която, за щастие, зееше отворена. Над вратата бе закачена бронзова емблема, изобразяваща кондор, с надпис „Министериио де антигуедадес“ под ноктите.

Фоайето представляваше сумрачна зала, в която цареше гробовно спокойствие. Подът и стените бяха облицовани с мрамор, а с височината на тавана можеше да се гордее всяка уважаваща себе си катедрала. Единствените мебели във фоайето бяха бюрото за информация и малкото диванче до него. Зад бюрото седеше младо момиче, което сякаш беше единствената жива душа в цялата сграда.

Те се приближиха към момичето и Катрин прочисти гърлото си, преди да го заговори:

— Buenos días... идваме, за да се видим с Мигел Флорес. Аз съм Катрин Донован, а това е Джеймс Ръдърфорд. И двамата сме от университета „Оксфорд“.

Секретарката ги изгледа изключително стреснато и започна бързо да говори на испански.

— Разбираш ли какво казва? — обърна се Ръдърфорд към Катрин.

— Не — отвърна тя. — Говори прекалено бързо... Чакай малко... Май се обажда на някого.

Момичето каза нещо в слушалката, а след това я набута в ръката на Катрин.

— Hola — habla ingles? — попита Катрин.

За щастие човекът отсреща отвърна на английски. Гласът му прозвуча любезно и насърчително:

— Здравейте, аз съм заместник-министърът на старините. Разбрах, че идвате да се видите със сеньор Флорес?

Катрин се извърна към Ръдърфорд и му се усмихна заговорнически. Той я гледаше, докато тя слушаше гласа в телефонната слушалка. Внезапно Катрин ужасно пребледня, а ръката ѝ се отпусна до тялото, без да изпуска слушалката. Извърна се и го изгледа. Вече не се усмихваше, очите ѝ бяха пълни със сълзи. По лицето ѝ се четеше истинска паника.

— Флорес е бил прегазен от кола тази сутрин, докато е идвал на работа. Мъртъв е.

22.

Звучното скърцане на обувки по мраморния под ги предупреди за приближаването на заместник-министъра. От далечния край на фойето към тях се запъти нисък, мургав мъж с мустаци, черен костюм и вратовръзка. Изглеждаше на около четирийсет години.

Докато изчакваха приближаването му, инстинктите на Катрин заработиха. Тя бързо прошепна на Ръдърфорд:

— Не му казвай защо сме тук.

Човекът се насочи право към нея, здрависа се и после направи същото и с Ръдърфорд. През цялото време по устните му играеше фалшива усмивка. Пръстите му бяха украсени със златни пръстени, а от устата грееше златен зъб. Говореше със силен акцент и през цялото време излъчваше добре заучен чар.

— Добре дошли, добре дошли. Ужасно съжалявам, че на мен се падна задачата да ви уведомя за трагедията. Аз съм Рафаел Манторес и със сеньор Флорес бяхме колеги. Току-що разговаряхме с вас по телефона. Моля, седнете.

Ръдърфорд и Катрин се почувстваха ужасно благодарни, че им казват какво да правят. Все още не бяха дошли на себе си, така че механично се придвижиха към дивана и седнаха.

— Моля ви, сеньор Манторес, можете ли да ни кажете какво точно се е случило със сеньор Флорес? — попита Катрин.

Заместник-министърът въздъхна тежко. Въздишката се стори доста театрална на Катрин, но може би просто беше прекалено уплашена и подозрителна към всичко наоколо.

— О, ужасна история. Всеки ден слиза от автобуса на другия край на площада и го прекосява през цялото това движение, вместо да заобиколи. Днес го е блъснала кола.

Ръдърфорд просто не можеше да повярва на ушите си.

— А колата, която го е ударила, спряла ли е?

— Дали е спряла? Ха! Това е Лима! Не, не е спряла, избягала е.

— Имало ли е свидетели?

— Хората в Лима не спират. Било е нещастен случай, който може да направи нещо? Полицията е пристигнала след известно време, след около половин час. В този район движението е ужасно натоварено... пък и не става въпрос за нюйоркската полиция, нали? Закарали го в болница, но било прекалено късно.

Катрин все още не можеше да асимилира чутото, но все пак попита:

— Но това е ужасно, никой ли не е разказал какво се е случило? Никой ли не е видял номера на колата?

— И с какво ще помогне това, сеньорита? Колата сигурно не е регистрирана, както повечето в Лима, така че полицията не е в състояние да я открие. Но вие сте дошли тук, за да се видите със сеньор Флорес, нали? Съжалявам, че сте пътували напразно. Мога ли да ви бъда полезен с нещо? Не ни се случва често да ни посещават преподаватели от Оксфорд, така че сме поласкани...

Добре тренираната усмивка се върна на лицето му. Катрин хвърли поглед към Ръдърфорд. Параноята и се завърна с нова сила. Тя бързешком взе думата и отвърна от името на двамата:

— Не, благодаря. Моля ви, не се притеснявайте. Искяхме да говорим със сеньор Флорес за инките, но не е толкова важно. Ще си вземем екскурзовод от хотела.

Манторес се опита да натрапи помощта си:

— Сеньорита, настоявам да посетите и някои от посъвременните ни забележителности. Културата на Перу далеч не свършва с инките.

Катрин се огледа из сумрачното фойе, сякаш очакваше отнякъде да се появи скрит враг, и смотоледи:

— Не, не, сърдечно благодаря. Ще се оправим.

— Е, ако има нещо, с което мога да съм ви полезен по време на престоя ви тук, моля ви не се колебайте да ми се обадите. Ето визитката ми. Съжалявам, че посещението ви започна по такъв начин. — Той метна поглед към багажа им, по който още висяха етикетите от летището, и се усмихна широко. — Силно се надявам, че нещата ще стават все по-добри.

— Благодаря, сеньор Манторес. Със сигурност ще се подобрят — отвърна Катрин, макар въобще да не бе убедена в това.

23.

Катрин и Ръдърфорд стояха на върха на стълбите пред огромните врати на министерството и оглеждаха морето от превозни средства, които бавно се въртяха по площада под краката им. Клаксоните не спираха да пицят, шумът беше непоносим, а изгорелите газове заплашваха да ги задушат.

Ръдърфорд пусна раницата си на земята и се вторачи в бъркотевницата, която представляваше Пласа майор. Застанал изправен на стълбите на министерството пред широкия площад, той внезапно се почувства ужасно уязвим. Инстинктите му закрепяха да се скрие, да се прибере обратно в сградата, да изчезне.

Катрин клатеше глава, а мислите ѝ препускаха. „Флорес сигурно е убит. Прекалено голямо съвпадение е да го прегази кола само двадесет и четири часа след разговора ни. Но как е възможно някой да е узнал, че сме се свързали с него? Дали не са му подслушвали телефона? Кой и защо го е подслушвал? Който и да го е подслушвал, трябва да разполага със стройна организация, при това на международно ниво, и да е твърдо решен да спре онова, което са намислили професорът и Флорес. Флорес каза по телефона, че не са готови. За какво да са готови?“

В този миг студената ръка на логиката я стисна за гърлото и я хвърли в паника. Цялото ѝ същество се разтрепери от ужас. „Но ако са убили Флорес само затова че си е говорил с нас, тогава...“

Тя се огледа паникьосано, замалко да се разплаче, изпита желание да се скрие някъде... Тогава отново си спомни за професора, за човечния, състрадателен мъж, убит хладнокръвно по причини, които все още не знае. Гневът се заборичка със страха, а увереността ѝ отново нарасна.

„Няма да се отърват от нас толкова лесно. Няма да ни подчинят със страх“.

Напрегна се отчаяно, за да измисли какъв да е следващият им ход.

— Има ли някакъв смисъл да ходим в полицията... или в британското посолство?

— Не — отвърна твърдо Ръдърфорд и я изгледа. — Не разполагаме с никакви доказателства.

Катрин приседна върху чантата си. Просто не знаеше какво да прави. Усети, че помежду им се промъква някакъв хлад. Тя почти не познаваше Джеймс Ръдърфорд, а Джеймс Ръдърфорд от своя страна познаваше професора съвсем бегло.

„Горкият Джеймс. Сигурно си блъска главата какво прави тук. Но някъде трябва да има решение или поне подсказка как да продължим нататък“.

Ръдърфорд крачеше напред-назад по каменните плочи на стъпалата.

— Катрин, според мен просто трябва да тръгваме за летището. Искам да кажа, че се опитахме да помогнем, нали... Сега някой друг трябва да поеме щафетата. ЦРУ. Или пък МИ6. Не знам. Хора, които разбират от тези неща.

Той спря да говори и се обърна към нея. Тя беше потънала в мислите си.

Внезапно скочи на крака.

— Ще ме изчакаш ли за малко тук? Моля те наглеждай чантата ми, в нея са картите на професора.

Ръдърфорд се извърна на пети.

— Какво? Къде отиваш? Хей, защо се връщаш в министерството? Чакай...

Беше късно. Катрин изчезна между гигантските метални врати и сумракът на фойето я погълна.

Останал сам на върха на стъпалата, Ръдърфорд се почувства така, сякаш на шията му е надяната примка и някой бавничко я стяга.

24.

Сеньор Манторес вървеше забързано по коридора към просторния си кабинет на третия етаж. От напарфюмирания му чар отпреди минути нямаше и следа. Бръкна в джоба на самото си, измъкна носна кърпа и избърса чело. Прибра обратно подгизналата от пот кърпичка. По лицето му бе изписана искрена уплаха. Той измина последните крачки до вратата на кабинета си бавно и внимателно натисна бравата. Пое си дълбоко дъх и влезе в кабинета.

В удобния кожен стол с висока облегалка зад бюрото му се беше настанил човекът, убил професор Кент. Убиецът носеше черен костюм и бяла риза. Късите му, но мускулести ръце бяха скръстени на гърдите по изключително предизвикателен начин. До прозореца стоеше друг мъж — западняк със зловещ вид — и гледаше към площада през процепите на щорите. Той беше съучастникът на човека в стола от непрогледната нощ над руините на Мачу Пикчу. Във вида на двамата мъже имаше нещо войнишко — може би ниско подстриганите им коси или пък обрулените от вятъра лица. Нисичкият изгледа втрещено ужасената физиономия на Манторес, преди да изстреля въпроса си:

— Е, готово ли е всичко? Мога ли да докладвам на секретаря Милър, че мисията е приключила успешно?

Заместник-министърът на старините приличаше на някакво пале. От самоувереността, демонстрирана пред Ръдърфорд и Катрин във фоайето, нямаше и помен. Гласът му потрепери:

— Да, сеньор. Говорих с тях. Не съм им казал абсолютно нищо, освен това, че Флорес е загинал при пътен инцидент. Новината доста ги шокира. Не мисля, че ще останат още дълго в Перу.

— Не *мислиш*, че ще останат, или си *сигурен*, че няма да останат?

По лицето на Манторес премина сянка на паника. Гласът му прозвуча тънко и умолително:

— Сеньор, следата им е мъртва. Не могат да открият нищо. Сигурен съм, че ще се приберат у дома.

Внезапно съучастникът на ниския мъж, който до този момент бе зает да зяпа през прозореца, се извърна.

— Момичето се връща обратно. Само.

След тези думи се обърна обратно към прозореца и внимателно разтвори щорите с два пръста.

Колегата му на стола се разкрещя:

— Манторес, защо, по дяволите, се връща в министерството?

Манторес беше на път да припадне.

— Не знам, сеньор. Моля ви, ще говоря с нея... ей сега ще слеза долу и...

Седналият го гледаше враждебно.

— Не. Това е прекалено важно. — Той се отблъсна от бюрото и се изправи. — Заповедите ни са ясни. Трябва да сме сигурни, че положението няма да излезе от контрол. Ела с нас.

Две минути по-късно Катрин излезе от министерството с изписан лист хартия в ръка. На лицето ѝ грееше усмивка.

— Какво е това? — попита объркано Ръдърфорд.

— Адресът на семейството на Флорес. Казах на момичето на информацията, че искаме да им изпратим цветя.

Ръдърфорд не повярва на ушите си. Катрин очевидно планираше да продължи пътешествието. От друга страна, постъпката ѝ определено го впечатли.

— Толкова лесно ли стана?

— Всъщност да — ухили се Катрин. — Възнамерявам лично да им поднесем съболезнованията си. Хайде, да вървим.

Приближи се до чантата си, вдигна я и я метна през рамо. Ръдърфорд я изгледа как тича надолу по стълбите, за да хване такси. Тя слезе, обърна се и го изгледа. Забеляза, че стои горе и се колебае, което беше напълно обяснимо. „Трябваш ми, Джеймс, хайде, моля те“.

Въздъхна и извика:

— Слушай, Джеймс, моля те, нека да идем до семейството на Флорес. После ще се върнем на летището, обещавам. Не мога да се прибера у дома, без да съм изчерпала всички възможности. Никога няма да си го простя.

Ръдърфорд погледна умолителната и физиономия и здравият му разум се изпари.

— Добре, отиваме до семейството на Флорес, а после — право на летището, ясно? И няма да се мотаем много-много.

25.

В сряда по обяд улиците на Лима бяха задръстени от коли. Слънцето се криеше зад крайбрежната мъгла, която пълзи откъм ТИХИЯ океан и застила града с бяла пелена в продължение на десет месеца от годината. Местните я наричат „гарупа“, което означава „магарешки корем“. Депресиращата бяла завеса усилва и без това неприятния ефект от замърсяването и жегата.

Пътят им ги отведе през стария градски център, останал от колониални времена. Пред очите им се заредиха следи от отминало величие. Минаха покрай красиви дървени вили и импозантни каменни дворци, които бяха преустроени и пригодени за държавни нужди и сега приютяваха министерства и музеи.

Старият град на Лима е малък и след няколко минути таксито се запровира из мръсните и претъпкани с коли и хора улици на новия град със скучните му бетонни сгради и разбит асфалт. Бедността беше сложила отпечатък на всичко. Колата бавно се провираше в задръстването, а около нея непрестанно обикаляха улични продавачи, които се опитваха да им пробутат най-разнообразна стока — от пластмасови закачалки до запалки.

Двайсет минути по-късно, след като спряха до един цветарски магазин, откъдето Катрин взе лилии, таксито направи остър завой и пое по тясна безлюдна уличка в сърцето на жилищен квартал. Шофьорът извиваше врат наляво и надясно, а колата се движеше едва-едва.

— Аха! Ето го — обяви най-накрая той. — Ето тази врата, зелената.

Катрин и Ръдърфорд огледаха със съмнение двуетажната бетонна сграда, свряна между две други подобни на нея на улица, чиито обитатели явно ползваха един и същ бездарен архитект. Катрин подаде на шофьора парите, за които се бяха уговорили, и излезе от таксито.

Пустата улица я изплаши. Тя се озърна наоколо и отново провря глава в колата.

— Можете ли да ни изчакате и да ни закарате обратно после?

— Разбира се, сеньорита. Не се притеснявайте, ще ви чакам.

Индианецът зад волана изключи двигателя, завъртя копчето на радиото, нахлупи бейзболната шапка на очите си и се изтегна на седалката с доволно изражение. Катрин и Джеймс се приближиха до вратата.

Той направи крачка назад, огледа се нагоре-надолу по улицата, а тя натисна входния звънец. Тишината изнервяше и двамата. След около половин минута от вътрешната страна на ключалката се превъртя ключ. Вратата се откря едва-едва. През процепа надникна женско лице. Очите и бяха зачервени. „Вероятно от плач“, реши Катрин.

Жената имаше волеви и привлекателни черти на инка — гъсти вежди, здрав нос, високи скули. Кожата и беше много тъмна. Катрин прецени, че е на около тридесет и пет.

— *Hola señora — habla inglés?*^[1]

Жената с нищо не показва, че разбира. Катрин продължи:

— *Nosotros somos amigos de Miguel Flores.*^[2]

При споменаването на името Флорес по лицето на жената пробягна някакво чувство. Тя мигновено придоби по-дружелюбен и същевременно по-уязвим вид.

— *Ustedes conocen a Miguel?* — Познавали сте Мигел?

Катрин се почувства ужасно, че се натрапва в такъв тежък момент.

— Да, сеньора. Ужасно съжаляваме за загубата ви...

Ръдърфорд гледаше мълчаливо как се развива деликатната ситуация.

Най-сетне, след пауза, продължила около минута, веригата от вътрешната страна на вратата падна, жената подаде глава на улицата, огледа се напрегнато и бързешком им кимна да влязат. Затвори вратата зад гърба им, залости я с веригата и викна по коридора нещо на кечуа — езика на инките, който продължава да се използва в различни диалекти от индианците в планинските провинции на Перу.

От една врата в дъното на коридора се появи нисък, красив индианец, също около трийсетте. Бършеше ръцете си с кърпа. Лицето

му беше нервно и напрегнато. Той заговори бързо и неспокойно на добър английски:

— Сестра ми казва, че сте познавали брат ни. Кой сте вие и какво искате?

Катрин не бе сигурна какво точно да каже.

— Тъж... Много съжаляваме, че ви притесняваме в такъв момент. Идваме единствено защото за нас е изключително важно да поговорим.

Индианецът въобще не изглеждаше доволен, но след като огледа Катрин от глава до пети и надзърна към Ръдърфорд зад нея, все пак каза:

— Добре, да говорим, но не можете да останете дълго тук.

Последваха го в обширна стая с две канапета и огромна библиотека с книги, посветени на историята, културата и изкуството на инките. Стените бяха украсени с прекрасни изгледи от Перу, очевидно от всички краища на страната: от джунглите, от крайбрежието и планините. Най-впечатляващите фотографии бяха от Андите.

Катрин подаде лилиите на домакина.

— Това е за вас. Ще бъда откровена и ще призная, че не познавахме брат ви. Говорили сме само веднъж. Аз съм Катрин Донован, а това е Джеймс Ръдърфорд. И двамата сме от Оксфордския университет. Пристигнахме в Перу тази сутрин. Надявахме се, че днес ще се видим с брат ви. Нямахме дори определена среща.

Черните очи на перуанеца се местеха бързо по лицата на двамата чужденци. Мнителността му беше толкова осезателна, че Катрин я усещаше с тялото си.

— Благодаря за цветята. Моля, седнете.

Той подаде букета на сестра си и придърпа стол. Лицето му не издаваше нищо друго, освен силно притеснение.

— Ако не сте познавали брат ми, защо ви е било да се виждате с него?

Катрин преглътна на сухо.

„Трябва да измъкнем нещо от този човек. Колкото и конфузна да е ситуацията, колкото и да е нахално да им се натрапваме в такъв тъжен за тях момент, трябва на всяка цена да измъкнем нещо“.

— Един наш приятел в Англия, професор Кент, е работил по общ проект с брат ви малко преди смъртта си. — Катрин направи пауза, за

да види как ще реагира перуанецът на новината, но той просто я гледаше с черните си замислени очи. Тя продължи: — Вижте, знам, че ще ви се стори глупаво, но името на брат ви изникна от едно закодирано послание, което открихме сред вещите на покойния ни приятел. Звъннах му, но той не искаше да говори по телефона и ни каза, че трябва да дойдем тук и да се видим лично.

Индианецът внезапно се изправи и Катрин млъкна. Той се приближи бавно до камината и се обърна с лице към тях.

— Сеньорита, последния път, когато видях професор Кент, той седеше на същото място, на което в момента седите и вие. Това обаче е друга тема. Не мога да ви помогна. Смятам, че е най-добре да приключваме. Не искам да знам нищо повече за вас. Моля ви, най-добре е да напуснете дома ни веднага.

Катрин обаче не се предаваше лесно.

— *Познавали* сте професор Кент?

— Не, виждал съм го само два пъти, и двата пъти тук, в къщата на Мигел. Брат ми го водеше тук, за да обсъждат работата си на спокойствие. Сега вече наистина трябва да си...

— Сеньор Флорес — намеси се Ръдърфорд, — наистина искрено съжаляваме за смъртта на брат ви. Но тук става нещо изключително нередно. Не можете просто да го пренебрегнете. Нуждаем се от помощта ви. Според нас професор Кент е бил убит и искаме да научим с какво точно са се занимавали той и брат ви. Не можем да оставим смъртта им без последствия.

Индианецът очевидно се разкъсваше от противоречиви чувства. Ръдърфорд усещаше, че домакинът им иска да говори, но страхът го възпира. Затова реши да натисне още малко:

— Ще ви обидим ли, ако ви зададем някои въпроси относно естеството на съвместната работа на професор Кент и брат ви? Мигел говорил ли е някога за това?

Индианецът го изгледа и се усмихна тъжно.

— Няма абсолютно никакъв риск да ме обидите. Работата на Мигел имаше огромно значение и за мен самия. Работата е в това...

Гласът на индианеца потрепери и секна. Явно не бе сигурен какво точно да направи, но после сякаш реши, че не може просто да зарови глава в пясъка, обърна се към двамата си гости и поклати глава.

— Съжалявам — каза той и махна с ръка. — Вчера Мигел ми каза, че ако нещо му се случи, не трябва да говоря с никого. Много сме изплашени, преживяхме ужасен ден. Ужасен.

Катрин усети, че в гърдите и се надига съчувствие към горкия човек.

— Сеньор Флорес, ужасно съжалявам, че се натрапваме. Просто искаме да разберем какво се случва. Професорът ми беше като баща, така че и аз загубих любим човек, също като вас.

Индианецът въздъхна.

— Много е сложно. Работата им беше тайна. Но откъде ли да започна? — Той млъкна за момент и потъна в мислите си, след което продължи: — Въпреки фамилията ни, ние сме чистокръвни кечуа от Куско, древната столица на инките в Андите. Дядо ни приел испанска фамилия. Ние не сме типични индианци от провинцията. Имахме късмет да завършим гимназия, а Мигел дори учи в университета в Куско. Стана археолог и историк, а аз пък доскоро работех в благотворителна организация в Куско. През целия си живот сме работили, всъщност посветили сме се на нашия народ — кечуа, потомците на инките.

Катрин въздъхна облекчено. „Той говори...“ Флорес продължи със сериозен тон. Говореше бавно и внимателно подбираше всяка дума. Очите му през цялото време прескачаха от Катрин на Ръдърфорд и обратно.

— Знаем историята на народа си. Знаем историите от миналото и още като хлапета сме обикаляли из древните руини на Куско, на Олантайтамбо и на Тиахуанака — градът на виракоча, близо до езерото Титикака. Знаем историята на страната си такава, каквато испанските и американските учени, настанили се удобно в кабинетите, обградени от планини с книги, никога няма да научат. Ние обаче също имаме книги, ето, вижте сами. Не сме невежи за постиженията на съвременната наука. Просто не сме съгласни с тях.

Физиономията на индианеца излъчваше целеустременост. Той продължи да говори доста по-уверено:

— Поколения наред след покоряването на Перу испанците и особено католическата църква са правили всичко възможно, за да изтрият напълно всички свидетелства за цивилизацията ни. Унищожили са паметници и религиозни центрове, изгорили са

свещените книги, жреците са изклали, а народа са покръстили с меч. След две поколения не било останало абсолютно нищо, а днес дори децата ни изучават „правилната“ версия на историята ни — католическата. Професор Кент беше прозрял тази неправда. Нямаше нужда да му обясняваме, че преди инките е имало друга цивилизация, още по-велика. Не знам откъде го беше разбрал, но когато го срещнахме, вече знаеше и искаше да открие доказателства за нея. Ние разполагаме с тях. Професор Кент беше изключително начетен човек. Каза ни, че истината, която сме му разкрили, ще му помогне да извади на бял свят друга, по-голяма истина, която може да спаси човечеството.

Докато слушаше думите на Флорес, Катрин вече беше решила какво трябва да направят после.

— Сеньор Флорес, можете ли да разкажете истинската история и на нас? Искаме да продължим делото на професора.

— Сеньорита, моля наричайте ме Ернан. Съжалявам за първоначалната враждебност от моя страна, но тук не сме в безопасност. Ако искаме да продължим разговора или дори да продължим да си мислим за тези неща, трябва незабавно да напуснем Лима и да идем в Куско.

В този миг сестрата на Ернан се появи на вратата. Изглеждаше готова да избухне в сълзи. Подхвана истеричен монолог на кечуа и посочи обвинително двамата чужденци. Ернан се смути, но същевременно изглеждаше изключително притеснен от скръбта на сестра си. Той заговори много тихо и меко, хвана я за ръцете, търпеливо я успокои и я изведе от стаята.

Ръдърфорд като че ли не забеляза случката. В главата му се въртяха други мисли.

„Вече има двама мъртъвци. Дали Флорес има обяснение за причините за смъртта им?“

Ернан се върна в стаята и поклати глава. Преди обаче да отвори уста, Ръдърфорд заговори възможно най-тактично и внимателно:

— Сеньор Флорес, искам да ви питам нещо. Имате ли някаква представа кой може да е отговорен за смъртта на професор Кент и за убийството на брат ви?

Ернан тъжно поклати глава и погледна часовника си.

— Не, за съжаление не знам. Всъщност обаче няма значение кои точно са тези хора. Важното е, че съществуват. Имат власт и са готови

на всичко. Не ме разбирайте погрешно, не съм параноик. Повярвайте ми — всички ние се намираме в голяма опасност.

Лицето му отново заприлича на маска, лишена от всякакви емоции. Катрин огледа високите скули и черните му очи. Въпреки ужасната трагедия и загубата на брат си, човекът все пак успяваше да запази достойнство.

— Ернан, много благодарим за помощта ви. Имате ли нещо против двамата с Джеймс да поговорим насаме?

— Не, разбира се, говорете. Бездруго сега трябва да ида до болницата. Ако решите да дойдете в Куско, самолетът е в пет и половина. Ако ви трябва нещо друго, моля кажете.

Ернан излезе от стаята. Катрин преливаше от новопоявил се ентузиазъм. Изглежда отново имаха следа, по която да вървят. Тя се обърна усмихнато към Ръдърфорд и сърцето ѝ се сви. Мрачното му изражение тутакси ѝ даде да разбере, че той е стигнал до съвсем различни заключения.

---

[1] Здравейте, госпожо. Говорите ли английски? (исп.). — Б.ред.

↑

[2] Приятели сме на Мигел Флорес (исп.). — Б.ред. ↑

26.

Катрин изглежда умолително Ръдърфорд. Отчаяно ѝ се искаше да продължат.

— Джеймс, наистина мисля, че трябва да тръгнем с Ернан...

Той я прекъсна по средата на изречението с ужасно напрегнат глас:

— Нека само да ти напомня какви са фактите. Тези манияци, които и да са, вече убиха както Мигел Флорес, така и професор Кент. Ще убият и нас, без дори да се замислят. За тях животът ни не струва нищо. Правят каквото си искат навсякъде по света и ти го знаеш. А ние нямаме и най-малка представа какво точно търсим!

Ръдърфорд скочи на крака и закрачи нервно напред-назад между стола и камината.

Катрин не знаеше какво да каже. Започна колебливо:

— Това не е вярно. Знаем какво търсим — древна тайна, заровена в световната митология. Сигурна съм, че ако продължим да следваме нишката, оставена от професор Кент, ще научим още.

Катрин се притесняваше, защото това беше първият им спор. Отново осъзна, че сама не е в състояние да направи нищо и ѝ трябва помощ. От друга страна, изгаряше от желание да продължи и се ядосваше, че той е на друго мнение. Ръдърфорд обаче, застанал пред камината със скръстени на гърдите ръце, изглеждаше по-непоколебим от всякога.

— Катрин, ако кажеш, че това, с което сме се заели, не е опасно, ще изтърсиш глупостта на годината. Професорът отлично е знаел колко могъщи и безпощадни са тези ужасни хора, които и да са. Защо иначе ще пише бележката, която ти е пратил? Според мен ще сме луди да продължим да ровичкаме.

Катрин просто не искаше да слуша какво ѝ говори.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш, но не мога да се откажа точно сега. Възнамерявам да продължа и да разбера за какво точно става въпрос, независимо от опасностите.

В очите на Ръдърфорд избухнаха пламъци.

— А какво ще кажеш за живота ни? Не се ли притесняваш, че същата съдба може да сполети и нас?

— Готова съм да поема риска.

Той бавно изпусна въздуха от гърдите си, а по челото му се появиха бръчки. Обърна ѝ гръб и се загледа през прозореца към задния двор на къщата.

Внезапно осъзна, че не може да понесе мисълта да не я види отново. Катрин нахълта в живота му само преди четиридесет и осем часа, преобърна го нагоре с краката и проклет да беше, ако я пуснеше да си иде. Решително се извърна към нея.

— Е, аз не съм готов...

Тя не искаше повече да го слуша. Сърцето ѝ се сви. Гласът ѝ се разтрепери, но все пак успя да изрече:

— Разбирам те. Много мило от твоя страна, че дойде чак дотук. Винаги ще съм ти признателна за това.

Разумните ѝ думи обаче не потушиха страданието. Макар че едва се познаваха, Катрин не искаше да го изгуби, и то не само защото щеше да ѝ се наложи сама да се изправи срещу опасностите.

Джеймс се усмихваше примирено насреща ѝ.

— Нека довърша, доктор Донован. Не съм готов да те оставя сама да поемаш рискове. По всичко изглежда, че ще трябва да дойда с теб.

27.

Катрин и Ръдърфорд прекараха следобеда скрити в къщата. Развличаха се с книгите от семейната библиотека на Флорес. В четири часа се качиха на таксито, което все още ги чакаше, и потеглиха към летището да хванат следобедния полет за Куско.

Таксито им пое по пращната улица и се отдалечи от къщата на семейство Флорес, а от малка странична уличка излезе кола и тръгна след него. Беше сребрист мерцедес. Зад волана му седеше плещест индианец с тъмни очила. На предната седалка до него се бе настанил заплашително изглеждащият западняк, облечен в черно. Зад тях, на задната седалка, се гушеше Манторес в компанията на другия чужденец. По челото на сеньор Манторес се търкаляха едри капки пот. Пътниците и шофьорът на мерцедеса мълчаливо наблюдаваха таксито пред тях.

Западнякът на предната седалка извърна цялото си тяло, изгледа Манторес и изръмжа ядосано насреща му:

— И сега къде, по дяволите са тръгнали? Добре се отървахме от тях, а?

Той отново се обърна напред, вторачи се в таксито, което следваха, и промърмори почти на себе си:

— Знаех си, че трябваше да се разправим с цялото семейство на Флорес.

Очите на Манторес се разшириха от ужас. Той се опита да каже нещо, но думите просто отказаха да излязат от устата му. Убиецът измъкна мобилен телефон от вътрешен джоб на сакото си и набра номер в Северна Америка. След три позвънявания отговориха на обаждането му.

— Сър, избавихме се от Флорес, както поръчахте, но за съжаление, учените влязоха във връзка с брат му...

Той замълча, за да чуе отговора от другата страна на линията. Слушаше много внимателно.

— Разбрано. Ясно. Този път ще се погрижим всичко да е наред. Да, да, сър, всичко ще приключи в Перу.

28.

Полетът до Куско е невероятно преживяване. Когато самолетът се издигне от летището в Лима и се отдалечи от крайбрежието, от двете му страни тутакси се появява подножието на Андите. Самолетът се изкачва, изкачва, изкачва, а планините наоколо продължават да се извисяват, докато най-сетне машината не стигне облаците и не се зарее из тях. В далечината най-високите върхове пробиват облаците и осейват хоризонта като малки острови в море от бяла пяна.

Катрин не беше в настроение да се наслаждава на гледката. Колкото повече мислеше за жестокостта и последствията от двете убийства, чувството на паника и страх отново се надигаше в гърдите ѝ с предишната сила. Дали са в безопасност в този самолет, сред облаците?

Катрин огледа останалите пасажери. Всички бяха индианци, досущ като Ернан, заел седалката пред тях. Възможно ли беше някой от тях да е купен от силите на злото?

Толкова се радваше, че Джеймс бе решил да я придружи. Спокойният и разсъдлив начин, по който се отнасяше към всичко случващо се наоколо, я накара да осъзнае колко специален човек е всъщност. Нормален човек би хукнал право към летището още щом бе научил за смъртта на Флорес. В интерес на истината, нормален човек дори не би тръгнал за Перу. Въпреки задръжките си Ръдърфорд явно беше създаден точно за типа предизвикателства, които се изправяха насреща им. Животът сред библиотеки и стари книги изглеждаше прекалено малък, прекалено тесен за него. Макар и да не искаше да си го признае, Катрин го намираше все по-привлекателен с всеки изминал час.

Древните калдъръмени улици на Куско напомниха на Катрин и Джеймс за Оксфорд. След Лима въздухът им се стори кристалночист и

тягостното чувство за потиснатост като че ли ги напусна за известно време.

Ернан ги подкара към стария град в кола под наем и през целия път не спря да им говори за древните цивилизации на Андите. С едната си ръка направляваше джипа през тесните калдъръмени улички, а с другата жестикулираше, за да придаде по-голяма тежест на думите. В резултат на тази техника на шофиране обаче возилото подскачаше на всички страни.

— Основното нещо, което трябва да разберете, е, че инките далеч не са първата цивилизация. Макар че останките от културата им са разпръснати из всички световни музеи, те са били просто пазители на култура, доста по-древна от тяхната собствена. Самите инки си го признават. Навремето няколко просветени испански пътешественици, които станали свидетели на погрома над цивилизацията на инките, се развълнували достатъчно, за да се опитат да запишат традициите, които буквално изчезвали пред очите им яко дим.

Джипът се клатушкаше опасно по средата на пътя и едва в последния миг успя да избегне сблъсъка с ярко оцветен и претъпкан с хора автобус, който се движеше в насрещната лента.

Ръдърфорд инстинктивно се вкопчи в седалката на Ернан. „Сякаш опасностите са ни малко, та сега и това!“, помисли си той.

Катрин затвори очи за миг, докато се разминат на една боя разстояние с автобуса. Изгледа Джеймс и повдигна вежди. Ернан забеляза физиономията ѝ в огледалото.

— О, извинявайте. Ще карам по-внимателно. Явно все още не сте свикнали с начина, по който караме ние в Андите!

Той забави скоростта и продължи с разказите за историята на народа си:

— Не мисля, че испанците наистина са повярвали на легендите и традициите, които са записали от старите жреци. Сигурно са ги сметнали за прекалено шантави, за да са истина, но те са истина. Една от основните легенди, разпространена из целите Анди — между другото точно от нея се интересуваше професор Кент — е, че хиляди и хиляди години преди цивилизацията на инките е съществувала друга велика цивилизация. Но няма смисъл да ви говоря за това сега, сами ще видите доказателствата...

Заслушани в гласа на Ернан, Катрин и Ръдърфорд постепенно се пренасяха в друг свят — свят на инкски принцове, испански конкистадори и краха на една цивилизация. Надничаха през прозорците на джипа към облечените в ярки дрехи местни жители, потомци на славни прадеди, и се дивяха на чистия въздух, на уединението и магическата красота на планинския пейзаж.

Най-сетне, след като минаха през покрайнините на Куско и влязоха в очарователния център на стария град, Ернан спря джипа на входа на доста тясна калдъръмена уличка. Скочи навън и отвори задната врата, за да може Катрин да слезе.

— Добре, ето че най-сетне пристигнахме. Що ида да метна чантите ви в къщата на братовчед ми, а вие можете да се поразходите наоколо. Ще му кажа, че сте мои приятели. Каквото и да правите, моля ви не споменавайте професор Кент и дори Мигел. Не искам да излагаме повече хора на опасност. Ще идем в къщата надвечер и можете да преспите там, но на изгрев-слънце трябва да тръгнем. Не мога да рискувам някой да ви види там.

Катрин слезе от джипа.

— Не искаш ли да дойдем с теб и да се запознаем с хората? Мисля, че трябва да го направим поне от любезност.

Изражението на Ернан стана тревожно.

— Не, според мен, колкото по-малко контактувате с тях — толкова по-добре. Както казах, поразходете се наоколо, но без да се набивате на очи... Ако тръгнете по тази улица — кимна той към поредната тясна уличка — и вървите все направо, ще излезете на главния площад — Пласа де лос Алмабос. Ще ви чакам там, пред входа на катедралата, след половин час.

Ръдърфорд се разкърши и протегна доволно ръце.

— Брей, през последните двайсет и четири часа само пътуваме. С удоволствие ще се поразтъпча малко.

Ернан му се усмихна.

— Е, разходете се тогава. Ако случайно се загубите, просто питайте къде е катедралата, всеки ще ви упъти.

С тези думи се метна обратно в джипа и го запали. Возилото се размърда и след миг изчезна зад ъгъла. След като шумът от него

утихна, Ръдърфорд и Катрин си дадоха сметка каква тишина и спокойствие царят по калдъръмените улички на Куско. Първата им реакция бе да напълнят дробовете си със свеж въздух. Небето беше кристалночисто и за пръв път от мига, в който научи за смъртта на Флорес, Катрин започна да мисли по-позитивно и дори забрави клаустрофобията. Обърна се към Джеймс, който оглеждаше градежа на някаква антична стена от лявата страна на улицата, и попита:

— Мислиш ли, че тук, в Андите, сме в безопасност?

— Надали другаде е по-безопасно, но съм съгласен с Ернан, че не бива да се мотаем дълго тук. Ела да видиш колко забележителна е тази стена.

Вместо от тухли, стената бе построена от гигантски блокове гранит, някои високи почти три метра.

Катрин ги огледа захласнато.

— Как, по дяволите, са могли да направят подобно нещо? Това работа на инките ли е? — Тя направи няколко крачки покрай стената и прокара длан по един огромен каменен блок. — Виж, този например има десет различни ъгъла и е с големината на кухненска маса. Просто невероятно — напаснат е идеално с другите около него!

Ръдърфорд отстъпи назад и продължи да се диви на майсторската изработка.

— Нямам никаква представа. Сигурно са го правили инките, определено не е работа на испанци или въобще на европейци. Представи си какви усилия са нужни да поместиш една от тези канари. Големите сигурно тежат поне десет тона. Хайде, ела сега да намерим катедралата.

Катрин отново прокара ръка по стената и го последва по леко наклонената нагоре улица в посока главния площад.

„Само като си помисля, че преди ден четях последната си лекция за семейства и планирах отпуската си. Днес е едва сряда, а Оксфорд вече ми се струва място от друга епоха. Сякаш паднах през някаква дупка, пробита в стария ми, уютен живот, и се озовах в тотално различен свят... свят, пълен с опасности“.

Погледът ѝ се отмести към Ръдърфорд, който вървеше малко пред нея и любопитно оглеждаше каменните постройки на Куско. Присъствието му и подейства успокоително.

Както им беше казал Ернан, малката уличка ги отведе право на главния площад, който в сравнение с Пласа майор в Лима беше същинско мъртвило. Площадът бе с размерите на голяма английска градинка. От всички страни го ограждаха каменни постройки, а на него си даваха среща шест калдъръмени улици. Катрин забърза крачка, изравни се с Джеймс и двамата тръгнаха по края на площада. Наслаждаваха се на тишината и спокойствието, което бе като божия благодат след шумотевицата на Лима. Когато стигнаха отсрещната страна, забелязаха фигурата на Ернан, който се приближи от една уличка.

— Здравейте! — извика той. — Прекрасно местенце, нали?

Катрин му се усмихна.

Ръдърфорд се ухили и извика в отговор:

— Просто няма как да сбъркаш в такава природа. Трябва да построиш нещо наистина грозно, за да развалиш пейзажа.

Ернан се засмя и се приближи.

— Да, да, предполагам, че е така.

Тримата огледаха площада и покривите на сградите около него, които се издигаха към краищата на стария град.

Ернан се обърна към тях и попита с дяволити пламъчета в очите:

— Тук в Куско инките са построили храм на Виракоча. Казва се Кориқанча. Виждате ли го?

Ръдърфорд и Катрин се огледаха наоколо и се опитаха да различат очертанятията на сграда, която да прилича на построена от инките. Някоя от околните постройки не им се стори достатъчно величествена, за да е строена за храм.

Ернан посочи катедралата.

— Ето това е. Испанците построили катедралата точно върху храма през 1533 година, за да унищожат религията ни. Разправят, че в стените вградили жив един от принцовете на инките. Един ден ще го освободим. Знаете ли кой е Виракоча?

Катрин се сети за възрастния господин от самолета.

— Чух това име като събирателно за хората, които са начертали фигурите на платото Наска — отвърна тя.

Ернан я изгледа с крайчеца на очите си и явно се изненада.

— Точно така, така са наричали народа. Но Виракоча също е и човек. Бил е нещо като водач на народа си, ако мога да се изразя така.

„Виракоча“ означава „морска пяна“. Хората, които дошли с него, също са се наричали виракоча. Радвам се, че не сте позволили на туристическите пътеводители да промият мозъците ви. Куско е бил столицата на виракоча и Виракоча е бил почитан най-много в този град.

Катрин се опита да направи предположение въз основа на информацията, с която вече разполагаше:

— Значи той е бил ранен инкски крал, така ли?

Ернан решително поклати глава.

— Не. Всъщност това е най-важното. Виракоча е дошъл по тези земи много преди инките. Не знаем точно кога, тъй като липсват писмени паметници. Поради отсъствието на доказателства западните учени пренебрегват легендите за него и ги третираат като митология. Това обаче е грешка. Виракоча е обикалял навред и всички хора в региона разказват истории за него и за великите му дела. Негова работа са и каменните зидове, и впечатляващите инженерни решения. В Андите ще видите останки от строежи, които просто ще ви зашеметят.

Ръдърфорд го изгледа озадачено.

— Но не са ли инките...

Ернан го прекъсна. По лицето му се бе изписало ядосано изражение и той заговори изключително строго и сериозно:

— Не. Инките са построили само някои от сградите, но са го направили с уменията, придобити от Виракоча и последователите му.

— Но откъде е бил този Виракоча? Кога е дошъл тук?

Индианецът бавно обиколи площада с поглед, преди да отговори:

— Точно там е загадката. Има множество легенди за неговото пристигане тук. Дори испанците през шестнайсети век са им обърнали внимание. Всички твърдят, че Виракоча и последователите му са дошли от морето, а той се е отправил на север през планините и е правел чудеса. Учил е хората как да обработват земята и да строят храмове, построил е дори великия каменен град Тиахуанака и после е продължил нататък.

Бил е и лечител, също както Исус в християнството. Където и да отидел, слепите проглеждали, куците прохождали, а злите духове били прогонвани. Един испански конкистадор разбрал, че Виракоча бил „висок мъж с брада и сини очи“. В други легенди е описан като мъж с

дълга бяла брада, бледа кожа и бяла роба, който оправял послания за мир и любов.

Катрин усети, че магическите думи я омайват. Почти си представяше великия Виракоча.

— Какъв странен и благороден човек — промърмори тя почти на себе си.

Ернан я изгледа втренчено.

— Да, той е бил велик човек и е цивилизовал сънародниците ми. Инките твърдят, че до неговото идване хората са живели изключително примитивно. Нямали са домашни животни, не са отглеждали растения, с една дума, били са ловци и са събирали диви плодове. Виракоча дошъл и ги научил на земеделие и строителство, на медицина, музика и астрономия. Донесъл благоденствие, и то по мирен начин. Никога не е използвал насилие, за да прокара идеите си, както например са направили испанците.

Ръдърфорд искаше да узнае още.

— Но защо са дошли виракоча? От разказите ти оставам с впечатление, че са били колонисти, само дето са напуснали колонията си.

— Това е добър въпрос. Професорът също проявяваше интерес към него. Всички древни предания твърдят, че идването на виракоча е свързано с големия потоп.

При споменаването на потопа, Катрин също се намеси.

— Искаш да кажеш, че дори тук, високо в Андите, има митове за потопа, така ли?

— Да. Скоро ще ви покажа и доказателствата. В Андите има множество предания за големия потоп, които са подобни на историята, разказана от вашата Библия. След като водите започнали да се оттеглят, Виракоча се появил до езерото Титикака, което е свещено за инките. Построил крепостта Тиахуанака. Развалините ѝ още стоят и могат да се видят от всекиго. След като установил базата си там, слязъл тук, в Куско, и под зоркия му поглед оцелелите от потопа били спасени от варварството и започнали да се множат.

— Значи езерото Титикака е истинският център на историята за Виракоча, така ли? — попита заинтригувано Ръдърфорд.

— Да. Има още много неща, за които да си говорим, но мисля, че вече е време за вечеря. Хайде, ще ви заведе в къщата на братовчед ми.

Моля, не забравяйте, че не трябва да обсъждаме нищо пред семейството му... за пред тях вие сте просто мои приятели, дошли на екскурзия в Перу.

Ернан беше доволен. Гостите му започваха да разбират истината за историята на страната му.

29.

В къщата на братовчеда на Ернан се приготвяше вечеря. Тя беше типична за Куско каменна постройка с просторна всекидневна с голяма камина и съединена с нея кухня. На втория етаж имаше още стаи.

Братовчедът на Ернан — Арун, не говореше много испански, а от английски нямаше и понятие. Той беше с типично индианско телосложение — висок около метър шейсет и пет и много мускулист. Непрестанно се усмихваше и изглеждаше доста по-безгрижен от Ернан. Катрин си помисли, че сигурно никога не е напуснал Куско и не знае почти нищо за Лима, да не говорим пък за останалия свят. Ернан ги запозна, последваха множество усмивки и ръкостискания, чрез които успяха да изразят благодарността си. Ернан заговори на братовчед си на кечуа, след което изчезна в кухнята и след миг се появи с напитки, подредени на табла, която сложи на масата.

Катрин се настани до камината. Докато седеше там, загледана в огъня, отново превъртя през главата си всичко научено от пристигането им в Куско. Ръдърфорд започна да усеща въздействието на часовата разлика, настани се в един стол и заспа още преди да е успял да разкопчае якето си. Катрин се загледа в лицето му, осветявано от игривите пламъци. Въздъхна дълбоко и се обърна към успокоителното пращане на огъня.

По-късно вечерта, след вкусната вечеря, Ернан помогна на Арун да разтребят масата и се приготви да си иде вкъщи. Правеше всичко възможно, за да ги развесели, и се опитваше да не споменава злите сили, които ги дебнат.

— Е, надявам се вечерята да ви е харесала, да сте останали доволни от гостоприемството ни и да ви е било интересно. Преди да съм забравил, ето нещо, което може да ви се стори полезно. — Той бръкна в чантата си и измъкна книга, озаглавена „Митология на Андите“, от Къдън. — Това е доста добро четиво, което ще ви даде обща представа за митовете в Андите. Аз лично предпочитам да ги

наричам истории, защото името „митове“ подсказва, че не са верни, което, както знаем, е погрешно. Приятно четене. Утре в пет сутринта ще дойда да ви взема.

С тези думи Ернан изчезна в нощта. Арун се появи във всекидневната и с усмивки и жестове подкани Катрин и Джеймс да го последват в задната част на къщата. Ръдърфорд, който вече бе на крака, тръгна след него по коридора и след миг се озова в една спалня. В нея имаше двойно легло и абсолютно нищо друго. В огнището тлееха позагаснали, но все още излъчващи топлина въглици. Арун сложи няколко цепеници и се извърна към Ръдърфорд. На Джеймс не му бе необходимо да знае кечуа, за да разбере, че това е единствената свободна спалня в къщата и ще се наложи да я делят с Катрин. Той се усмихна на индианеца и се опита да му обясни с жестове, че може да спи на пода във всекидневната. Арун обаче просто му се изсмя и поклати глава. Очевидно предложеното гостоприемство не подлежеше на обсъждане.

В този момент в спалнята влезе Катрин. Арун се усмихна и на двамата и се изниза от стаята.

Ръдърфорд се изчерви от притеснение и отстъпи към стената.

— Не се притеснявай, аз ще бъда на пода в другата стая.

Той изчезна по коридора. Катрин затвори вратата след него. В мига, в който го стори, подпря длан от вътрешната страна на вратата и уморено оброчи глава.

30.

Ернан спази обещанието си и дойде да ги вземе на другата сутрин в пет. Откара ги на железопътната гара с недоспали очи и ги качи на влака с обещанието, че на другия ден, веднага след погребението на Мигел, ще се срещнат на Мачу Пикчу.

Древният влак с четири вагона бавно се отдалечи от гарата и се заизкачва по една от най-забележителните железопътни линии на света. По време на пътуването, което отнема около три часа, тъпоносият локомотив тегли четирите си малки вагона по зигзаговидна линия, дълга около сто и двайсет километра, като минава през полета и села, по ръба на шеметни пропасти, бори се със скали и най-сетне пробива облаците и стига Мачу Пикчу, а от всички страни се разкриват спиращи дъха пейзажи.

Покривите на Куско постепенно изчезнаха под краката им и дори бившият храм на Виракоча, днешната католическа катедрала, скоро им си стори незначителен в сравнение с гигантските планински върхове и обширните долини на Андите.

Катрин беше нервна. От мига, в който бе отворила очи тази сутрин, я беше обзело чувството, че ги следят, и не я бе напуснало до този момент. Чувстваше, че насреща им се е изправила огромна машина, че масивните и зъбчати колела се въртят и чудовището е мобилизирано всичките си сили в преследването им. Тя огледа останалите лица в купето. Селяни и туристи. „Няма от какво да се притеснявам, поне засега“. Хвърли поглед към Ръдърфорд и от устните ѝ се изтръгна едва чута въздишка на облекчение.

Той беше извадил екземпляра на „Митология на Андите“ от Къдън от раницата си и четеше описанията на Виракоча, които снощи си бе подчертал. Погледът му бавно пълзеше към дъното на

страницата, а мислите му непрестанно препускаха. Нещо в текста му звучеше познато, но все още не можеше да определи какво точно.

Виракоча е дошъл през морето от далечна земя. Бил е бледолик. Висок и здрав, със сини очи и дълга бяла брада. Донесъл ни е всички придобивки на цивилизацията и го е направил с мир. Когато се завърнал от едно пътешествие, го принудили да напусне страната с лодка по реката, вливаща се в морето. Някой ден ще се върне.

Просветлението го споходи внезапно.

— Катрин! Мисля, че открих нещо. Мисля, че се досетих към какво се е стремял професорът.

Катрин гледеше магнетичния пейзаж през прозореца. Извърна поглед оттам и го изгледа изненадано.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

— Според мен открих повтарящ се елемент. В бележката си до теб професор Кент казва, че е открил тайната на истинската световна история, заровена в стари митове и легенди. Оттогава насам не съм престанал да си блъскам главата какво точно е имал предвид — каква е тази тайна, каква е „истинската история“, която има предвид. Ако митовете наистина съдържат закодираната истинска история, то в такъв случай трябва да има повтарящи се мотиви в различните митологии.

Катрин го изгледа учудено.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Виж сега, историята с потопа се среща навсякъде. Явно професорът е бил убеден, че е съществувал световен катаклизъм, унищожил древна и доста напреднала цивилизация. Кои обаче са другите митове, които се повтарят в различна трактовка по всички краища на света? Тогава се зачетох в мита за Виракоча и внезапно осъзнах...

— Какво?

— Че историята, разказана от него, е същата, в широкия смисъл на думата, разбира се, като историята на Озирис — най-важното божество в древен Египет. Това е повтарящ се мотив, повтаряща се

тема. И е напълно логично. Във всички култури се срещат различни по-маловажни истории, но основните митове са най-устойчиви. Те преживяват векове, дори хилядолетия. Ако скриеш истинската история в тези митове, можеш да си сигурен, че тя ще оцелее. Сигурен съм, че открих директен паралел между Виракоча и Озирис, египетското божество. Трябва да има и други такива основополагащи митове, които се срещат по цялото земно кълбо.

— Но това е невъзможно — възкликна Катрин. — Двете култури не са взаимодействали по никакъв начин, те са от двете страни на Атлантическия океан.

— Добре, чуй това... — Ръдърфорд прочете откъса, посветен на съзаклятниците, които прогонили Виракоча, и на последвалото му заминаване с лодка към морето, а после тутакси разказа на Катрин мита за Озирис: — Озирис е бог на възкресението. Той отишъл в Египет с последователите си много, много отдавна и занесъл всички придобивки на цивилизацията. Също като Виракоча и Исус Христос, бил мирен човек и никога не се опитал да наложи знанията си със сила, а вместо това убеждавал хората и им давал личен пример.

След известно време Озирис решил да напусне Египет, за да цивилизова и други варварски народи. Казал на египтяните, че скоро ще се върне, и оставил брат си Сет да управлява, докато го няма. Сет обаче завиждал за популярността на Озирис и бързо разбрал, че му се предоставя идеална възможност да организира заговор. Убедил и други да се присъединят към него и бързо успял да сформира група от седемдесет и двама съзаклятници. Когато Озирис се завърнал от пътешествието си, те вече го чакали. Организирали грандиозно пиршество в чест на завръщането му, а кулминационната точка била игра. Всички гости трябвало да опитат късмета си и да влязат в специално изработен за случая дървен сандък. Щял да спечели онзи, който идеално се намести в него. Сет се погрижил сандъкът да отговаря единствено на размерите на Озирис. След като другите гости опитали, дошъл ред и на Озирис, който влязъл в сандъка. Конспираторите незабавно хлопнали капака отгоре му и го заковали навеки. Хвърлили сандъка в Нил, откъдето той доплавал до морето и най-сетне бил изхвърлен на място, наречено Библос. Мисля, че всеки непредубеден човек може да види връзката. — Ръдърфорд продължи: — Дори в историята на Исус Христос има прилики: брадатият мъж,

който идва с мир, върви по вода и след това става жертва на заговор и е затворен в гробница. И в трите истории се казва, че главните им герои ще се върнат при хората си някога в бъдещето.

— Да, странно е, прав си.

— Странно! Това не е просто странно, а и не е просто съвпадение. Сигурен съм, че Виракоча и Озирис са един и същ персонаж. Кодът трябва да е скрит точно в такива митове. Фактът, че една и съща сюжетна линия е оцеляла в две съвсем различни една от друга култури през бог знае колко хилядолетия, ни показва, че митовете са идеалната платформа за пренос на послания от античността.

— Добре, а сещаш ли се какво точно означават тези послания?

— Все още не, но сега поне знаем откъде да започнем търсенето.

Ръдърфорд се отпусна на мястото си и потъна в размишления за митовете по света.

Докато влакът бавно изкачваше дългия, стръмен склон, грандиозните гледки отново приковаха вниманието им. Стръмните скатове на долините бяха напълно завладени от тропическа растителност и самата идея да качваш по тях каквото и да е, да не говорим за огромни каменни блокове за строеж на храм в сърцето на планината, изглеждаше налудничава.

Най-сетне, с много пухтене и скърцане, локомотивът се зае със стръмния подход към Мачу Пикчу Пуентас Руинас — входната врата към известните развалини. Катрин погледна надолу към свещената за инките река Урубамба, която се виеше далеч под тях и обикаляше основата на планината като гигантско блестящо влечуго.

31.

Гарата полека-лека се приближаваше. По перона се щураха индианци, а всички в купето задърпаха раниците и чантите си и се заприготвиха за слизане. Внезапно Катрин забеляза нещо, но в първия миг не повярва на очите си. Тя огледа отново късия, претъпкан с хора перон и сърцето ѝ спря да бие за няколко секунди. Затвори очи, пое си дълбоко дъх и отново ги отвори. На перона стоеше Иван Безумов, облечен в бял ленен костюм. Катрин си пое рязко въздух и седна обратно на мястото си, а спирачките на влака изскърцаха и вагонът им бавно премина покрай човека с бял костюм.

Тя изгледа невярващо Ръдърфорд.

— Сигурно няма да повярваш, но съм убедена, че току-що видях онзи странен руснак Безумов отвън. Стоеше на перона, а сега тръгна към нашия вагон. Какво, по дяволите, прави тук? Божичко, Джеймс, какво ще правим? Къде можем да се скрием?

Ръдърфорд едва не подскочи от изненада.

— Тук ли е? Не може да бъде.

Още докато изричаше думите, забеляза руснака, който определено се бе насочил към техния вагон, следван от двама здрави индианци.

Едва тогава влакът най-сетне спря сред какофония от скърцащи колелета и свистяща пара. Адреналинът блъскаше бясно във вените на Ръдърфорд, а той отчаяно се опитваше да измисли път за отстъпление. От перона имаше един-единствен изход, който се намираще в другия му край, но Безумов и оръженосците му вече го бяха блокирали.

Джеймс изтича по коридора и отвори вратата от другата страна на фургона, но тутакси замръзна от ужас. Вратата се залюля на пантите си, а под нея зейна заплашителен вертикален планински склон, който се спускаше стотици метри надолу чак до далечната река. Само още една стъпка и щеше да приключи земния си път. Той се овладя и се извърна на пети. Катрин стоеше като препарирана. Беше прекалено късно — човекът с белия ленен костюм вече беше пред вратата на вагона им.

Двамата се спогледаха ужасено, а времето сякаш спря. Иван Безумов хвана дръжката на вратата и я отвори. Обърна се към тях със силния си руски акцент:

— Доктор Донован и доктор Ръдърфорд. Добре дошли на Мачу Пикчу.

Джеймс онемя. През главата му препускаха объркани мисли.

„Дали ще ни застреля веднага? Каква въобще е ролята му в цялата история? Дали е убил и професора? — При тази мисъл усети как космите му настръхват от ужас. — Но ако не възнамерява да ни убива, какво тогава търси тук?“

Безумов им се усмихна широко и продължи:

— Моля ви, не ме гледайте така нещастно. Ужасно съжалявам за случилото се при последната ни среща. Държах се непочтително и крайно невъзпитано. Дайте ми поне една възможност да се реабилитирам.

Гневът в гърдите на Ръдърфорд надделя над страха и той отвърна:

— Безумов, какво, по дяволите, правите тук? Откъде знаете, че ще идваме в Мачу Пикчу? Как въобще се озовахте на това място?

— Съжалявам! Не искам да оставате с впечатление, че ви преследвам като някакъв маниак, но просто е крайно наложително да говорим. Видях се с ректора на колежа и той ми каза къде сте отишли.

По гърба на Катрин пробягаха ледени тръпки. „Откъде може да знае ректорът, че съм тръгнала за Перу?“

— Като се има предвид, че познавам работата на професора в детайли — продължи Безумов, — реших, че рано или късно ще дойдете тук. Хванах следващия полет след вашия и от Лима пристигнах направо тук. Чаках ви и се надявах скоро да се появите. Когато видях и двама ви, почувствах огромно облекчение, но в никакъв случай не съм искал да ви стресна, простете ми за това.

С маниер на инкски принц Безумов нареди на двамата индианци да вземат багажа на Ръдърфорд и Катрин. Джеймс незабавно застана на вратата на вагона, за да препречи пътя им. Катрин пристъпи до него, за да го подкрепи, а лицето ѝ бе потъмняло от гняв и объркване. Безумов протегна ръка към нея и се усмихна очарователно:

— Моля, позволете да ви отведа в хотела ми.

Опитите му за кавалерство въобще не впечатлиха Катрин. Тя не го хареса особено още при първата им среща, а сега, след като се появи изневиделица тук, руснакът я обърка още повече, и то не само с присъствието си, а и с нетърпението и очевидната си нервност.

— Не, благодаря, няма да се възползваме от поканата. Предпочитаме да отседнем другаде.

Безумов тъжно поклати глава.

— Опасявам се, че автобусът вече е претъпкан с туристи, а свободни стаи има единствено в моя хотел. Колата ме чака пред гарата. Позволете ми да ви откарам. Можем да оставим багажа ви в хотела, а после да се поразходим из развалините. Ще ви изчакам.

Той се извърна и пое отривисто през перона. Катрин и Ръдърфорд слязоха от влака и го изгледаха. Изумлението не слизаше от лицето на Джеймс.

— Кой е този човек? Ние нямахме и представа, че ще дойдем тук, докато не говорихме с Ернан... Мислиш ли, че е на страната на враговете на професора, които и да са те? И защо така упорства да говори с теб? Просто невероятно! Прелетял е половината земно кълбо, само и само да те открие.

Катрин изглеждаше замислена.

— Не знам. Честно казано, чувствам се ужасно объркана. Но ме е страх от него.

Тя се извърна към Ръдърфорд и го изгледа.

— Какво ще правим? Да се опитаме ли да избягаме? Той обаче ще ни открие, нали? Ако е опасен, няма да предприеме нищо, докато не е изкопчил необходимата му информация. Може би все пак трябва да разговаряме с него и да видим какви връзки е поддържал с професора, без да му казваме каквото и да било. Какво ще кажеш за тази идея?

Протегна ръка, хвана Ръдърфорд за лакътя и лекичко го стисна. Той се замисли за момент, пое ръката ѝ и кимна.

32.

Шофьорът на Безумов държа вратата на колата отворена първо за Катрин, а после и за Ръдърфорд. Самият Безумов седеше на предната седалка и Катрин забеляза, че я гледа настойчиво в огледалото. Въпреки страха си тя все още беше бясна. По изопнатото лице на руснака проблесна мимолетна усмивка.

— Доктор Донован, съжалявам, че изглеждам толкова загадъчен. Когато ви видях за пръв път, си мислех, че сте просто обикновен учен, и не ми се щеше да влизам в подробности относно общите ни занимания с професора. След като дойдохте дотук обаче, съм сигурен, че знаете нещо повече, така че можем да си позволим да сме пооткрити.

Катрин и Ръдърфорд го гледаха втренчено. Шофьорът запали колата и я подкара нагоре по черния път от гарата до руините на Мачу Пикчу.

— Аз съм от руската академия на науките в Санкт Петербург — продължи Безумов. — По образование съм геолог, но също както професора работата ме отведе доста далеч от първоначалните проучвания, с които се занимавах. Постепенно се превърнах в специалист по антарктически скали и през 1989 година оглавих експедиция до място, което вие западниците наричате Земята на принц Харалд. Това е крайбрежен район в Антарктика. Там направих откритие, огромно по значимост откритие. Натъкнах се на доказателства, че през късния палеоцен или неоген в Антарктика е имало тропическа растителност. Това, разбира се, означава, че там е имало тропически климат... Впоследствие Съветският съюз се разпадна, отделът, в който работех, изгуби бюджета си и се оказа, че никой не се интересува от откритията ми, с изключение на професор Кент. Той се свърза с мен през 1998 година и оттогава непрестанно работехме по проблемите на последните геоложки и климатични промени на планетата.

Безумов разкопча колана си и се извърна към тях.

— Като казвам „последни“, имам предвид онези, които започват от последния ледников период — отпреди 100000 години.

Катрин го изгледа скептично.

— И защо не ми казахте всичко това още от самото начало, а ме преследвате през половината земно кълбо?

Безумов се усмихна едва доловимо и я изгледа с любопитство, но изражението му остана безстрастно.

— Скъпо момиче, работата ми през последните петнайсет години най-сетне се приближаваше към края си, когато внезапно разбрах, че професорът е мъртъв. Сигурно се досещате защо бях толкова притеснен за резултата от съвместните ни усилия.

Ръдърфорд продължаваше да има съмнения.

— А защо, след като сте работили заедно, не разполагате с копие от материалите, свързани с изследването ви?

Усмивката не слезе от лицето на Безумов, но сега стана леко надменна, едва ли не подигравателна.

— Джон... съжалявам, името ви е Джеймс, нали?... Два дни преди смъртта си професорът ми звънна и ми каза, че се е натъкнал на неопровержими доказателства, че през 4000 година преди нашата ера климатът в Антарктика е бил благоприятен за развитие на живот и континентът не е бил ледена пустиня. След експедицията пред 1989 година така и не успях отново да стъпя на Антарктика и никой не се интересува от теориите ми. Делото на живота ми, откритието ми е заплашено да потъне в забрава както за научния свят, така и за човечеството. Трябва на всяка цена да знам какво е открил професорът.

В главата на Катрин се въртеше едно-единствено нещо: „Картите. Доказателствата, за което е намекнал професорът, трябва да са картите. Сигурно си е мислил, че е намерил последното парченце от пъзела, или пък е решил, че моментът, в който следва да посвети Безумов в откритията си, е настъпил“.

— И защо дойдохте при мен? Защо ме последвахте чак в Южна Америка?

Руснакът се усмихна тъжно.

— Защото, Катрин, ти на практика си единствената близка на професора. Кой друг ще се погрижи за нещата му, ако не ти? Ти ще имаш достъп до всичко.

Катрин бе поразена.

„Може би в крайна сметка Безумов наистина е познавал професора сравнително добре. Иначе откъде ще знае, че сме били толкова близки? Но в такъв случай защо инстинктите ми казват, че не бива да му се доверявам?“

33.

Уникалните древни руини на Мачу Пикчу са разположени на планински хребет, надвесен над обширна и дълбока долина, обрасла с джунгла. До развалините се стига по пътека, която върви на северозапад, промушва се между покритите с лишеи планински канари и води към хребета. Пътеката продължава да се провира, но вече надолу между камъни и растителност, а околните планински възвишения от време на време изчезват между кълбета от движещи се облаци. Няма човек, който да е бил там и да не е запомнил гледката до края на живота си.

Докато Катрин, Ръдърфорд и Безумов се препъваха надолу по пътеката, Мачу Пикчу внезапно изникна пред тях. Катрин се спря и загледа с изумление най-величествения спектакъл, на който беше ставала свидетел. Строителите на каменното чудо го бяха разположили перфектно на фона на пейзажа от планини, долини и терасирани пасбища, така че всичко да се съчетае по перфектен начин. Всичко бе балансирано, съществуваше в хармония. Ръдърфорд, който вървеше на няколко крачки зад нея, я настигна и зяпна от изумление.

Безумов продължи да говори ентузиазирано и помпозно за постиженията на инките със силния си руски акцент:

— Инките са смятали, че живеят в петата епоха, че преди тях е имало четири други свята, които обаче били унищожени от ужасни природни катаклизми, предизвикани от разгневен бог. Както виждате... — руснакът спря да си поеме дъх и махна към великолепната гледка наоколо, — инките не са били съвсем примитивни. Въпреки това изглежда, че въпреки призивите на Виракоча към хората, населяващи Андите, да живеят в мир, инките често са извършвали човешки жертвоприношения. Явно са убивали хора по ритуален начин, при това доста, на олтари, подредени по тяхната трактовка на лей-линиите. Знаете ли какво са „лей-линии“?

Ръдърфорд се зарадва, че най-сетне има нещо, което да знае, така че наруши мълчанието си:

— Да, изучавал съм ги.

— В такъв случай може би ще обясните на доктор Донован?

Ръдърфорд погледна към Катрин. Не му се щеше да помага на руснака, но тя очакваше да чуе обяснението. Той изсумтя едва чуто и започна:

— Лей-линиите са система линии от природна енергия, за които се предполага, че свързват всички важни археологически обекти в Англия. През 1920 година един мъж на име Алфред Уоткинс огледал пейзажа на провинциална Англия и начертал гигантска плетеница от линии, които свързват всички древни свещени места в британската история. Удивен от онова, което смятал, че е открил, той поръчал изработката на прецизна карта и предположенията му се потвърдили. По картата на Англия могат да се прокарат перфектни прави линии, които свързват свещените места. В някои случаи линиите се простират през цялата страна и минават точно през центъра на всяко от местата.

Катрин бе изключително заинтригувана.

— Какви са тези места? Нещо като Стоунхендж ли?

Ръдърфорд кимна. Самият той не беше в състояние да съдържа ентузиазма си.

— Точно така. Идеален пример. Стоунхендж, връхът на свети Михаил в Лендс Енд и катедралата на Солсбъри са разположени на абсолютно права линия. Начертаването на подобни прецизни прави линии е трудно дори със съвременни уреди и познания, да не говорим пък за преди хиляди години.

— И за какво служат?

Ръдърфорд се усмихна.

— Е, това вече никой не знае. Надали е просто съвпадение или резултат на статистическа вероятност. Самият Уоткинс е бил изключително прагматичен човек и е предположил, че линиите първоначално са били търговски пътища.

Тук Безумов нетърпеливо се намеси:

— Да, но има и други теории. Лей-линиите често съвпадат с местоположението на определени звезди в определени дни от годината. Във всеки случай — продължи той — инките са имали нещо почти еквивалентно на лей-линиите и са го наричали „секуес“. Техните

линии отразявали местоположението на главните съзвездия и звезди на земята. Центърът на линиите им е храмът Кориканча в Куско и оттам тръгват на всички страни като спици на колело. Една от най-дългите линии започва в Куско и оттам продължава още осемстотин километра, права като стрела, през Мачу Пикчу, Олантайтамбо, Саксайуаман, преди да прекоси езерото Титикака и да завърши в Тиахуанака — града в облаците.

Ръдърфорд за пръв път чуваше за друга система от линии.

— А другаде срещат ли се подобни? — попита любопитно той въпреки неприязънта си към Безумов.

Безумов изглеждаше необикновено възбуден, сякаш обсъждаха любимата му тема за разговори.

— О, да. Китайците имат драконови линии. Те са в основата на учението им за фън шуй — правилното разположение на предметите в пространството. Според тях лан мей е нещо като глобална проекция на линиите за акупунктура, които са прокарани през човешкото тяло (сградите и свещените места съответстват на точките за акупунктура) и са начин да се достигне енергийният поток. Аборигените в Австралия имат музикални линии, ирландците имат приказни линии и така нататък, и така нататък. Линиите обикалят целия свят. Аз имам собствени теории относно предназначението им... — Безумов внезапно спря. — Но това е друга тема. За какво говорехме? А, да, за Мачу Пикчу. Искам да кажа нещо много просто. Олтарите за жертвоприношения, както и други сгради, всъщност самият град, са така разположени, че да са на една линия с различни звезди и съзвездия на определени важни дни в годината. Например пролетното равноденствие или лятното слънцестоене.

Безумов вдигна длан над очите си и за миг се огледа мълчаливо наоколо, преди да продължи:

— Доктор Донован, вие, предполагам, поне сте запозната с астрономически компютърни програми като например „Скайглоуб“, нали?

Катрин кимна:

— Да, използвам ги от години.

— Е, както знаете, „Скайглоуб“ ви дава възможност да видите как точно е изглеждало небето на всяка посочена дата в миналото, нали така?

Ръдърфорд бе впечатлен.

— И как се постига това?

— Ами звездите, планетите и други небесни тела се движат по напълно предсказуеми орбити и с определена скорост. „Скайглоуб“ е в състояние да ти покаже как е изглеждало небето на произволно избрана минала дата от произволно избрано място на планетата.

— Наистина ли? Това ми звучи като поглед в миналото.

— Да, много е впечатляващо. В случая с Мачу Пикчу е и много полезно. Ако се върнем тук довчера и се опитаме да прокараме мислена линия от жертвения олтар до някоя определена звезда или съзвездие, ще се окаже, че мястото няма никаква връзка с небесните тела.

— Откъде знаете? — попита Ръдърфорд.

— Двамата с професор Кент сме опитвали да го правим, и то нееднократно.

Катрин съвсем ясно си представи какво точно са се опитвали да направят професорът и Безумов.

— Значи да разбирам, че сте използвали компютърната програма, за да определите на кои дати олтарът и звездите застават на една линия, така ли? — каза тя.

Безумов я изпепели с поглед.

— Точно така.

— И какво се оказа?

Руснакът замълча и огледа двамата си спътници с безизразно лице.

— Открихме, че Мачу Пикчу не е строен преди петстотин години, както твърди съвременната археология, а по-скоро някъде между 4000 и 3000 година преди новата ера.

Всички замълчаха за известно време, докато осмислят чутото, след което Ръдърфорд забеляза:

— Което означава, че първоначално тук въобще не са живели инки.

Катрин продължи мисълта му:

— Всичко навежда към едно и също заключение. Имало е по-ранна цивилизация...

Безумов изглеждаше изключително доволен от себе си.

— Да. Е, сега вече знаете над какво работехме заедно с професора. Елате да разгледаме по-отблизо.

След около два часа Катрин и Ръдърфорд най-сетне слязоха по стълбите към обратния път от руините и поеха към хотела. Безумов ги беше оставил преди час, за да разгледат мястото сами, както и направиха. Когато стигнаха до фойето на хотела, Катрин вече бе решила каква ще е следващата им стъпка.

— Най-сетне нещата започнаха да придобиват някакви по-реални очертания. Мисля си, че трябва да покажем картите на Безумов. В крайна сметка той спази своята част от уговорката, пък и като му покажем картите, може би ще научим още нещо ново.

— Разговорите с него са едно, но покажем ли му картите, ще изгубим единствения си коз. Кой знае какво ще направи в момента, в който разбере, че повече не сме му необходими.

Катрин се приближи до Ръдърфорд, хвана дланта му с две ръце и нежно я притисна.

— Джеймс, повярвай ми, ако си прав и руснакът наистина не е докрай откровен с нас, реакцията му при вида на картите определено ще ни даде допълнителна информация. Вече знаем, че е съществувала древна цивилизация, но съм убедена, че има още неща, които не са ни известни, и може би точно Безумов е човекът, който ще ни помогне, пък дори да го направи несъзнателно.

Ръдърфорд погледна ръцете ѝ, престори се, че докосването ѝ му е напълно безразлично, и повдигна рамене.

— И все пак си мисля, че идеята е лоша. Тук сме съвсем сами. Ако се случи нещо...

— Трябва да опитаме — настоя решително Катрин.

Джеймс я изчака да се отдалечи, обърна се към прозорците за последен поглед към вълшебния пейзаж отвън, въздъхна тежко и поклати глава.

„Тази работа хич не ми харесва...“

Влязоха в ресторанта на хотела и забелязаха, че Безумов вече е седнал на една маса. Келнерът му наливаше чаша вода. В момента, в

който ги зърна, той скочи от стола си, разпери отривисто ръце и ги покани да седнат. Усмихна им се широко и ги озари с цялото приятелство, на което беше способен. Тогава забеляза, че Катрин носи плика, в който държах картите. Погледът му незабавно блесна.

— Аааа! Виждам, че все пак имате нещо за мен.

Катрин се приближи до масата с Ръдърфорд по петите и сложи плика пред Безумов.

— Да, професор Кент ми е изпратил тези карти от Перу малко преди смъртта си.

Очите на Безумов се разшириха още повече, а устата му лакомо се разтвори. Той грабна платнената салфетка и трескаво избърса ръце. Руският му акцент стана още по-силен, а всички преструвки се изпариха.

— Карти, казвате! Но това е невероятно...

Катрин се зае да отвори плика. Безумов нетърпеливо размаха ръце. Картите се плъзнаха по покривката, а тя отстъпи, за да не пречи на руснака да се наслади на новооткритото съкровище.

Сега вече Безумов придоби вид на луд човек, а очите му заплашиха да изхвъркнат от орбитите си. Той се присегна и със страхопочитание притегли картите към себе си, сякаш са от пепел и всеки момент ще се разпаднат на съставните си части. Започна да оглежда внимателно всяка от тях, след което я оставяше настрана и се заемаше със следващата. През цялото време не престана да ломоти нещо на руски.

Ръдърфорд, който стоеше малко встрани от масата, също забеляза преобразяването. „Значи това е истинският човек, който се крие под гладката външност. Някак лаком, почти ненаситен. Определено търси нещо конкретно... Какво ли точно му трябва?“

Изведнъж Безумов замръзна.

— Знаех си! — възкликна той. — Пирамидите в Гиза, разбира се!

Ръдърфорд и Катрин се приближиха и се наведоха над масата, за да видят какво е предизвикало възклицанието на руснака. Картата пред него приличаше на обикновена карта на света, но в горния ѝ десен ъгъл се виждаше надписа: „Карта с меридиана от картата на Пири Рейс като основен — собственост на американските военновъздушни сили“. Вместо през Гринуичката обсерватория на Лондон, нулевият меридиан на тази карта минаваше през пустинята досами Кайро.

Безумов едва не подскачаше от радост, а дланите му нежно милваха краищата на разтворената пред него карта.

— Гиза! Защо не повярвах на инстинктите си?

Катрин и Ръдърфорд се спогледаха неразбиращо.

Тя се окопоти първа и попита:

— Какво означава това?

Руснакът се извърна към нея с хищна усмивка.

— Това, миличка, означава, че някоя добра душа в американските военновъздушни сили си е направила труда да изчисли кой меридиан са ползвали за нулев авторите на картата на Пири Рейс. Оказва се, че не е Гринуичката обсерватория, а пирамидите на Гиза...

Ръдърфорд все още не разбираше нищо.

— Но какво толкова странно има във факта, че Гиза е служила за нулев меридиан на древните народи?

Безумов го изгледа навъсено. Силата на погледа му беше толкова голяма, че Джеймс едва не отстъпи крачка назад.

— Нищо странно, просто означава, че Египет, или по-точно голямата пирамида в Гиза, са били център на последния свят. Това е от огромна важност.

Погледът на руснака отново пламна. Той се загледа в нищото, затвори се в собствения си свят и започна да мърмори едва ли не на себе си:

— Монументалните достижения на изкуството и архитектурата — рисунките на Наска, Ангкор Ват в Камбоджа, Катманду, древният град в Хималаите, и тайнствените свещени острови в Тихия океан — Нан Мадол, Яп и Раййатеа — всички са свързани едно с друго, част от огромна машина, и центърът, мозъкът на тази машина, трябва да е била Гиза, пирамидите. Това е било средището на старата цивилизация. И след четири дни, в понеделник, на изгрев-слънце ще настъпи пролетното равноденствие. Трябва да съм там! Който контролира Гиза, контролира света...

Той явно съвсем беше забравил за присъствието им. Сложи длани на масата и се отблъсна от нея. Погледа известно време в тавана, сякаш мълвеше нечута молитва или вземаше решение, след което се обърна към Катрин и Ръдърфорд.

— Ааа! Цялото това напрежение напълно ме изтощи. Моля да ме извините. Май часовата разлика най-сетне си казва думата. Трябва да

ида да си легна.

С тези думи той се поклони отривисто, извъртя се на пети и бързешком излезе от ресторанта на хотела, за да се изгуби в сумрака на коридора.

Катрин и Ръдърфорд се погледнаха глупаво.

— Според теб какво точно се случи тук? Какви бяха тези приказки за „огромна машина“? Стори ми се пълно ку-ку — изкоментира Катрин.

Ръдърфорд погледна към вратата на ресторанта, през която току-що излезе руснакът.

— Нямам абсолютно никаква представа, но съм дяволски сигурен в едно: Безумов си има много точен и ясен план и той далеч не е начертан само от академична любов към науката. Що се отнася до психичното му здраве, предвид току-що видяното, съдебните заседатели определено се оттеглят на съвещание.

— И какви бяха всички онези места, които спомена? Каква връзка имат те?

По челото на Ръдърфорд се появи дълбока бръчка и той се зае да обяснява:

— Това са древни градове. Ангкор Ват е един от най-забележителните археологически обекти в целия свят. Намира се в сърцето на камбоджанската джунгла.

— И какво точно има там? Пирамиди ли?

— Не, не са пирамиди. Това е огромен комплекс от седемдесет и два каменни замъка, астрономически обсерватории и храмове. Най-големият замък, центърът на града, е събирателна точка на пет свещени пътя. От двете страни на всеки път са подредени статуи на петдесет и четири божества, всяка група понесла тялото на гигантско влечуго. Значи на всеки път имаме по сто и осем статуи. Като ги гледаш от страни, изглежда, сякаш теглят въже, но всъщност тялото на змията е увито около съд с мляко, в който се вари млечният океан на Млечния път.

— А другите?

— Катманду е скрит в облаците на Хималаите. Никой не знае кога точно е основан. Другите пък са малки острови, изгубени в безкрая на Тихия океан. На всички тях има забележителни останки от отдавна изчезнали цивилизации и всички са свещени места.

Катрин оброни глава и огледа купчината карти, разпръснати по масата.

— И според Безумов всички тези места са свързани с лей-линии.

Ръдърфорд се оживи и в погледа му заиграха пламъчета.

— Очевидно това, което му показахме току-що, беше последното парченце от пъзела. Явно пролетното равноденствие, което трябва да настъпи след четири дни, също има огромно значение...

34.

Катрин скочи уплашено в леглото. Някой тихичко се опитваше да отключи вратата на хотелската стая. Докато напрягаше слух в мрака, у нея не остана и капчица съмнение, че той съвсем скоро щеше да проникне в стаята. Огромна доза адреналин се стрелна по цялото ѝ тяло.

„О, боже, сигурно е Безумов! Дошъл е да ме убие!“

Тя чу завъртането на топката на вратата и усети нечие присъствие. Дали пък не можеше да използва нещо за оръжие? Възможно ли беше да се измъкне оттук?

Опита се да преодолее паниката, напрегна очи в тъмнината и успя да различи дребно мускулесто тяло, което се приближаваше към нея. Инстинктите ѝ я посъветваха да се изтърколи от леглото на пода и да се отдалечи от приближаващата се сянка. Още с първото изшумоляване на чаршафите обаче сянката в стаята ѝ прошепна:

— Катрин, не се страхувай, това съм аз, Ернан.

Гласът му прозвуча напрегнато, дори паникьосано.

Тя си отдъхна с облекчение и едва не се разсмя.

— Ернан! Какво ги вършиш! Да не искаш да ме умориш от страх?

Часовникът до леглото ѝ показваше 2:37 след полунощ. Преди обаче да успее да добави нещо друго или да попита какво става, Ернан задъхано прошепна:

— Шшшшшт! Трябва незабавно да се махнем оттук.

Влиянието на адреналина попремина и Катрин се опита да проумее какво точно се случва.

— Какво... защо?

— В Куско има двама мъже, които разпитват за вас. Не знам дали някой от хотела им е казал, че сте тук, но трябва незабавно да се махаме.

— Двама мъже? Но кои са?

Ернан се приближи до прозореца, за да провери дали пердетата са дръпнати плътно, и включи настолната лампа на бюрото.

— Точно от това се страхувам. Никой не знае кои са. Обикалят хотелите и пансионите из Куско и се опитват да разберат кой е спал там през последните две нощи. Знаем със сигурност, че не са от тайната полиция, макар и да имат вид на военни. Опитват се да провеждат издирването си дискретно, но аз познавам всички в Куско. Търсят теб и Джеймс. Нямаме дори минута за губене. Рано или късно ще стигнат до гарата, ще разберат, че сте хванали влака за насам, и ще дойдат да ви търсят. Може би дори вече са на път...

Ледените тръпки, предизвикани от неподправен ужас, отново плъзнаха по гърба на Катрин.

— О, господи. Какво да правим?

— Ще ви отведе до боливийската граница, ще я пресечем и ще идем в Ла Пас. Оттам нататък ще трябва да се оправяте сами. Главното е да ви изведем от Перу възможно най-бързо. Дайте ми самолетните си билети и ще променя датите им в някоя туристическа агенция. Това ще ги обърка и може би ще спечелим малко време. Съгласна ли си?

Катрин започна да осъзнава сериозността на положението и в този миг се сети за руснака.

Тя се понамести в леглото и каза:

— Ернан, има и още един проблем.

— Какъв?

— Срецнахме един познат от Оксфорд.

Ернан я погледна изумено.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

Катрин се почувства леко гузна.

— Виж, знам, че звучи невероятно, но един тип от Оксфорд, който също е познавал професора, е дошъл в Мачу Пикчу да ни издири.

— Сигурно се шегуващ. Явно половината свят се е събрал в Мачу Пикчу. Кой е той?

— Руски учен. Казва се Иван Безумов.

При споменаването на името на Безумов тялото на Ернан се изопна и той едва не подскочи.

— Безумов е тук, в хотела?

Сега беше ред на Катрин да се изплаши до смърт.

— Тъъ, да. Познаваш ли го?

Преди да успее да зададе следващия си въпрос, Ернан грабна най-близкия стол и залости вратата с него. Метна ѝ студен поглед през рамо и допря пръст до устните си. После бръкна в раницата, която носеше, и измъкна пистолет. Катрин не бе в състояние да продума. Ернан се промъкна на пръсти до вратата, долепи ухо до нея и се заослушва за шумове по коридора в продължение на цяла вечност. Най-сетне се извърна към нея, прекоси стаята на пръсти и приклепна до леглото ѝ.

— Веднага си събирай багажа — изсъска той. — В коя стая е Джеймс?

Катрин му отвърна със същия напрегнат шепот:

— В двайсет и трета. Какво става, Ернан?

— После ще ти кажа. Повярвай ми, Иван Безумов не е просто учен. Трябва да действваме бързо. Той е много, много опасен човек. Знаеш ли в коя стая е отседнал?

— Мисля, че е в номер три.

— Добре, стой тук, връщам се сред минута.

Без да изпуска пистолета от дясната си ръка, Ернан премести стола от вратата и я отвори много внимателно с лявата си ръка. Катрин изгледа с ужас как индианският им приятел се измъква от стаята и изчезва в непрогледния мрак на коридора.

35.

Ернан се придвижи по коридора с ловкостта на професионален убиец и се приближи до трета стая. Свали предпазителя на пистолета, долепи ухо до вратата и се заслуша. После набитото и мускулесто тяло на индианеца внезапно блъсна с всички сили вратата. Евтината ключалка въобще не се възпротиви на напъна. След частица от секундата Ернан се озова в средата на стаята с широко разтворени крака, изопнати напред ръце и готово за стрелба оръжие, насочено към леглото. То обаче беше празно. Руснака отдавна го нямаше.

Ернан изруга цветисто и пусна предпазителя на пистолета. Катрин се появи в рамката на вратата зад него и го изгледа с разширени от ужас очи. Адреналинът бавно се отдръпна от тялото на индианеца и той усети изтощението.

— Съжалявам, Катрин...

Тя огледа невярващо силуета му и пистолета в ръката му.

Той светна лампата, подкани я да влезе в стаята на Безумов и притвори вратата зад гърба ѝ. Тя просто не успяваше да се сдържи да изстреля десетки въпроси, но си даде сметка, че е по-разумно да остави Ернан да говори. Той постепенно възвърна самообладанието си, изгледа сконфузено пистолета в ръката си и се усмихна извинително.

— Иван Безумов не е само учен. Мигел и професорът установиха това едва след последната им среща. Той е бивш полковник от руското военноморско разузнаване. Лъгал ни е от самото начало. Много опасен човек. Освен това е изключително интелигентен. Причината, поради която ни беше нужно толкова време да разгадаем истинската му самоличност, е фактът, че той наистина е авторитет от световна величина в областта на древната археология, арктическата геология, предисторическия период, както и по много други въпроси. — Ернан затыкна пистолета в колана на дънките си. — Безумов изоставил развалините на Съветския съюз с една мечта, споделяна от поколения руски учени, а именно: да овладеят естествените енергийни източници на планетата — електромагнитните потоци, които протичат от Слънцето към Земята. Електроцентралите, захранвани от приливните

вълни, както и вятърните генератори са нищо в сравнение с някои от идеите на руските учени. Искали са да използват орбиталното движение на самата земя, за да създадат огромни потоци от свободно безплатно електричество, което да използват за свои цели и по собствено усмотрение. Безумов е убеден, че в миналото човечеството е успяло да овладее тази гигантска сила. Желанието му е да преоткрие как е било направено това и след това да стане единствен собственик на невъобразимо голямото количество слънчева енергия.

— Но това е просто невероятно! — възкликна Катрин.

— Да, звучи налудничаво. В интерес на истината обаче, професор Кент смяташе, че Безумов наистина е попаднал на нещо. От друга страна, професорът, както знаеш, бе на мнение, че всяка технология неизбежно води до разрушаване на природата. Смяташе, че плановете на Безумов да овладее новите енергийни източници, ще причинят много повече беди от използването на полезните изкопаеми или производството на атомна енергия. Ако човечеството се намеси в естественото въртене на планетата или се заиграе с гигантския приток на енергия между Земята и Слънцето, резултатите могат да бъдат просто катастрофални.

— Какво точно имаш предвид под „катастрофални“? — попита Катрин.

— Кой знае. Мигел спомена, че според професор Кент, ако някой се опита да попречи или да промени орбиталното движение на Земята, внезапната промяна в центробежните сили е в състояние да предизвика откъсване на парчета от нея или дори тоталното ѝ разпадане.

Челюстта на Катрин увисна. Тя си представи как прекрасната синя планета се носи величествено из вечния космически мрак. Крехка топка живот, вероятно самотна в безкрайния мрак, се взривява на милиарди късчета, троши се като огледало и изчезва завинаги.

— Трябва да го спрем.

— Абсолютно си права. Той е мегаломан и няма да се спре пред нищо по пътя към успеха. Точно сега обаче съм по-загрижен за вашата сигурност. Трябва незабавно да ви изведе оттук. Безумов не е единственият човек в Перу, който иска да се добере до вас.

ТРЕТА ЧАСТ

36.

Беше седем и половина в петък сутринта в анонимна сграда във финансовото сърце на Ню Йорк. Секретарят Милър седеше на голяма заседателна маса с десет други добре облечени мъже от различни националности.

— Господа — каза той, — първо искам да изкажа благодарността си за старанието и предаността ви през последните няколко години. Това ще бъде последната ни сутрешна среща. Всъщност е последната ни възможност за среща въобще. Остават само седемдесет и два часа до зората на пролетното равноденствие. Нека направим кратка равносметка.

Той взе очила за четене, сложи ги и погледна в бележника пред себе си. Мъжете около кръглата маса чакаха мълчаливо. Можеха спокойно да минат за влиятелни директори на средна възраст и също като Милър излъчваха власт и ерудираност. Секретарят надзърна над рамката на очилата си и започна:

— Добре — за Близкия изток ще имат грижата пряко сенатор Кърц и съветът на директорите. Да започнем с Япония.

Той огледа тримата представители на жълтата раса, настанени от другата страна на масата. Японският делегат се поклони лекичко и заговори:

— Както знаете, господин секретар, Японската централна банка се контролира от Корпорацията още от Втората световна война. Когато в понеделник сутрин започне световният срив, банката, противно на официалната правителствена политика, ще ликвидира всички позиции в чуждестранна валута и ще продаде чуждестранните и националните активи. Пазарът няма да има никаква възможност да се възстанови. Освен това съветът на директорите е решен да изчисти всякакви следи от ликвидност, ако въобще се появят такива.

Японецът отново се поклони и млъкна.

Секретарят насочи вниманието си към китайския представител, седнал от лявата страна на японския. Китаецът кимна и каза:

— Господин секретар, действията на японците, в комбинация със световното разпродаване, организирано от съвета на директорите, ще предизвикат банкова криза в Китай, в резултат на която финансовите пазари ще се сринат. В основните индустриални центрове повече от двеста милиона човека ще останат без работа в рамките на двайсет и четири часа. Ще избухне широко социално недоволство и в следващите десет дни националната ни валута напълно ще се обезцени. Агентите ни в китайската армия са подготвили планове за едновременно нападение на Корейския полуостров и Тайван. Сигурни сме, че правителството ще приведе в действие тези планове в опит да отвлече вниманието на легионите безработни от проблемите им. Вече знаем от братята ни в Америка, че американският флот също ще атакува континентален Китай с флота си от ядрени подводници, преди да предприеме контранастъпление в Тайван и Корея. По този начин Китай ще бъде обезвреден и теренът за действие на Корпорацията ще е разчистен.

Секретарят кимна. Индонезийският делегат го изгледа и на свой ред докладва:

— Още с първите признаци за американска агресия индонезийският флот ще минира проливите на Малака, най-натоварения търговски път в света, което ще доведе до потапянето на всеки кораб, опитал да премине оттам. Световната търговия ще замре. Всички доставки на храни ще бъдат прекратени. Очакваме до седмица след минирането да избухне социално недоволство, което ще бъде последвано от широкомащабно нападение срещу Малайзия и Австралия.

Секретарят насочи вниманието си към останалите седем делегати, един, от които беше африканец, двама — азиатци, и четирима представители на европоидната раса.

— Кой ще говори за Евразия и Африка?

Блед англичанин с продълговато лице и вид на гробар кимна към секретаря Милър в знак, че ще вземе думата.

— Световният крах ще започне с нашите агенти, които ще бъдат в челните редици на продавачите. Нито Европейската централна банка, нито пък Банката на Англия ще подкрепят пазара, което ще предизвика масова паника. В допълнение във всички европейски столици ще бъдат организирани бомбени атентати. Европейската и особено руската

нефтена промишленост ще бъдат съсипани, но по такъв начин, че да могат бързо да се възстановят в момента, в който Корпорацията вземе властта. — Англичанинът направи малка пауза, след което продължи: — Малко преди полунощ в понеделник пред резиденцията на индийския министър-председател ще бъде взривена бомба с достатъчна мощност, че да убие него и семейството му. Група ислямисти от Кашмир, сформирана от нас, ще поеме отговорността за нападението и ще въвлече Индия и Пакистан в продължителна война. Междувременно ще предизвикаме гражданска война в Нигерия. От известно време финансираме и въоръжаваме три военни групировки там. Доставките на нефт от района ще секнат. Ще спрат и хуманитарните помощи и вносът на храни. По целия континент ще се разразят война и глад.

— Добре — установи секретарят. — Аз ще координирам действията в Съединените щати заедно с членовете на съвета на директорите. Ще получите окончателните си заповеди лично от сенатор Кърц, който в момента представлява съвета на директорите, но съм сигурен, че сте напълно наясно с всички кодове и пароли и грешки няма да бъдат допуснати. От доста време чакаме този ден...

Събраните около масата мъже кимнаха тържествено. Секретарят промени тона си и внезапно прозвуча по-предпазливо:

— Мисля, че няма смисъл да изтъквам, господа — от този миг нататък не следва да има никакво отклонение от плановете ни. Редът на действията е от съдбоносно значение за крайния ни успех. Нищо, повтарям, нищо не следва да се предприема, преди сенаторът да даде нареждане. Не действайте, докато не получите окончателни инструкции. Ясно ли е всичко?

Мъжете около масата промърмориха утвърдително. Секретарят събра материалите пред себе си и се изправи.

— Благодаря ви, господа, и успех. Децата и внуците ви ще четат за вас в учебниците си по история. От пепелищата на стария свят ще се роди нов. Да живее Корпорацията.

Срещата приключи, делегатите се разотидоха, а секретарят Милър се отпусна обратно в стола си. В стаята с него остана единствено най-довереният му помощник — агент Диксън. Секретарят Милър го изчака да затвори вратата отвътре и му кимна да седне.

Младият агент се подчини и постави пред себе си купчина документи.

— Сър, направих проучването за сенатора, което поискахте.

— Казвай, Диксън, вече сме сами.

Агентът изглеждаше сериозно притеснен. Той често правеше проучвания по нареждане на секретаря за тайния живот на различни хора, но за пръв път му се случваше да се занимава с член на съвета на директорите.

— Ами, сър, изглежда сенатор Кърц членува в изключително радикална евангелистка църква, наречена Църква на оповестената истина. Седалището ѝ е в неговия избирателен район, а той принадлежи към църквата още от рождението си. И двамата му родители произхождат от семейства, които в продължение на няколко поколения са давали свещеници за църквата.

Агент Диксън замълча, за да разбере дали думите му звучат приемливо за Милър.

Секретарят му кимна да продължи.

— Сенаторът не дава гласност на принадлежността си към Църквата на оповестената истина, макар че не го крие, ако е запитан директно. Обикновено предпочита да се определя като „ревностен християнин“. Повечето от християните евангелисти обаче считат възгледите на църквата за прекалено крайни.

В очите на секретаря проблеснаха пламъчета.

— Какви са възгледите им? — попита любопитно той.

Агент Диксън си пое дълбоко дъх.

— Ами, сър, изглежда Църквата на оповестената истина с цялото си сърце и душа вярва в Армагедон. Всичките ѝ последователи чакат края на света и в интерес на истината усърдно работят за настъпването му. Смятат, че всяка дума от Откровението на свети Йоан е чиста истина. Когато настъпи последният ден, последователите на църквата ще бъдат прибрани в рая, а останалата част от човечеството ще стане жертва на последната битка между доброто и злото.

Секретарят рязко се изправи в стола си. За момент помисли, че се задушавя. Съветът на директорите със сигурност не знаеше за истинската принадлежност на Кърц. Въпреки че работеше за световен хаос и унищожение, Корпорацията определено нямаше намерение да

нанесе непоправими щети, а просто да промени баланса на силите в своя полза.

Милър осъзна, че агент Диксън очаква отговора му и го гледа неспокойно. Взе се в ръце. Беше време да действа.

— Благодаря, агент Диксън. Сигурен съм, че няма нужда да напомням да не даваш никаква гласност на тази информация. Моля те, погрижи се да приготвят колата ми. Ще се кача след пет минути.

Веднага щом Диксън излезе от стаята, секретарят Милър се изправи и се приближи до шкафа от тиково дърво в ъгъла. Извади ключ от джоба си, отключи шкафа и с вдървени пръсти набра комбинацията на сейфа. Ключалките щракнаха и десетсантиметровата стоманена врата се отвори. Милър бръкна и измъкна невзрачен кафяв плик отвътре. Прегъна го на две, прибра го във вътрешния джоб на сакото си и отново затвори и заключи сейфа.

Сърцето му биеше като барабан. Той приглади коса. По слепоочията му избиха капчици пот. Милър пооправи сакото си и поклати невярващо глава при мисълта за безотговорната си постъпка. Ако някой разбереше какво прави, ако някой дори заподозреше за действията му, нямаше да дочака залез-слънце. Всъщност, колкото и да му бе неприятно, щеше да се наложи да се избави от агент Диксън. Благодарение на упоритата си работа младежът се бе превърнал в прекалено сериозна заплаха.

Секретарят Милър се отпрати към вратата на заседателната зала и постави ръка на дръжката. Положението въобще не беше розово. Единственото му успокоение бе, че двамата учени в Перу вече трябваше да са мъртви.

37.

Ернан шофираше вече четири часа и отчаяно се опитваше да закара спътниците си до боливийската граница, където щяха да са в безопасност, преди да е станало прекалено късно. Минаха покрай южния край на прекрасното езеро Титикака и не престанаха да се дивят на огромните му размери. От всички страни се виждаха единствено върховете на Андите, някои обвити в облаци, други, открити се кристално ясно на фона на спиращата дъха небесна синева. Растителността по бреговете на езерото беше оскъдна. Вече се бяха изкачили над зоната на горите и неплодородната почва и постоянният студ явно не благоприятстваха развитието на нищо друго, освен най-издръжливите планински треви и храсти. Ернан посочи морските миди по брега, както и дебелия зелена ивица, белязала скалите и доказваща, че огромен потоп е достигнал висините на платото, почти три километра над морското равнище. Продължиха да се носят със самоубийствена скорост, докато не достигнаха забележителните развалини на каменната цитадела Тиахуанака — града, изгубен в облаци.

Ернан насочи колата по новия асфалтов път покрай руините, спря и изключи двигателя. Бяха само на половин час път от спасителната Боливия. На равното място до тях се простираха развалините на нещо, което някога е било голям град.пейзажът беше осеян с огромни полуразрушени каменни сгради и внушителни могили от пръст, които стояха като доказателство за отдавна отминали жречески времена.

— Исках да ви покажа това място, пък макар и само за минута. То е свещено за нас. В средата на развалините се издигат руините на храм, в който има колона от червена скала. В нея е издълбано изображение на мъж. Носи брада. Който и да е този мъж, едно е сигурно — не е инка.

Ръдърфорд се извърна и изгледа въпросително Ернан.

— Колко индианци с дълга брада си виждал в Перу? — отвърна с питане на безмълвния му въпрос Ернан.

Катрин бавно кимна.

— Това е Виракоча, нали?

— Да! Навсякъде из древния град се срещат изображения на него и последователите му. На някои от тях е нарисован със слонове и коне. В Южна Америка не е имало слонове от десет хиляди години. Най-голямата статуя изобразява Виракоча като морско създание, подобно на русалка. Горната част на тялото му е човешка, но от кръста надолу е покрит с люспи и има нещо като наметало.

Ръдърфорд беше страшно заинтригуван, а колелцата в мозъка му се въртяха бясно.

— Чакай малко! Виждал съм подобна фигура и преди.

Сега беше ред на Ернан да се озадачи. Ръдърфорд се извърна към него и Катрин, а лицето му блестеше.

— Знаете ли — попита възбудено той — нещо за месопотамската митология? Халдейците — най-древната човешка цивилизация?

Ернан поклати глава, а Катрин последва примера му.

— Те имали един полубог на име Оан. Прилича на човек, но е с рибешки люспи и може да живее както на сушата, така и във водата. Научил е варварите да четат и пишат, да обработват земята и да си устроят цивилизовано управление. А после ги напуснал и изчезнал в морето.

Катрин бе поразена.

— Това е невероятно! Историята с Озирис се повтаря.

— Но това не е всичко! Сецате ли са за маите, ацтеките и другите древни култури в Централна Америка?

Катрин имаше смътни спомени за ацтеките с техните пирамиди и обожествяване на слънцето. Тя повдигна рамене и кимна към Ръдърфорд да продължи.

— Маите са вярвали в нещо, наречено Кекелкан — „влечуго с крила“; ацтеките имат Кетцалкоатъл — „пернатата змия“ — същия персонаж, но с малко по-различно име. Той е божество с бяла кожа и брада, което явно идва в Мексико от морето. Това се случило в далечното минало. Научил е хората на изкуството на цивилизацията. Трябва да е същото божество. На всичкото отгоре, в един момент изчезнал със сал в морето... Причината, поради която Кортес и

малочислената му група испански нашественици не били убити в мига, в който стъпили на мексиканския бряг, е, че Монтесума, кралят на ацтеките, решил, че щом Кортес има бяла кожа и брада, трябва да е завръщащият се при хората си Кетцалкоатъл.

Катрин зяпна от изумление.

— Това е невероятно. Вече имаме четири появявания на странни брадати мъже с бяла кожа в четири напълно различни точки на света.

Ернан клатеше невярващо глава.

— Тук има и още по-убедителни доказателства — каза той, — че Виракоча е живял по тези места преди началото на историята. Знае ли някой от вас нещо за подредбата на древните паметници по звездите и за начина, по който посредством модерни компютърни програми е възможно да се изчислят датите на построяването им?

Катрин и Ръдърфорд кимнаха тържествено.

— В такъв случай трябва да ви кажа, че камъните и статуите в Тиахуанака се подредени идеално спрямо звездите на точно определена дата в миналото. Много астрономи и археоастрономи са проверявали този факт и той е неоспорим...

— Коя е датата? — прекъсна го нетърпеливо тя.

— Петнайсет хиляди години преди новата ера.

В колата се възцари пълно мълчание, а всички от групата се замислиха над идеята за изключително напредналите праисторически хора, които са разполагали с нужната интелигентност и енергия, за да изградят забележителния град, който лежеше в развалини пред очите им. Катрин изгледа двамата си спътници.

— Това обаче по никакъв начин не ни помага да разберем защо според професора получаваме някакво предупреждение. И най-важното, не ни помага да разберем защо има определени хора, които са решени на всичко, дори и да убиват невинни, само и само за да запазят скрити тайните на миналото.

Ръдърфорд и Ернан изглеждаха не по-малко озадачени от нея. След минута индианецът се огледа напрегнато, завъртя ключа в стартера и двигателят изръмжа.

— Не трябва да се бавим и миг повече — обяви той. — Ще ви закарам до границата и ще ви оставя в ръцете на индианците аймара. Земята от двете страни на границата принадлежи на тях. Те ще ви

снабдят с фалшиви боливийски туристически визи и ще ви отведат в Ла Пас. С тяхна помощ ще ви измъкнем живи.

38.

Сенатор Кърц слезе от хеликоптера и топлината на жаркото следобедно слънце тутакси го блъсна в гърдите. Той тръгна приведен под все още въртящите се перки на хеликоптера и излезе на огромната зелена морава пред Църквата на оповестената истина.

Хеликоптерът отново се издигна, а сенаторът не успя да сдържи усмивката си. В небето нямаше дори едно облаче, въздухът беше чист и свеж, а това бе най-любимото му място на целия свят. Какво удоволствие само да се откъсне поне за малко от шумотевицата на Вашингтон и непрестанното напрежение, свързано с работата му за Корпорацията. Но всичко това си струваше: съвсем скоро пророчествата от Откровение щяха да се сбъднат и той щеше да е в числото на малцината намерили място в Рая и спасени от ужасите, които ще се стоварят върху главата на цялото човечество...

На около сто и петдесет метра пред него се издигаше новата величествена сграда на Църквата на оповестената истина, а прозорците ѝ блестяха на светлината на слънчевите лъчи. Докато прекосяваше моравата, сенаторът се опита да потисне чувството си на гордост. В крайна сметка носеше огромна заслуга за увеличаване приходите на църквата пред последните няколко години. В момента тя получаваше стотици милиони долара годишно.

Телевизионното студио в средата на комплекса беше туптящото сърце на църквата. То бе оформено като гръцки амфитеатър, със седалки, разположени във формата на конска подкова, и подиум в центъра, на който заставаше пасторът, за да подсили ефекта от проповедта. Разгорещените служби се излъчваха в цялата страна и чрез тях се отправяха призови за дарения, а екзалтирани хора от публиката споделяха чудодейни истории за това как Христос е променил живота им.

Сенатор Кърц мина бързешком покрай усмихнатата секретарка на рецепцията и пое по лабиринта от коридори, докато стигна до

внушителна чакалня. Дебелите мокети и кожената мебел придаваха на помещението вид на фоайе на петзвезден хотел. Климатикът жужеше тихичко. Единственото изображение на религиозна тематика, всъщност единственото украшение по спартански голите стени, беше просто дървено разпятие, окачено до затворената врата в дъното на чакалнята. На табелката на вратата пишеше: „Отец Джим Уайт“. Сенатор Кърц прекоси чакалнята без капчица колебание и почука силно на вратата. След секунда от вътрешността на стаята се разнесе дрезгав глас, който излая:

— Влез!

Гласът беше енергичен, а акцентът — тексаски.

Сенатор Кърц натисна бравата, отвори вратата и влезе. Заядливият отец посрещна госта си с одобрително ръмжене.

Отец Джим Уайт беше нисък, здрав мъж на петдесет и няколко години, със сплескан боксьорски нос и изпъкнало чело.

— Сенаторе! Каква приятна изненада. Очаквах, че ще дойдеш чак утре.

Свещеникът се изправи от стола си, заобиколи бюрото, а гръмогласният му тексаски акцент изпълни стаята.

Сенаторът сграбчи протегнатата му ръка и двамата мъже сърдечно се здрависаха, след което се прегърнаха и се потупаха по гърбовете. Свещеникът се обръщаше към сенатор Кърц с политическия му пост по-скоро шеговито, тъй като двамата се познаваха от деца. Заедно бяха планирали преобразяването на църквата от незначителна секта до основна сила в евангелисткото движение. Сенаторът и свещеникът бяха извървели дълъг и труден път заедно, водени от силата на вярата и харизматичното си излъчване. Благодарение на тях хиляди обикновени американци ги следваха.

Сенатор Кърц отстъпи и огледа приятеля си от глава до пети.

— Много се радвам да те видя, Джим. Изглеждаш чудесно. Възползва ли се от басейна, както те посъветвах?

Свещеникът сърдечно се разсмя.

— Ха! Стига да имам време, стига да имам време. Захванали сме се с толкова много дела — записваме програми, излъчваме, въвеждаме нови и високопоставени членове на църквата в йерархията... на човек не му остава време дори да мисли. Сядай, сядай, искам да ми разкажеш всичко.

Двамата мъже се насочиха към креслата, подредени около ниска масичка за кафе. Веселото изражение на свещеника внезапно изчезна и по лицето му се изписа сериозност. Той подпря брадичка със силната си ръка.

— Е, какво ще ми кажеш? На финала ли сме вече?

Сенатор Кърц кимна сериозно и много бавно и отчетливо съобщи новината си:

— Джим, мисля, че успяхме.

Лицето на свещеника се озари. Той едва сдържа вълнението си.

— Наистина ли? Наистина ли смяташ, че най-сетне сме на прага на последните дни?

— Да, Джим, там сме. Не виждам по какъв начин могат да ни спрат. Дори не смеех да се надявам, че нещата ще се развият така благополучно. Опасните ереси на британския професор са изчистени от лицето на земята. Планът на Корпорацията за завземане на властта напредва. Лично присъствах на заседанието на съвета на директорите. Армагедон е само на няколко дни от нас.

Очите на отец Джим Уайт станаха на палачинки. Най-сетне, след толкова усилия и борба, изглежда бяха на път да превърнат мечтата си в реалност. Сенаторът продължи:

— Ще летя директно за Кайро, където ще е базата ми. Координирах действията с агентите ни в Израел и те са готови. Успяхме да вкараме мини термоядрено устройство в джамията Ал Акса в Йерусалим, което ще бъде взривено едновременно с началото на световната криза, предизвикана от Корпорацията. Както знаеш, агентите ни вече минираха Стената на плача през изоставената римска канализация. В момента, в който стената стане на прах, израелците моментално ще пратят бомбардировачите си над Мека. Близкият изток ще потъне в пламъци. Сигурен съм, че Израел ще се възползва от ядреното си оръжие, и очаквам в първите дни на кризата да паднат над сто милиона жертви. Всичко това трябва да започне по мое нареждане в понеделник сутрин с началото на пролетното равноденствие.

Проповедникът се изправи, протегна дясната си ръка към тавана на луксозния кабинет и разпери пръсти. В широко разтворените му очи избиха сълзи. Силният му глас изпълни стаята с победоносен вик:

— Слава на Господа!

39.

В 7:35 сутринта пред входа на хотел „Руинас“ в Мачу Пикчу спря чисто нов японски джип. От него излязоха убиецът на професор Кент и по-младият му съучастник. Застанали на прашния паркинг, сред перуанските селяни и магическия пейзаж на Андите, двамата изглеждаха като лисици в кокошарник.

Насочиха се към фойето на хотела, без да губят време. На рецепцията стоеше възрастен мъж, а в единия от ъглите индианка бършеше пода. И двамата изгледаха изненадано новодошлите. На Мачу Пикчу рядко идваха мъже с костюми и още по-рядко скъпи нови джипове. Всички в Перу, от децата до старците, добре знаеха, че е най-добре да стоиш настрана от подобни хора. Възрастната индианка заряза парцала в кофата и побърза да се отдалечи по коридора.

Убиецът се обърна към съучастника си и заговори. Гласът му беше гърлен, а тонът — ядосан и пълен с отвращение:

— Казвам ти, че ги изпуснахме...

Съучастникът му изглеждаше притеснен. Той се приближи към рецепцията и извика на възрастния мъж:

— Дай да видя кой се е регистрирал снощи тук. И по-бързичко.

Човекът се уплаши. Скованите му от артрит пръсти запрелистваха подвързания с кожа дневник в търсене на регистрациите от предната вечер.

— Дай го тук, глупак такъв.

Младият мъж издърпа дневника от ръцете на рецепциониста и на свой ред запрелиства страниците. След секунди показалецът на дясната му ръка се спря върху имената на двама от гостите на хотела — Ръдърфорд и Донован. Той изруга силно и вдигна очи.

— Добре, *viejo*, къде са тези? *Dónde están los gringos?*

Очите на възрастния мъж се разшириха от страх и неразбиране. Той направи крачка назад и влезе в една врата зад рецепцията. Младият съучастник се преметна през плота и последва рецепциониста в стаята. Възрастният се облегна на една от стените в

малката стаичка и замърмори нещо неразбираемо на индиански диалект. Търпението на младия се изчерпа. Той се разкрещя:

— Къде са Донован и Ръдърфорд? *Dónde están* Донован и Ръдърфорд?

Рецепционистът се свлече на колене и наведе глава сякаш очакваше да го ударят.

— Сеньор — отвърна той на развален английски, — двама чужденци отишли през нощта.

— Къде? Къде отидоха?

— Път на Боливия.

Младият мъж пристъпи и сграбчи рецепциониста за клечавия врат.

— Сами ли бяха? Кой още е с тях?

— Да, сеньор... да, сеньор. Били с приятел. Той идвал друг път тук. Сеньор Флорес.

Убиецът се присъедини към тях. При чутото, устните му се свиха презрително.

— Значи знаят, че ги преследваме. Трябва да действаме бързо.

Младият мъж захвърли възрастния рецепционист на пода и последва убиеца към изхода.

40.

След като Катрин и Ръдърфорд слязоха от колата на боливийската граница и изтупаха дрехите си, Ернан посочи покрай колибката, която служеше за пропускателен пункт, към самотен джип, паркиран точно от другата страна на разделителната линия.

— Ето го следващия ви превоз. Той ще ви закара в Ла Пас за нула време. Шофьорът се казва Ките и не говори думичка английски. Ще ви откара в къщата си в Ла Пас. Оттам можете да планирате как да се измъкнете от Боливия.

Ернан сви дланите си на фуния и извика към спрялото превозно средство:

— Hola, Quitte, estoi aquí con mis amigos! Vámonos!

Шофьорската врата се отвори и от джипа се появи нисък ухилен индианец. Той им махна с ръка, а Ернан помахаше в отговор.

Обърна се към Катрин и Ръдърфорд за последен път. Очите му блестяха, а всеки мускул и фибра на тялото му ги подканваше да тръгнат и да успеят в начинанието си.

— Късмет, приятели. — Той изгледа втренчено Катрин. — И внимавайте.

Тя усети, че в гърлото ѝ засяда буца. Обзе я неприятно чувство.

— Не можеш ли да дойдеш с нас в Ла Пас? Да се покриеш за няколко дни?

Ернан се усмихна и поклати глава.

— Не, Катрин, трябва да се върна при семейството си. Все още сме в траур. Трябва да съм с тях.

С тези думи се прегърнаха, а когато се отделиха, в очите на Катрин имаше сълзи. Ръдърфорд пое ръката на Ернан и сърдечно я раздруса.

— Благодаря за всичко. Обещавам, че ще положим всички усилия да довършим започнатото заради Мигел и професора. Ще извадим истината най-вече и ще спрем Иван Безумов.

Ернан се наклони и прегърна англичанина.

— Джеймс, грижи се за себе си и за тази красавица тук.

Джеймс прегърна плещестия индианец и най-накрая се
разделиха за последно.

41.

Манхатънският офис на „Сотбис“, световноизвестната агенция за търговия със старинни произведения на изкуството, се намира на авеню „Йорк“. Точно в тази сграда привлекателна, добре поддържана млада дама въвеждаше секретаря Милър в тъмна стая без прозорци. Изящно оформените с маникюр пръсти на дамата заопипваха вътрешната страна на стената в търсене на ключа за осветлението и след миг светлината обля стаята.

— Това е помещението, в което съхраняваме картите. Както виждате, то е без прозорци, така че няма никаква опасност естествената светлина да повреди вашето съкровище. Моля, седнете. По стената са окачени някои екземпляри от колекцията ни, които може би ще ви заинтересуват. Господин Силвър ще се присъедини към вас след минутка.

Секретарят огледа просторното и подредено с вкус помещение. В средата му се мъдреше кръгла заседателна маса с удобни кожени столове около нея. Над масата висеше интересна лампа, която можеше да стои на различна височина, както и да се мести във всички възможни посоки. Стените бяха украсени с поставени в рамки карти.

Младата дама продължи с разясненията:

— Ето там виси оригиналната карта, изготвена от Христофор Колумб по време на първото му пътешествие до Америка. Тя е буквално безценна, поради което е защитена с бронирано стъкло, поставена е в корпус от неръждаема стомана и е вградена в стената на сградата.

Тя озари Милър със снежнобяла усмивка.

— Да ви предложи нещо за пиене? Чай, кафе?

Секретарят изръмжа сърдито насреща ѝ.

— Не, благодаря. Както вече споменах, аз самият не съм колекционер или ценител на карти, освен това смятам, че моята е копие, а не оригинал. Искам просто да я разгледате.

В този момент младата дама, която все още стоеше права в рамката на вратата, се извърна и възкликна:

— А, ето го и него.

Байрон Силвър, световно признат авторитет по въпросите на древната картография, влезе в стаята. Беше почти шейсетгодишен, но изглеждаше по-стар. Носеше раиран костюм с жилетка и бе напълно плешив. Тънкото му изпито лице говореше за множество години, прекарани в изучаване на старинни карти и ръкописи в сумрачните читални на стари библиотеки. Силвър протегна ръка.

— Здравейте, вие сигурно сте господин Милър.

— Да. Благодаря, че се отзовахте на молбата ми за среща толкова бързо, господин Силвър.

Антикварят се усмихна леко налудничаво, но тренираният му глас прозвуча мек като коприна.

— Няма проблем. За хора като вас, които оценяват по достойнство експертните ми знания и са готови да платят щедро, за да се възползват от тях, съм готов да се отзова на минутата.

Младата дама излезе от стаята и дискретно затвори вратата зад гърба си. Силвър кимна към масата:

— Ще започваме ли? Няма смисъл от излишни церемониалности.

Секретарят Милър приближи до масата, бръкна в джоба на самото си и измъкна кафявия плик. Безгрижно го скъса от едната страна, извади лист хартия отвътре и го сложи пред Силвър. На челото на експерта се появи дълбока бръчка. Той зарови из джоба си, извади чифт сгъваеми очила и ги закрепил на края на носа си. После се присегна над главата си, включи лампата над масата и я нагласи така, че светлината да пада точно върху картата. Секретарят Милър го гледаше като ястреб и дебнеше всяко изражение по лицето му. След около минута виждане Силвър вдигна глава и свали очилата от носа си.

— Е, знаете ли каква е картата?

Силвър кимна достолепно.

— Да, това е копие от картата на Пири Рейс. А вие знаете ли каква е тя?

Секретарят Милър поклати раздражено глава.

— Това е карта, изработена през Средновековието — заобяснява Силвър — от турски адмирал на име Пири Рейс. Съставена е въз основа на по-ранни, доста по-ранни карти (или поне така твърди той) и

предназначението ѝ е да служи за навигация на турския флот, ако му се наложи да плава из южните морета.

Секретарят Милър не разбра нищо. Какво общо има това с неговата работа? Защо сенаторът бе поискал да убият професора и изрично бе настоял картата да бъде унищожена?

Байрон Силвър обаче явно сега започваше с обясненията:

— Тук е картографиран континентът Антарктика, но без да е покрит с лед, поради което документът е доста странен и обект на засилен колекционерски интерес.

— Искате да кажете, че Антарктика е картографирана *прецизно*? Как е възможно това? Поправете ме, ако бъркам, но нали Антарктика е покрита изцяло с лед?

Байрон Силвър се усмихна.

— Е, това никой не знае. Точно там обаче се крие притегателната сила на картата, като оставим настрана историческата ѝ стойност, разбира се. Колекционерите обожават предмети със загадъчни характеристики. Когато извадим късмет да се доберем до странни находки като картата на Пири Рейс, например, винаги ставаме обект на небивал интерес.

Байрон Силвър се пресегна над главата си, за да загаси лампата, и добави някак между другото:

— Е, разбира се, винаги получаваме и гневни оплаквания от клиенти, които са, как да се изразя, малко по-религиозно настроени.

Секретарят Милър замръзна.

— Моля? Защо?

Байрон Силвър бързо се извърна да го изгледа, явно доловил безпогрешно напрежението в гласа на клиента си.

— Просто исках да кажа, че на света има и хора, които не одобряват документи или вещи, поставящи под съмнение библейската история на света.

Секретарят Милър усети, че кръвта в жилите му се смръзва. Той погледна ужасено разстланата на масата карта. Значи професорът никога не е бил заплаха за Корпорацията. Очевидно Кърк бе използвал мрежата ѝ от агенти за свои лични цели. Това беше нечувано. Възможно ли бе самият той, Милър, да е просто оръдие в лапите на сенатора? Нима беше възможно цялата Корпорация да е заблудена, за да изпълни религиозните цели на сенатора?

Секретарят Милър не смееше и да си помисли какви може да са последствията от предположението му. Във всеки случай трябваше да изготви резервен план за действие. Операцията за понеделник сутрин вече беше в ход и щеше да му се наложи да изпълни ролята си там, просто нямаше друг начин.

Преди това обаче щеше да постави ребром и лице в лице въпроса на сенатора. Трябваше грижливо да подбере момента. В противен случай бързо щеше да го постигне съдбата на професор Кент.

42.

Докато колата слизаше по криволичещия и шеметен път от Алто Плано към боливийската столица, Катрин и Ръдърфорд пътуваха, всеки унесен в собствените си мисли. Усмивнатият и пълен с енергия Ките направляваше джипа им лудешки, но умело.

Катрин гледеше разпрострелия се на всички страни пейзаж от долини и планински върхове и си мислеше за професора. Питаше се как би постъпил той в такава ситуация. Ужасно ѝ липсваше. Липсваха ѝ шегите и добродушието му. Ръдърфорд също от доста време не обелваше дума и се възхищаваше от магнетичната красота на Андите. Той се понамръщи, доближи лице до прозореца, а очите му бродеха навред, сякаш се надяваха да открият отговорите някъде там. Внезапно се обърна към Катрин:

— Знаеш ли мита за Гилгамеш?

Двамата се гледаха известно време в очите. Катрин поклати глава. Джеймс се извърна към нея, за да могат да се виждат, без да се въртят постоянно.

— Митът за Гилгамеш е послужил като основа на библейския разказ за Ной. Първата и най-стара версия е записана на глинени плочки, някъде около 2000 г. пр.н.е. Митът обаче със сигурност е по-стар. Гилгамеш е цар на град Урук в Шумер и разказва за срещата си с друг цар на име Утнапици, който е бил жив и преди потопа. Утнапици бил предупреден от един от боговете за приближаващия потоп, така че построил кораб и качил на борда му представители на всички животни, както и всички известни семена на растения. Последвала страшна буря и земята се покрила с вода, докдето стига поглед. Утнапици пуснал един гълъб...

— Но това е невероятно — прекъсна го Катрин. — Искам да кажа, че авторите на Стария завет просто са взели цялата история и са я сложили в Библията...

— Защо не? Историята си я бива. Можем да предположим, че Утнапици е бил символ, събирателен образ на всички, които са преживели потопа. В противен случай човешкият род никога не би

могъл да се възстанови в сегашната си численост. Тези митове са графично изображение, нарисувано от очевидци на катаклизъм, който едва не унищожил прадедите ни. Човечеството се е разминало на косъм със заличаването си от лицето на земята.

— Еее, това вече е малко преувеличено.

— Може и така да е, но посочи ми друга причина, поради която тази страшна история се е загнездила в сърцето на толкова много култури. Тя е първият ни споделен спомен... Има и много други разкази за унищожителни природни явления като земетресения, пожари, студове и те по някакъв начин се връзват с историята за потопа. Ето, да вземем например писанията на зороастризма.

Катрин се намръщи.

— Зороастризм ли?

— Зороастрийците са последователи на пророка Зороастър, известен още като Заратустра. И днес все още има последователи на тази религия, макар да са останали само няколко хиляди. Живеят предимно в Бомбай, Индия. Твърди се, че Зороастър е получил просветление от бог...

Катрин съзря паралела.

— Значи е нещо като Мохамед за мюсюлманите или Мойсей за евреите?

— Да. Само че Зороастър е по-древен от тях и е живял някъде преди 2000 г. пр.н.е. Зороастрийците вярват, че народът им произхожда от северната част на Русия, и твърдят, че един ден дяволът решил да унищожи Ариана Вайджо — зороастрийската Едемска градина, която се намирала някъде в Сибир. Вместо да я наводнява обаче, той я замразил. Свещените писания разказват как красивата някога земя се покрила със сняг и лед и била обречена на вечна зима.

Катрин го слушаше с огромен интерес.

— Това е много специфична развръзка, със сигурност не е нещо, което човек би си измислил.

— Да, подобна идея се среща и при викингите — продължи Ръдърфорд. — Те вярвали, че е имало време, по което Земята е била на път да падне завинаги в бездната на хаоса. Реколтата загинала, избухнали войни и навсякъде завалил сняг. След студа земята лумнала в пламъци и се превърнала в огромна жертвена клада. Дори и последната останка от живот била изпепелена. Най-сетне, сякаш

страданията не били достатъчно, морето внезапно се вдигнало и покрило всичко с водно одеяло.

Явно за да придаде по-голям ефект на думите си, Ръдърфорд плесна с ръце. Катрин се замисли над зловещото видение, описано от викингите.

— Проблемът е, че никой от митовете, които току-що изброи, не казва какво точно е причинило това глобално бедствие. Ако не знаем каква е причината, как ще сме в състояние да избегнем същата съдба?

Ръдърфорд се зае да разсъждава на глас:

— Въпреки всичко професорът е бил убеден, че тайното послание казва именно това.

— Може би трябва да разгледаме проблема от друг ъгъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами вместо да разчитаме единствено на уменията си да интерпретираме древни митове с надеждата да открием какво е унищожило предходната цивилизация, защо не се опитаме да намерим други доказателства за гигантски климатичен катаклизъм? Ако използваме истински геоложки източници или например вкаменелости, би трябвало да сме в състояние да открием подобен повратен момент в историята на планетата. Тогава ще сме в състояние да сравним веществените доказателства, с които разполагаме, с митовете, а дори може да се окаже, че сме разбрали с точност датата, на която е изчезнал предишният свят — обясни Катрин.

Ръдърфорд кимна насърчително.

— Но дали това ще ни помогне да разберем защо е изчезнал този свят? Дали ще ни помогне да разгадаем какво точно означава предупреждението?

— Със сигурност. Ето, помисли само. Ако знаем какво точно е представлявал този катаклизъм, ще ни бъде по-лесно да отгатнем причините, които са го предизвикали.

Погледът на Катрин блесна и тя удари с длан по облегалката на предната седалка.

— Фон Дехенд!

Ръдърфорд кимна решително.

— Да, разбира се, чудесно. Освен това знаем, че може да му се доверим... Трябва да се върнем в Оксфорд. Веднага.

Ернан направляваше колата си по пустите пътища на Алто Плано обратно към Куско. От смъртта на брат си насам се намираше в някаква мъгла и нищо наоколо не му се струваше реално. Макар и от дълго време да подозираха, че са в опасност, все пак ударът ги свари неподготвени. С появата на чужденците обаче Ернан усети, че отново се появява блед лъч на надежда.

„Ако успеят, поне професор Кент и Мигел няма да са умрели напразно“. Той се замисли за Катрин и Ръдърфорд, които бягаха през Боливия, и се опита да им вдъхне кураж от разстояние. „Трябва да се измъкнат“. Едва тогава забеляза колата, която беше паркирана на сред пътя пред него и го запречваше. От двете ѝ страни земята бе покрита или с дълбоки дупки, или с големи камъни, така че нямаше как да мине от друго място.

Спря колата си на пет метра от другата. Набит мъж с европейски черти, черен костюм и тъмни слънчеви очила се появи иззад препречилата пътя кола. Ернан с ужас видя как мъжът измъкна револвер и го насочи директно към лицето му.

Индианецът осъзна какво се случва за частица от секундата. Той стъпи здраво на газта и блъсна спрелия напреки пътя джип, но мъжът пред него успя в последния момент да отскочи встрани. Ернан включи задна, натисна газта до дупка, но в този миг с периферното си зрение улови силуета на втори човек с пистолет, който се прицелваше в него от около метър от страната на шофьора.

Внезапно се разнесе оглушителен гръм, Ернан усети адска болка и се просна на съседната седалка, като се бореше за всяка глътка въздух. Не успяваше да вкара достатъчно кислород в дробовете си. Сграбчи волана с дясната си ръка и се опита да се изправи, но силите го напуснаха и той безпомощно се отпусна назад.

Чу, че вратата се отваря, и усети нечия ръка по тялото си.

Някакъв глас каза:

— Да, той е, но те не са тук.

Втори глас забеляза:

— Добре, хайде да тръгваме. Настигаме ги. Вземи му документите и мобилния. Довърши го.

Ернан изпъшка от болка и уплаха и напразно се опита да се изправи. Сети се за брат си. Сети се за Ръдърфорд и Катрин и ги видя

как стоят сами и изоставени в нощта. Опитва се да им извика, но беше прекалено късно...

43.

На хеликоптерната площадка на Църквата на оповестената истина беше кацнал граждански модел на американския армейски боен хеликоптер „Апачи“. Приличаше на гигантски скакалец, а перките му жужаха заплашително.

Сенатор Кърц и преподаваният Джим Уайт бяха застанали на входа на катедралата. Размениха си няколко последни думи, след което се прегърнаха за последно. Пътуването им бе пред края си. И двамата си мислеха колко далеч всъщност са стигнали — бяха построили църквата от нищо, което само по себе си беше истинско чудо.

Сенаторът закрачи бързо и целеустремено по моравата, понесъл малко куфарче в ръка. Когато наближи хеликоптера, инстинктивно се приведе, затича се, избута двамата си телохранители и се качи по сгъваемата стълбичка. Вратата зад гърба му бързо се затвори, а той нетърпеливо приглади разрошената си коса. Отец Джим Уайт изгледа издигането на хеликоптера от портала на църквата, докато не го изгуби от поглед. Всичките му надежди да донесе избавление на избраните последователи на църквата си заминаха със сенатора. Той обърна гръб на моравата и изчезна във вътрешността на катедралата, за да се отдаде отново на молитви.

Вътрешността на хеликоптера почти по нищо не наподобяваше на обичайната спартанска обстановка във военните машини. Като начало, черно-зелената окраска на интериора изцяло липсваше. Стените бяха покрити с дървени панели, монитори, а кутиите с амуниции и неудобните военни стоманени седалки бяха отстъпили място на кожени кресла. В единия край на двайсетметровия корпус имаше удобна орехова маса и луксозен кожен стол.

В мига, в който шумоизолиращите врати се затвориха, се възцари блажена тишина. Сенаторът седна до масата и извади тънък черен телефон от вътрешен джоб на сакото си. Натисна бутона за бързо избиране и притисна апарата до ухото си. Докато чакаше сигнал

„свободно“, огледа как щабквартирата на Църквата на оповестената истина се смаява пред очите му, докато се превърне в черно петънце на фона на околния пейзаж.

Мислите му обаче бяха другаде. Вече бе петък следобед. Само още два дни и най-сетне победата щеше да дойде.

В слушалката се чу сигнал „свободно“. Отсреща се обади приятен и засмян женски глас:

— Да, сър, Центърът за световна връзка слуша.

Сенаторът се отпусна в стола си, а лицето му се сгърчи.

— Дайте ми секретаря Милър — изсъска той. — Обажда се сенатор Кърц.

Гласът на телефонистката внезапно стана нервен:

— Да, сър. Веднага, сър.

Последваха няколко минути тишина, след което женският глас отново заговори, но този път в него определено се долавяха нотки на страх:

— Съжалявам, сър. Секретарят Милър в момента не може да бъде открит.

Лицето на сенатор Кърц видимо потъмня.

— Чуйте ме внимателно, млада госпожице. Искам тутакси да си вдигнете задника, веднага да идете до секретаря и да му кажете, че ако не ми се обади до десет минути, ще държа отговорна лично вас.

Секретарят Милър започваше да усеща напрежението. Седнал в кабинета си, той разтръска уморено глава и изгледа телефона. Секретарката продължаваше да го тормози. Той изруга едва чуто, взе телефона, набра номер и притисна слушалката до ухото си. Веднага отговориха на обаждането му. Той се опита да се понамести на стола, но от това му стана още по-напрегнато. Нямаше намерение да пренебрегва заповедите на сенатора, докато не отпрати обвиненията си в лицето му. В противен случай щеше да събуди подозрение. Още двама невинни мъртъвци, ако въобще са невинни, разбира се, нямаха чак толкова голямо значение в голямата картина на тяхното дело. В крайна сметка е възможно учените да са разбрали прекалено много за Корпорацията. Неговата лична безопасност, както и целостта на Корпорацията стояха на първо място.

— Сега ме чуй добре — каза отсреща сенатор Кърц. — Работите в Перу се объркаха. Издирваме двама души. Първо, Джеймс Ръдърфорд, британец на трийсет и няколко, и второ — Катрин Донован, американка, на двадесет и няколко години. Разбра ли ме добре? Веднага се свържи с хората във Великобритания. Издирете номерата на мобилните им телефони и ги предайте на директорите на оперативните отдели в Лима и Ла Пас. Да бъдат издирени незабавно. Искам ги застреляни на място. Това е задача номер едно в световен мащаб. Звънни ми веднага щом приключите.

44.

Семейството на Ките живееше в апартамент в типичен за центъра на Ла Пас жилищен блок, висок около десет етажа. Паркираха отвън, на тясна, осеяна с дупки уличка. От двете ѝ страни бяха паркирани още няколко коли, всичките виждали и далеч по-добри времена. Ките ги поведе към входа на блока. Когато отвори паянтовата двукрила врата, отвътре ги блъсна отровна миризма на манджа. В лявата част на тесния вход имаше асансьор. От дясната страна тръгваше занемарено стълбище, което се виеше нагоре към високите етажи. Ките им заговори нещо, като подкрепи думите си с недвусмислени жестове нагоре. Ръдърфорд изви врат и се опита да проследи виещото се по етажите стълбище, което трябваше да води до покрива на сградата.

— Това сигурно означава, че асансьорът не работи — усмихна се той към Катрин.

Двамата наравиха раниците на гърбовете си и последваха индианеца по паянтовото стълбище.

Вътрешността на апартамента ги изненада приятно, особено след мръсотията по улиците и потискащата миризма във входа. Входната врата водеше към малък коридор, от който се влизаше във всекидневна с прилични размери. Тя разполагаше с тесен балкон, който все пак бе в състояние да побере два стола, но стаята беше светла и приветлива, тъй като стената към терасата беше почти изцяло остъклена. Имаше изглед към улицата пред блока. От всекидневната тръгваше малко коридорче към три спални и баня.

Всички мебели бяха дървени, резбовани и тапицирани с изключително шарени платове с индиански мотиви. Из целия апартамент бяха разхвърляни детски играчки, а голямата дървена маса, на която семейството явно се хранеше, все още беше осеяна с посуда от закуската. Семейството очевидно не бе от заможните, но все пак беше успяло да изтръгне най-доброто от това, с което разполага, и в апартамента се чувстваше уют. Катрин се усмихна на Ките.

Той отвърна с топла усмивка и ги поведе към една от спалните, където оставиха багажа си. Показа им и малката кухня, посочи кафеарката с прясно сварено кафе и с помощта на многобройни жестове обясни, че излиза за около час, след което ги изостави.

Катрин затвори вратата след Ките и въздъхна облекчено.

— Джеймс, за пръв път от доста време насам се чувствам почти в безопасност!

Тя извади мобилния си телефон и започна да набира номера на Ернан.

— Искам набързо да звънна само да му кажа, че сме добре.

Ръдърфорд отпи от кафето, което си беше налял, и се облакът на масата. Чувстваше се изморен. Дяволски изморен.

Катрин чу сигнал „свободно“, после втори и трети. Въпреки че се чувстваше почти щастлива, стомахът ѝ се сви на топка.

Внезапно звъненето спря. Някой отсреща вдигна. Катрин с облекчение поздрави приятеля си:

— Hola! Аз съм, Ернан.

От отсрещната страна последва мълчание.

— Ернан? Там ли си? Ало?

Чу се шум като че ли някой въртеше телефона из ръцете си и после линията прекъсна внезапно. Катрин и Ръдърфорд се погледнаха в очите. И двамата си мислеха едно и също, но никой не смееше да си го признае.

На шейсет и петия етаж в най-новия небостъргач на Ла Пас един нисък, тантурест мъж седеше в току-що обзаведен офис със слушалки на ушите. Офисът беше облян в светлина благодарение на стъклените стени от двете страни. Бюрото, на което седеше тантурестият, бе отрупано с всякаква техника, основно телевизори и компютри.

През прозорците се разкриваше невероятна панорама. Под небостъргача кафеникав смог покриваше като с одеяло столицата на Боливия. Мръсните улици кипяха от живот. Малки колички висяха в задръствания по булевардите, а още по-малки хора кръстосваха тротоарите напред-назад.

Нисичкият, тантурест мъж беше облечен с бяла риза и носеше омазнена тъмносиня вратовръзка. Под мишниците му се виждаха огромни потни петна. Помещението бе напълно климатизирано, така че причината за обилното потене не беше жегата. Зад него, току до рамото му, стоеше убиецът на професора, облечен изцяло в черно и с презрителна гримаса на лицето. Дебелият припряно свали слушалките от ушите си, вследствие на което оплете кабелите зад врата си, и панически се хвърли да записва нещо в бележника до дясната си ръка. После скочи от стола, скъса листа от бележника, развя го из въздуха и заскача с победоносни викове:

— Шефе! Шефе! Напипах ги...

Европеецът дръпна листа от ръката му и прочете адреса. С лявата си ръка измъкна мобилен телефон от джоба на самото си и отвори капачето. Притисна телефона до ухото, без да откъсва очи от листа с адреса. След секунда заговори. Тонът му прозвуча уверено, а гласът — като лай:

— Пипнахме ги. Да тръгваме.

45.

Катрин направи усилие да се разведри и закрачи из всекидневната. Ръдърфорд се отпусна на дивана, а тя изтегли един атлас от библиотеката. Приседна на края на масата, отвори го и заразгръща безцелно гланцираните страници. Погледът ѝ се спря върху голяма карта на света. Докато очите ѝ шареха по нея, зачете на себе си географските ширини на различните свещени места по земното кълбо.

След малко се размърда неудобно на ръба на масата. На челото ѝ се появи дълбока бръчка, а тя се приведе още повече над картата и напълно се съсредоточи над нея. Сърцето ѝ заби учестено, а познатото чувство отново я обзе — чувството, че наднича в огромна черна дупка към миналото и от дълбините на тази черна дупка излизат странни и неразбираеми сигнали, стари колкото самото време.

— Джеймс, Джеймс, събуди се!

Катрин раздруса рамото на дълбоко заспалия Ръдърфорд. Той измънка, все още в просъница.

— Какво? Какво става? Направо съм капнал.

— Просто не мога да повярвам. Натъкнах се на нещо ужасно странно, но... ето... виж сега.

Катрин взе химикал и се зае методично да рисува по картата.

Ръдърфорд се приближи до масата, приседна на нея и загледа внимателно.

— Какво се опитваш да ми покажеш?

— Чакай малко, ще видиш. Гледай сега. Представи си, че нулевият меридиан не минава през Гринуич, а през Гиза в Египет, точно през голямата пирамида, както каза Безумов.

Катрин продължи да чертае меридиани през всички свещени места, като използваше меридиана през Гиза за нулев.

— Виж, Катманду е точно на петдесет и четири градуса източно от Гиза. На петдесет и четири градуса източно от Катманду се намира свещеният остров Яп. Ангкор Ват пък е точно на седемдесет и два

градуса източно от Гиза, а Нан Мадол е на петдесет и четири градуса източно от Ангкор. Направо е невероятно. Яп и Нан Мадол са просто пещчинки, изгубени в океана. Виж! Дори Раийатеа е точно на сто и осем градуса източно от Гиза.

Катрин го погледна право в очите, за да види дали я разбира.

— Не разбираш ли? Всички са цели числа, което е просто забележително, но още по-странно е, че всички тези цели числа са кратни на шест или дванайсет. Прекалено пресилено ще е да го наречем съвпадение, не мислиш ли?

Ръдърфорд огледа картата на света и започна да схваща последиците от това неочаквано ново откритие.

— Искаш да кажеш, че всички тези свети места нарочно са построени точно там, където са, по някакъв световен план?

Погледът на Катрин блесна.

— Да! Най-интересни са обаче разстоянията между светите места — всички те са прецесионни числа.

— Какво е прецесия? — попита Ръдърфорд.

— Имаш ли някакви познания по астрономия и движение на планетите?

— Скърни. Знам, че Земята се завърта около собствената си ос веднъж на всеки двадесет и четири часа. Знам също, че се завърта около Слънцето за около триста шейсет и пет дни, както и че е наклонена спрямо равнината на еклиптиката и този наклон е различен — между двацет и един и двацет и четири градуса, като това разстояние от три градуса и обратно се изминава за четирийсет и една хиляди години.

— Добре, bravo. Е, има и още едно движение, което извършва планетата ни. Самата ѝ ос също се върти, и то обратно, т.е. в посока, противоположна на въртенето на Земята около нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Представи си Земята като пумпал, който обикаля около Слънцето. Върти се около оста си, кръжи около Слънцето, грациозно се накланя на една и друга страна и най-сетне оста ѝ също бавно се върти в противоположна посока на въртенето на Земята около нея. Това обратно въртене се нарича прецесия. Най-прекрасното във всички тези движения е, че са абсолютно методични. Това е едно от най-

големите удоволствия да бъдеш астроном. Пълен оборот на земната ос отнема 25776 години.

Ръдърфорд кимна.

— Звучи доста впечатляващо. Но нима древните са имали понятие от прецесията? При положение че движението се извършва толкова бавно, отнема поколения, за да се забележи каквото и да е движение.

— Преди да предприемем това пътешествие, никога дори не бих се замислила над въпроса дали е възможно древните да са имали познания за прецесията. Сега обаче започвам да се съмнявам дали всъщност не е точно така. Според общоприетото схващане гръцкият астроном Хипарх е събирал сведения от Александрия и Вавилон. Когато сравнил събраното, установил, че има разлика в положението на звездите, и така му хрумнала идеята за прецесията. Може обаче да не е бил пръв. Може би хората преди него също са познавали прецесията, но тяхното знание е било забравено.

Ръдърфорд се намръщи.

— Добре, и така да е, това все още не ни дава отговор на въпроса „защо“. Защо въобще на древните ще им трябва да споменават прецесията? Какво е значението ѝ?

Катрин замълча за момент.

— Виж, когато осъзнах, че прецесионните числа изглежда играят важна роля в избора на местата за строеж на тези паметници, внезапно ми хрумна, че едно от главните прецесионни числа постоянно изниква в митовете, за които напоследък говорим.

— Наистина ли? Кое е то?

— Нали самият ти каза, че Озирис е умъртвен от седемдесет и двама съзаклятници и че храмовете в Ангкор Ват са седемдесет и два. Е, седемдесет и две със сигурност е най-важното прецесионно число. На Земята са ѝ необходими седемдесет и две години, за да направи прецесия с един градус. Може да има и други съвпадения.

Очите на Джеймс се разшириха от възбуда.

— Божичко, напълно си права. Седемдесет и две. Това трябва да е. Съвсем близо сме до разгадаването на шифъра.

46.

Ръдърфорд никога не се беше чувствал по-буден. Мисълта му запрепуска през всички древни митове, които някога беше чел.

— Има ли и други прецесионни числа? Или седемдесет и две и дванайсет са единствените?

Катрин се замисли за миг и отвърна:

— Не, съвсем не, има и други — 1080, 2160, 4320...

— Чакай малко! Какво е това последното?

— Годишите, необходими, за да се обиколят два пъти зодиакалните съзвездия — 4320.

Ръдърфорд приличаше на човек току-що получил просветление.

— Това е невероятно, наистина невероятно...

Катрин го сграбчи за ръка.

— За какво се сети?

Очите му горяха от възбуда.

— Най-древният мистичен индуистки текст, Ригведа, е съставен от 10800 строфи, а цялата творба съдържа точно 432000 срички. В гематрията ключът за разшифроване винаги е позицията на числата. Не е важно колко нули има след тях. Знаем, че шифърът трябва да е глобален. Значи в структурата на един от основополагащите текстове на индуизма са въплътени две прецесионни числа.

Ръдърфорд се извърна и погледна Катрин в очите. Тя му се усмихна широко.

— Това е, напипахме златна жила. Мисля, че сме на прага да разгадаем кода. Къде другаде се срещат тези числа?

— Навсякъде. Вече ми се струва, че митовете са създадени нарочно, за да ни напомнят за едни и същи числа, без значение, че разказите са различни в различните части на света. Древната мистична книга на евреите се нарича Кабала. За да достигнеш *айн соф*, или бог, трябва да изминеш седемдесет и два пътя. А Берос, вавилонският историк, който описва Оанес^[1], твърди, че преди потопа Вавилон е управляван от царска династия, чието царуване продължило 432000 години. Нещо още по-интересно, Берос също така твърди, че от

сътворението на света до потопа са изминали 2160000 години. А 2160 са годините, необходими на Земята, за да премине през всички зодиакални съзвездия, нали?

— Да, точно така.

— Да се върнем пак на гематрията. Помниш ли, че говорихме за цифровия еквивалент на имената Исус и Мария, изписани на гръцки? Бяха 888 и 192, нали? Ако ги съберем, получаваме прецесионно число — 1080!

— А това същевременно е радиусът на Луната в мили! — възкликна Катрин, която просто не можеше да повярва на ушите си. — Божичко, това определено звучи страшно.

Ръдърфорд изгледа Катрин, чието младо лице бе внезапно състарено от тежестта на откритото се пред тях познание.

— Да. Нещата май почват да се нареждат — установи тя. — Трябва да има връзка между прецесията и гибелта на древния свят.

Ръдърфорд кимна.

— Да, изглежда, че създателите на митове, хората донесли цивилизацията, казват, че всеки път щом Земята извърви цикъл от 26000 години, я разтърсва ужасен катаклизъм.

Катрин затвори очи и се опита да подреди мислите си.

— Джеймс, струва ми се, че тук има още нещо. Да не забравяме Безумов. Спомняш ли си какво каза Ернан? Онова за електромагнитните потоци, които иска да използва и които са свързани с орбиталното движение на Земята. Готова съм да се обзаложа, че древните са били в състояние да влияят върху тези енергийни потоци. Не знам защо са го правили, може би, за да извличат енергия или пък да променят движението на планетата. Безумов май си е наумил, че е в състояние отново да задейства механизма им. Със сигурност обаче последствията от злоупотребата с тази древна технология ще бъдат фатални.

Ръдърфорд я слушаше ужасен. От устните му се изтръгна едва чута ругатня.

— Лудият руснак! Но откъде може да започне? Едно е да откриеш останките от древна технология, а съвсем друго е да разбереш как точно да я използваш.

— Слушай, трябва спешно да се доберем до Фон Дехенд и да открием точната дата на катаклизма, както и точно описание на това,

което се е случило. Едва тогава ще сме в състояние да разберем защо професорът е бил убеден, че ни предупреждават. Засега не знаем нищо. Как точно се връзва прецесията с катаклизма и защо ни предупреждават? Дали онова, което се е случило с древните, заплашва да се случи и с нас? Професор Кент очевидно е смятал така, но защо?

Ръдърфорд въздъхна и погледна Катрин в очите. Тя се усмихна и сложи ръка на коляното му.

— Джеймс, можем да го направим. Просто не трябва да се отказваме. Трябва да довършим започнатото и да действваме бързо.

Той взе ръката ѝ в своята и я стисна крепко. Прииска ѝ се да го прегърне, но чувстваше, че времето ги притиска. Смути се от нервността си. Докосването му я накара да пожелае да забрави всичко — отчаяното преследване и дебнещата ги опасност.

Точно когато отвори уста да каже нещо, мирът и спокойствието, което им предлагаше блокът на Ките, бяха разбити на парчета от непогрешимия звук на изстрели, разнесли се долу на улицата.

---

[1] Изплувалият от водите на Персийския залив вавилонски бог-риба. — Б.ред. ↑

Катрин заключи резето на вратата, притисна гръб към нея и се обърна към всекидневната. Лицето ѝ бе побеляло от страх. Гласът ѝ излезе разтреперан и на пресекулки:

— Тук са... качват се по стълбите.

Тя беше погледнала надолу по стълбището и бе съзряла трима или четирима мъже, които топуркаха по стълбите и ритяха вратите на апартаментите. Входът се огласи от писъци на ужасени хора.

Ръдърфорд бе излязъл на балкона на всекидневната. Той метна поглед надолу тъкмо навреме, за да види какво се случва на улицата. Усети, че тялото му се вцепенява от ужас при вида на проснатия на паважа безжизнен Ките. Около него стояха трима мъже в черни дрехи, а тясната уличка бе запушена от два големи черни джипа, които не позволяваха на никого да припари до входа на блока. Докато Ръдърфорд се опитваше да осъзнае случващото се, един от мъжете в черно посочи с пръст нагоре и изкрещя на английски:

— Ето го! На седмия етаж! Тръгвайте!

Джеймс се втурна обратно във всекидневната. В необуздан пристъп на паника Катрин се опитваше да заключи и другата ключалка на вратата. Той с мъка надмогна страха си и извика какво трябва да правят.

— Вземай паспорта и парите си! Бързо, нямаме време! Тръгвай след мен... да не забравиш картите.

Самият той бързешком отвори раницата си и измъкна портфейла. Натъпка го в джоба си, спусна се към входната врата и я отключи. Катрин го следваше по петите, стиснала в ръка паспорта и ценния плик с картите.

— Не трябва да излизаме вън!

Ръдърфорд се пребори с ключалката и се извърна към нея. Очите му светеха от адреналин.

— Нямаме друг избор.

Катрин го сграбчи за ръка и го последва на площадката. Вратата на апартамента се затръшна зад гърбовете им. Той надзърна през

перилата надолу по стълбището. Въоръжените мъже си проправяха път през дим от барут и протестиращи и паникьосани обитатели на блока, скупчили се по площадките. Ръдърфорд се извърна към Катрин и ѝ направи знак с ръка, че трябва да се качват нагоре. Тя се втурна по стълбището, без да поглежда назад. Той метна поглед през рамо и я последва към горните етажи.

След малко стигнаха площадката на последния, десети етаж. През процепа на една врата ги гледаше индианка. В дъното на площадката зърнаха врата, която очевидно водеше към покрива. Втурнаха се натам. Ръдърфорд сграбчи дръжката и едва не я изтръгна. Оказа се, че вратата е отключена. Минаха през нея, взеха на бегом няколкото стъпала и след миг се оказаха на покрива на блока. Вратата се затръшна зад гърбовете им.

Покривът беше голям около сто квадратни метра, оброчен от нисък бетонен парапет. Навсякъде стърчаха телевизионни антени. Катрин се извърна към Ръдърфорд и го изгледа отчаяно.

— Какво ще правим сега?

Той изтича до единия край, надникна през парапета и видя, че покривът на съседната сграда е само на около метър от тях и на около метър и петдесет по-ниско от техния покрив.

„Не е толкова далеч, може и да успеем...“

— Бързо, Катрин. Ще трябва да скочим.

Тя изтича до него и също надникна през парапета към покрива на другата сграда. Хвана се за ръката му, наведе се още по-напред и се вторачи в празното пространство, разделящо двете сгради, което ѝ заприлича на пропаст. По лицето ѝ премина тръпка на отчаяние и погнуса.

— Мразя височини.

Ръдърфорд се качи на парапета и ѝ подаде ръка.

— Ела тук, качи се при мен. Не гледай надолу, а само напред.

Тя си пое дълбоко дъх и направи каквото ѝ каза. Стояха един до друг на ниския парапет на ръба на покрива. Дясната ръка на Катрин отчаяно стискаше ръката на Ръдърфорд.

— Добре, като кажа „скачай“ искам да скочиш право напред и колкото можеш по-далеч. При падането трябва да се претърколиш.

Катрин се извърна и метна поглед към вратата, от която току-що бяха излезли. Искаше ѝ се да се разкрещи от страх. Ръдърфорд ѝ се

усмихна. Над тях беше прекрасното и безкрайно синьо небе. Катрин прехапа устни, кимна и затвори очи.

Той приклепна, стисна ръката ѝ още по-здраво, каза набързо една молитва и се опита да се съсредоточи.

— Едно... две... три... СКАЧАЙ!

Приземиха се на кълбо върху бетонния покрив на съседната сграда. В опита си да омекоти падането на Катрин, Ръдърфорд лошо удари рамото си. Изправиха се заедно, а той присви очи от болка. В средата на покрива се виждаше малка тухлена къщичка с врата към стълбите, които щяха да ги скрият.

Вратата беше отключена и докато се вмъкваша през нея, Катрин огледа през рамо покрива на блока, от който бяха дошли. Преследвачите им още не се виждаха. Ръдърфорд вземаше по две стъпала наведнъж, но се облягаше на стената и притискаше с ръка натъртеното рамо. Носеха се възможно най-бързо надолу, подминаваха площадки и врати на апартаменти, докато най-сетне се озоваха във фойето на партера. Катрин предпазливо отвори вратата и надникна към улицата отвън. Беше пуста. Тя се извърна към Ръдърфорд и нежно сложи ръка на рамото му.

— Май е чисто. Сега ще трябва да тичаме. Можем да се скрием из уличките. Добре ли си, Джеймс?

Той направи гримаса и кимна.

— Да се махаме оттук...

Пет минути по-късно, все още замаяни и изплашени, Катрин и Ръдърфорд се появиха от една от многобройните закътани улички на Ла Пас и излязоха на пазара „Сан Салвадор“. Дрехите им бяха измачкани, а раниците ги нямаше. Сега разполагаха единствено с паспорти и пари.

Старият пазар се простираше почти на километър по улица „Сан Салвадор“. От двете ѝ страни се редяха сергия след сергия, отрупани с плодове и зеленчуци, подправки, одеяла, кухненска посуда и домашни потреби. Улицата бе задръстена от купувачи и туристи. Катрин се опитваше да овладее дишането си. Стоеше превита почти одве, с ръце подпрени на коленете. Взе си голяма глътка въздух и се изправи.

— Откъде са разбрали къде точно се намираме? — попита тя и изгледа Ръдърфорд с надеждата, че знае нещо повече от нея. — И кои, за бога, за тези хора?

Ръдърфорд поклати глава и огледа тълпата наоколо.

— Нямам абсолютно никаква представа. За едно обаче съм сигурен — нямам намерение да оставам тук, за да разбера. Трябва да се доберем до летището, то е единственото ни спасение.

В жилищния блок на Ките цареше истински ад. Всеки апартамент бе обърнат нагоре с краката, тълпата от крещящи ужасени хора се трупаше по площадките, за да наблюдава как домовете се превръщат в трески, а всички дрехи и посуда се изхвърлят на пода. Леглата бяха изтърбушени, шкафовете зееха разбити, нищо не бе останало на мястото, определено от стопаните му. Всеки, осмелил се да застане на пътя на опустошителните сили, бързо беше смирен с бой. Апартаментът на Ките заслужи особено внимание. Изглеждаше така, все едно в него е вилнял маниакален разрушител. Не беше останало абсолютно нищо здраво.

Най-сетне тримата чужденци с бръснати глави, черни тениски, черни войнишки панталони и ботуши, екипирани с най-различни оръжия, се втурнаха на покрива. Веднага след тях се появи и убиецът. Той взе бързо последните стъпала и бутна вратата, която вече едва се крепеше на пантите си след обработката на наемниците. Слънчевата светлина и чистият въздух явно го ядосаха още повече. Плячката му се бе изпарила в синьото небе. Той огледа покрива на блока, осеян с телевизионни антени. Хората му току въртяха оръжията си във всички посоки. Убиецът сви ръцете си в юмруци. Кръвта му закипя от бяс.

Един от тримата бръснати се приближи до мястото, откъдето Катрин и Ръдърфорд се бяха прехвърлили на съседния покрив. Махна с ръка към шефа. Убиецът се приближи. Дишаше тежко, по-скоро от безсилен гняв, отколкото от умора. Наемникът посочи покрива на съседната сграда.

Убиецът погледна натам, след което измъкна мобилния си телефон, набра номер, завъртя се на пети и заговори:

— Придвижват се пеша из града. Мобилизирайте всички агенти. Сложете хора на автогарата, на жп гарата и на летището. Незабавно

вдигнете хеликоптер.

С тези думи приключи разговора и се спусна бегом обратно надолу по стълбите.

48.

Таксито се затътри със скоростта на пешеходец и приближи рампата пред терминала за излитаци на летището. Други таксита и частни коли си търсеха места за паркиране до тротоара, спираха, разтоварваха пътници. Хората бяха заети с издърпването на чанти и куфари от багажниците на коли.

Ръдърфорд се наведе напред към шофьора.

— Ето тук, тук е добре.

Извърна се към Катрин.

— Нямах представа колко съм щастлив, че най-сетне напускаме Южна Америка. Постоянно се чудя какво се случи с онзи луд руснак Безумов. Мислиш ли, че и той се е натъкнал на хората в черно? Дали е с тях, или пък действа сам?

Катрин не го слушаше. Погледът ѝ съсредоточено шареше из тълпата от хора на летището. Тя се взираше в лицата, които принадлежаха предимно на индианци и туристи. Нещо я притесняваше.

— Чакай малко, Джеймс.

Ръдърфорд вече ровеше из портфейла си за пари. Шофьорът пък се опитваше да навре колата в малкото свободно място зад един микробус. Някакво новопристигнало такси запречи гледката на Катрин. Може би вече си въобразяваше разни неща?

Ръдърфорд измъкна няколко доларови банкноти.

— Какво има?

Внезапно лицето на Катрин побеля като чаршаф. На около десет метра от таксито им стояха двама европейци с черни костюми. Говореха си тихо, почти шепнешком, привели глави един към друг. В тях имаше нещо странно — изглеждаха прекалено напрегнати и езикът на тялото им коренно ги отличаваше от всички останали на летището. Катрин се присегна, сграбчи шофьора за рамото и извика:

— Vamos! Тръгвай! Веднага! Джеймс, залегни.

На Ръдърфорд дори не му хрумна да попита какво не е наред. Просто изпълни нареждането. Притиснал лице към седалката на

таксито, той попита:

— Тук ли са?

Катрин му кимна отривисто и отново се обърна към объркания шофьор:

— Бързо, закарай ни до терминала за пристигащи.

Не знаеха какво да направят, така че останаха с притиснати към задната седалка на таксито лица и се молеха на никого от злоещите европейци да не му хрумне да надникне вътре. Таксито им се отлепи от тротоара и отново се включи в трафика. Мина около километър, след което отново спря. Катрин предпазливо надигна глава. Навън бе пълно с току-що пристигнали в Ла Пас хора. Вратите на летището не спираха да бълват поток от пътешественици с изморени физиономии. Катрин огледа внимателно тълпата в търсене на подозрителни лица. Изглежда тук беше чисто.

— Добре, хайде да слизаме.

Отвори вратата на таксито и стъпи на тротоара последвана от Ръдърфорд, който набута няколко банкноти в ръката на шофьора, преди да излезе. Уловени за ръка, те си запроправяха път сред тълпата излизащи от терминала.

Ръдърфорд дръпна ръката на Катрин и задъхано каза:

— Ето там. Виждаш ли? В дъното към терминала на излитащите има гише на „Американ еърлайнс“. Сигурен съм, че разполагат с разписание на повечето полети.

Той посочи с пръст надолу по терминала за пристигащи към мястото, където двата терминала се съединяваха посредством гигантски портал. Катрин погледна натам. Гишето на „Американ еърлайнс“ изглеждаше ужасно усамотено. Пред него нямаше опашка, но по-лошото беше, че и наоколо не се виждаха кой знае колко хора. Ако отидеха и застанеха пред гишето, със сигурност щяха да ги забележат.

— Мислиш ли, че са сложили хора и вътре в летището?

Ръдърфорд погледна през рамо.

— Не знам. По-добре да предположим, че са.

Катрин се чувстваше толкова зле, та й се струваше, че всеки миг ще повърне. Тя отново обърна очи към билетното гише. Точно срещу него имаше пункт за паспортна проверка, а зад него се намираще

чакалнята на излитащите, където щяха да са в безопасност. Просто трябваше да си купят билети.

Внезапно ѝ хрумна идея. Тя измъкна ръката си от дланта на Ръдърфорд и се отправи към павилионче със сувенири за туристи. Ръдърфорд я последва зачуден какво ли е намислила. Освен всички джунджурии там се продаваха тениски и народни носии. Катрин си избра широкопола шапка и пъстроцветно пончо от ламска вълна — основни елементи в националните носии на хората от Андите. Бързо плати на усмихнатата продавачка, след което нахлузи пончото върху дрехите си и прибра коси под шапката.

„Вярно, че съм прекалено висока и кожата ми е твърде бяла, но може и да успея да се смеся с тълпата местни на летището. Западняците никога не носят местни народни носии“.

Тя понамести шапката на главата си, така че да скрива максимално голяма част от лицето ѝ, и отново метна поглед към гишето с билети.

— Дай ми паспорта си — каза тя спокойно на Ръдърфорд.

Той припряно отвори портфейла, измъкна оттам паспорта и ѝ го подаде.

— Сигурна ли си?

Катрин кимна.

— Ще ида до гишето, ще взема билети и в момента, в който се извърна, ти бързо ще тръгнеш към паспортната проверка. Чакаме се там.

С тези думи пристъпи към действие. Ръдърфорд реши да се поприкрие и да я изчака близо до портала към залата за заминаващи. Оттам можеше да следи всяко нейно движение, докато отчаяно се опитва да се смеси с тълпата пътуващи на летището.

Катрин пое с възможно най-спокойна крачка през залата за заминаващи към гишето на „Американ еърлайнс“. С периферното си зрение забеляза двамата европейци с черни дрехи, застанали пред вратата. Те продължаваха да се разхождат напред-назад, да се взират в лицата на хората и в пътниците от такситата.

Тя усети как вледеняващият страх отново плъзва по вените ѝ.

„Да, определено са те“.

Момичето на гишето на „Американ еърлайнс“ се усмихна на премяната ѝ и се зае да рови из компютъра за разписанието на

полетите.

— Госпожо, най-доброто, което мога да направя за вас, е полет след един час. Той обаче не е директен. Ще трябва да се прикачите в Маями, където ще имате три часа престой през нощта. Следващата възможност е утре сутрин.

— Полетът след час напълно ни устройва, много благодаря.

Няколко минути по-късно Катрин скри билетите и паспортите в гънките на пончото си и се извърна на пети. Ръдърфорд пое през залата към паспортната проверка.

Тя също забърза натам и когато се срещнаха, му подаде билета и паспорта. Наредиха се на извилата се опашка, напредваха стъпка по стъпка и най-сетне стигнаха пред гишето за проверка.

На гишето седяха двама полицаи. Единият, явно по-старши, взе паспортите и билетите. Имаше студени, безизразни очи. Огледа документите им, а змийският му поглед заснова между паспортните снимки и билетите. Катрин се опита да потисне растящата в гърдите ѝ надежда и му се усмихна. Той я изгледа безучастно.

— Грасиас — каза тя, когато си получи документите, и тръгна да се отдалечава. Полицаят не отвърна. Ръдърфорд вече беше изчезнал към чакалнята и бе успял да се смеси с хората там.

Катрин направи три стъпки, когато чу онова, от което толкова се опасяваше:

— Госпожо! — излая полицаят зад гърба ѝ.

Тя спря на място. Какво ли е открил? Дали не са го предупредили да ги спре? Може би просто трябваше да хукне и да опита да се смеси с тълпата.

Тя зърна Ръдърфорд в чакалнята и го видя как обхожда хората с поглед с надеждата да я види. Катрин почувства, че е изгубила всичко, и се обърна с лице към полицая. Животът се отдръпна от лицето ѝ и тя погледна примирено.

Тогава внезапно забеляза, че той ѝ се усмихва.

— Госпожо, поздравления за тоалета!

Двамата полицаи на гишето за паспортен контрол се хилеха насреща ѝ и сочеха пончото. Катрин едва не припадна от облекчение. Усмихна им се, извърна се на пети и изчезна в тълпата.

49.

Доиде време секретарят да напусне Ню Йорк. Хеликоптерът му кацна с неистово бръмчене на указаната за него площадка на летище „Джей Еф Кей“. Точен като швейцарски часовник, един чисто нов мерцедес се втурна по пистата и спря наблизко в очакване на пътника си. От колата излезе мрачен здравеняк, застана мирно и огледа наоколо. Вратата на хеликоптера се отвори, сгъваемата стълбичка се разгъна и секретарят слезе по нея само за да изчезне в облицованата с кожа вътрешност на мерцедеса. Телохраниелят огледа още веднъж пустата писта наоколо и последва примера на шефа си. Само след секунди мерцедесът набираше скорост, устремен към частната писта на другия край на летището.

Секретарят Милър опита да се отпусне, пък било то и само за момент. Срещата в Кайро щеше да е последната му възможност да отпрати обвиненията си към сенатора. Той се намръщи, наведе се напред и се обърна към човека на предната седалка:

— Кажи на пилота, че пътуваме към Кайро, но по пътя ще спрем в базата в Швейцария.

— Да, сър.

Милър затвори очи, отпусна глава на облегалката и усети как колата се носи по самолетната писта. Време бе да започне пътешествието си в Египет. Работата му в Северна Америка приключи, поне за известно време. Мислите му се насочиха към момичето и неговия придружител.

Той се присегна към телефона и набра номер в Оксфорд. След няколко позвънявания отсреща вдигнаха и се чу гласът на ректора на „Ол Соулс“.

— Звъня ти за момичето, Донован. Очаквам да се върне в Оксфорд.

Ректорът прозвуча смутен и извънредно изнервен:

— Какво искаш да направя сега? Сторих всичко, което беше по силите ми. Казах ти всичко, което знам. Не възнамерявам да правя нищо повече.

Секретарят Милър го отрязва с презрителен тон:

— Не ставай смешен. Не разчитам, че някакви старчоци ще ми свършат работата. Просто искам внимателно и изкъсо да следиш какво прави и да се увериш, че в следващите няколко дни няма пак да хукне да обикаля света. Не искам да ни създава повече проблеми.

— Нищо няма да ѝ се случи, нали?

— Това не те засяга. Просто те моля да я задържиш в Оксфорд до вторник.

— Та тя е само на двацет и девет... Не мисля, че ще...

— Ректоре, започваш да ми лазиш по нервите. Има ли смисъл да напомням какви са ти задълженията? Не забравяй, че това е последният ти мандат преди пенсия. Нали не искаш цялата ти кариера да се срине заради някакви глупави разкрития точно преди пенсионирането ти?

Последва продължително мълчание.

— Ясно ли се изразих?

— Да, господин секретар. Напълно ясно.

Линията прекъсна.

50.

Беше събота сутрин. След изтощителен полет, включващ тричасов среднощен престой в Маями, Катрин и Ръдърфорд най-сетне кацнаха на „Хийтроу“ в Лондон. Ако не друго, полетът им даде възможност да се отдадат на изтощението си. В продължение на шестнайсет часа, прекарани във въздуха, те най-сетне се почувстваха спокойни, далеч от ноктите на врага, преследвал ги из целите Анди. Вярно, че нямаха възможност да свършат нищо друго, но поне си починаха.

От летище „Хийтроу“ си позволиха да наемат такси чак до Оксфорд. Преподавателските им заплати далеч не позволяваха подобно разточителство, но сега не беше моментът да се тревожат за подобни неща.

Спряха точно пред входа на „Ол Соулс“, Ръдърфорд изскочи от таксито и плати на шофьора. Отвори вратата на Катрин, взе раниците им от багажника и се загледа в елегантната фасада на сградата.

— Е, ето ни най-сетне тук. Нищо не се е променило.

Катрин хвърли подозрителен поглед зад оградата на колежа.

— Не съм много сигурна. Както и да е, да се надяваме, че поне Фон Дехенд е тук. Нямаме нито минута за губене.

Влязоха през ниската врата и се озоваха във фоайето, където се помещаваше портиерската стаичка. Катрин се огледа несигурно.

„Защо се чувствам толкова неспокойна? Всичко ми е толкова познато и все пак усещам някаква промяна...“

Тя направи крачка встрани и провери пощенската си кутия. Докато го правеше, се сети за плика с картите, който беше открила тук — картите, поставили начало на опасното им приключение. За нейно облекчение в пощенската кутия лежах само две маловажни бележки. Тя се приближи към стаичката на портиера.

— Тук ли си, Фред? — подвикна.

След секунда портиерът се появи на вратата.

— Здравейте, доктор Донован. Много се радвам да ви видя. Прекрасен ден, нали?

„Аз не бих го описала така“, помисли си мрачно Катрин. Реши обаче да не звучи песимистично и отвърна на поздрава.

— Здравей, Фред, отбих се с надеждата да открия доктор Фон Дехенд. Тук ли е?

— Да, тук е. Оставете си багажа при мен, ще го наглеждам. А, докато не съм забравил да ви кажа, ректорът ви издирва под дърво и камък. Звъни ми през половин час и току слиза тук да ме пита не сте ли се появявали в колежа.

Катрин метна поглед към Ръдърфорд. Преди обаче да успее да каже каквото и да е, сухият, остър глас на ректора огласи фойето. Оказа се, че стои зад гърба им, на входната врата. Високото му, пълно тяло запречваше цялата гледка към двора.

— Да. Ето ме отново тук. — Той изгледа сериозно Катрин и Ръдърфорд. — Значи току-що се връщате, а? Как беше пътуването?

— Какво пътуване, ректоре?

По лицето му изби лека червенина.

— А, просто реших, че сигурно сте ходили някъде. Търсих ви и вкъщи, но ви нямаше. Просто исках да ви съобщя, че съм свикал академичен съвет във вторник сутрин. Присъствието на всички е абсолютно задължително. Реших, че трябва да ви съобщя лично, за да няма обърквания.

Катрин го изгледа безизразно.

— Чудесно. Благодаря, значи ще се видим на съвета.

Ректорът постоя още малко на входната врата и после с известна доза несигурност се извърна и излезе на двора.

— Джеймс, хайде да идем да потърсим доктор Фон Дехенд.

Катрин се запъти по коридора, а Ръдърфорд я последва.

— Какво беше това?

Катрин изглеждаше напълно объркана.

— Нямам никаква представа, ужасно е странно. Ректорът обаче се държи особено от момента, в който ме извика, за да ми съобщи за смъртта на професора.

51.

Доктор Фон Дехенд остана изключително доволен от появата им.

— Катрин! Колко се радвам да те видя! Ооо, тук е и Джеймс Ръдърфорд, каква огромна чест. Jeunes d'orée на Оксфорд. Златната ни младеж! При това ми идва на крака! Поласкан съм!

Катрин се усмихна на Ръдърфорд, а възрастният учен ги въведе в уютния си, отрупан с книги кабинет.

— Ние също се радваме да ви видим, доктор Фон Дехенд. Надявам се, че сте добре.

— О, да, миличка — отвърна той и им махна да се настаняват.

Катрин прочисти гърлото си.

— Опасявам се, че отново имаме нужда от съветите ви.

— Казвайте, млада госпожице, казвайте. На вашите услуги.

Катрин го изчака да се настани в стола си, пое си дълбоко дъх и започна:

— Вижте, може да ви прозвучи малко загадъчно, но искаме да ви зададем един въпрос. Нямам време да ви обяснявам какви са причините да го задаваме, но наистина имаме огромна нужда от помощта ви...

Тя направи пауза, за да види каква е реакцията на Фон Дехенд на това странно въведение. Той бавно кимна и я подкани да продължи.

— Опитваме се да открием световен катаклизъм, случил се в много древни времена, който може би е изтрил значителна част от човечеството от лицето на земята. Заели сме се да търсим доказателства за него във вкаменелости, в геоложки открития, в палеонтологични находки, въобще навсякъде, където може да съществуват индикации за монументално бедствие, което е в състояние да обясни митовете, свързани с края на света и срещани във всички световни култури.

Последва продължителна пауза. Фон Дехенд се загледа в тавана така, сякаш се подготвяше да държи дълга реч. Катрин метна поглед към Ръдърфорд. Двамата изчакаха мълчаливо. Не смееха дори да си поемат дъх, за да не нарушат мисловния процес на възрастния учен.

След около минута и нещо мълчание Фон Дехенд заговори. Гласът му прозвуча изключително сериозно. Не бе останал и помен от жизнерадостността, а обичайното му весело настроение беше сменено от научна строгост и предпазливост. Звучеше така, сякаш се чувства доста неудобно да обсъжда подобни теми.

— Преди да започнем да обсъждаме темата, искам да уточним нещо. Не смятам да кредитирам каквито и да е теории, твърдящи, че древните митове и легенди за катаклизми са нещо повече от митове и легенди. Има цял куп луди, които са готови да ви наговорят подобни неща. Луди и религиозни фанатици. Аз не се числя към нито една от двете категории и нямам афинитет към подобни разюздани фантасмагории.

Ръдърфорд хвърли поглед към Катрин. Тя се поколеба за миг и той реши за пръв път да се намеси.

— Не, разбира се, че е така, доктор Фон Дехенд. Ние не очакваме нищо подобно от вас. Просто искахме да проведем научна дискусия на четири очи, извън протокола, така да се каже, само за наши цели. Приемете го като каприз, ако щете, но ни се иска да поразсъждаваме над въпроса кога според вас е най-вероятното време, по което е могло да се стигне до подобен катаклизъм? Разбира се, всички знаем, че си говорим теоретично и това са само предположения.

Ръдърфорд и Катрин затаиха дъх и зачакаха.

Фон Дехенд направи нова продължителна пауза, след което заговори:

— Хмм, разбирам. Е, след като изяснихме този проблем, мога да споделя личните си разсъждения по въпроса.

Катрин и Ръдърфорд едновременно и инстинктивно си поеха дъх. Фон Дехенд подръпна от лулата и започна да говори бавно, но постепенно се отпусна и стана по-приветлив:

— Винаги съм имал чувството, че в миналото се е случило нещо ужасно, и това ужасно нещо е станало в края на последния ледников период.

Катрин и Ръдърфорд се изправиха на нокти. Фон Дехенд направи нова театрална пауза, за да вдигне напрежението, и продължи да говори много бавно:

— Човешкият живот преди зората на историята е серия от щастливи разминавания с тоталното унищожение. В интерес на

истината, няма да е преувеличено, ако кажем, че животът на преките прадеди на всеки от нас в един или друг момент е висял на косъм. Колкото и слаби и мързеливи да ни се струват някои от събратята ни днес, уверявам ви, че те са потомци на изключително решителни, изобретателни и смели мъже и жени, които по някакъв начин са успели да преодолеят всички несгоди, хвърлени от природата в лицата им.

Опитът, който сме придобили като биологичен вид през последните няколко хиляди години, ни дава възможност да се превърнем в доста по-самодоволни създания. Смятаме, че е напълно в реда на нещата планетата ни да е стабилно и в общи линии гостоприемно място за живот. Това е ужасна грешка. Според мен е доста по-точно да се каже, че през последните няколко хиляди години минаваме през окото на бурята — радваме се на тишината и спокойствието, настанили се в центъра на нескончаем циклон от насилие и разрушение.

Катрин и Ръдърфорд го слушаха в захлас. Фон Дехенд, който явно беше актьор по душа, се канеше да сервира основното си ястие.

— Но нека се върнем към ледниковия период. Сега, подобно на всичко случило се преди повече от петстотин години, не разбираме съвсем добре естеството на ледниковия период. Знаем обаче, че е бил изключително, ужасяващо разрушителен, и можем с основание да предположим, че човечеството е извадило огромен късмет с оцеляването си.

— Освен това с голяма доза сигурност предполагаме, че ледниковият период е започнал около 110000 г. пр.н.е. и ледът бавно и методично се е разпрострял по земното кълбо. Между 55000 г. пр.н.е. и 12000 г. пр.н.е. ледниковият период достига зенита си. Засегнат е целият свят. От Космоса планетата сигурно е приличала на снежна топка. Ледниците са растели, след което внезапно е настъпвало леко разтопяване, преди да продължат да се удебеляват и да нараснат малко повече от преди. Ефектът от всичко това е фундаментална климатична нестабилност: наводнения, земетресения, урагани и така нататък.

— Аз обаче искам да насоча вниманието ви към последното топене на ледовете. В зенита на ледниковия период, 12000 г. пр.н.е., ледените пластове се разпрострели почти по цялото земно кълбо. През следващите пет хилядолетия обаче ледът, трупал се в продължение на стотици хиляди години, внезапно се разтопил с ужасяваща скорост.

Някои учени дори смятат, че разтопяването е протекло за доста по-кратък период от време — няколкостотин години; други пък стигат в предположенията си още по-далеч и твърдят, че процесът е отнел едва десет години. Вкаменелостите и изкопаемите ясно показват, че с топенето на ледовете жителите на планетата са станали жертва на огромни по размер и мощ природни сили. Може би си мислите, че с това условията за живот са се подобрили за повечето от живите организми, и в дългосрочен план наистина е било така, но топенето е задействало множество природни бедствия, които в краткосрочен план се оказали катастрофални за много видове. Вкаменелостите навсякъде по света разказват една и съща история за широкомащабно изстребление. В Южна Америка например е имало коне, както и гигантски животни — конете се появяват повторно едва с испанците, а големите животински видове изчезват завинаги. В Северна Америка пък загиват трийсет и три от общо четирийсет и пет рода големи бозайници. Било си е истински холокост.

Фон Дехенд изглежда втренчено посетителите си.

— Можете ли да си представите какво е било да живееш в подобно време? Според мен — истински ужас. Ако вие и племето или семейството ви сте избрали да се заселите в неподходящо кътче на света, сте били обречени. Топящите се ледове са предизвикали огромни геоложки изменения — земетресения, вулканични изригвания, цунами. Цяло чудо е, че човечеството въобще е оцеляло.

Още по-странно обаче е, че полярните области се оказали най-засегнати от бедствията. Под леда са открити огромен брой животински трупове. В интерес на истината, дори в наши дни откриването на прекрасно запазени трупове на мамути продължава: бивните им се използват за сувенири от слонова кост.

Катрин се чувстваше изключително обърквана.

— Но ако са се запазили до наши дни с плът по тях, не означава ли, че са замръзнали невероятно бързо, и то веднага след смъртта си — в противен случай плътта би трябвало да се разложи.

— Да, много правилно. Странно е, наистина. Докато изчезналите видове в Южна Америка и Австралия са заровени в земята и плътта им отдавна е разложена, животните, открити около Арктическият кръг — в Аляска и Сибир — сякаш са били замразявани в промишлени количества. Някои от тях дори имат несмляна храна в стомасите, което

означава единствено и само, че са били напълно замразени в разстояние на три часа от последното им хранене. Още по-странно е, че не са открити единствено мамути, саблезъби тигри и други арктически видове, а също леопарди, слонове, коне, бикове, лъвове и много други животни от умерения пояс.

Ръдърфорд бе поразен.

— Леопарди и слонове в Арктика?

— Да, така изглежда. Учените продължават редовно да намират животни от умерения пояс, както и вкаменелости на растения и организми, които могат да живеят единствено в тропиците, дори и в отдалечени арктически острови като Свалбард например.

Ръдърфорд продължаваше да се диви.

— Но това е просто невероятно.

— Така е. Това е една от големите тайни от края на ледниковия период. Как е възможно тези видове от умерения пояс да се окажат заровени под ледовете там, където сега е Арктическият кръг? Ясно е, че докато навсякъде по света ледниковият период е отивал към края си, тези части от земното кълбо са замръзвали. Климатът там внезапно е станал студен и неблагоприятен. Цели стада животни са замръзнали за часове.

— Но това звучи безсмислено — възрази Джеймс. — Краят на ледниковия период трябва да е донесъл топло време, пък и какво са правили животни от умерения пояс в тези сковани от ледове места?

— Така е, признавам. Засега това си остава загадка. Това, което знаем е, че около 7500 г. пр.н.е. голямото топене приключва. Ледниците се отдръпват. Предходните шест или седем хиляди години трябва да са били най-ужасният период за живот на земята. Вулкани, земетресения, урагани, цунами и тъй нататък. И разбира се, гигантски наводнения. Милиони тонове топящ се лед намаляват натиска върху земната кора, от което тя се издига и започват земетресенията. Нивото на моретата се вдига. Големи парчета суша са погълнати от вода. Наводненията и цунамитата са били с такива мащаби, че в един момент дори Хималаите са покрити с вода.

— Какво? Това е невъзможно! — възкликна Ръдърфорд.

— Напротив, възможно е. Скелети на китове са открити в планините на Северна Америка и дори наред пустинята Сахара във Вади Хитан. Планинските върхове из цяла Европа трябва да са станали

последни убежища за хиляди ужасени бягащи животни. По света има множество подобни масови гробове по планинските била, които свидетелстват за паническата миграция на животни и хора пред настъпващата и покачваща се вода. На няколко пъти цяла Европа е покрита с вода. Не знаем за какви периоди от време, но това определено се е случвало поне два-три пъти... В края на краищата, периодът между 15000 г. пр.н.е. и 7000 г. пр.н.е. и особено между 11000 г. пр.н.е. и 8000 г. пр.н.е. се е характеризирал с ужасни и непрестанни наводнения, внезапни спадове на температурата и почти глобално унищожение.

Катрин слушаше като омагьосана и клатеше невярващо глава.

— Сигурно е било истински ужас.

— Да. Още повече поради факта че тогавашните примитивни хора са нямали никакво обяснение защо се случва всичко това. Единственото, което е могло да им хрумне, е, че боговете са се разгневили и ги наказват. — Фон Дехенд въздъхна. — Това ли искате да ме питате?

Ръдърфорд и Катрин се спогледаха.

— Да. Благодарим много, че ни отделихте от времето си и ни разказахте толкова много. Нямам никаква представа как човечеството е оцеляло в онези бурни времена, които по никакъв начин не могат да се сравняват с близкото или дори по-далечното минало — отвърна Ръдърфорд.

Катрин също се обади:

— Да, хиляди благодарности, доктор Фон Дехенд. Не са много хората с вашите познания, а познанията ви за точно този период ни бяха от изключителна полза. Сега трябва да вървим. Достатъчно време ви отнехме.

— Няма защо да ми благодарите, Катрин, за мен беше удоволствие. Радвам се, че съм ви помогнал. Важно е постоянно да се напомня на хората, че живеем в необичайно тих и спокоен период от историята на планетата. Той обаче няма да продължи вечно!

Катрин и Ръдърфорд се изправиха да вървят. Възрастният професор ги изгледа лукаво.

— Може би един ден ще ми разкажете защо ми задавате всичките тези въпроси.

Катрин се усмихна тъжно.

— Ще ви разкажа, доктор Фон Дехенд. Обещавам, че един ден ще ви разкажа.

52.

Катрин и Ръдърфорд отново напуснаха кабинета на Фон Дехенд окрилени от надежда. Докато слизаха надолу по стълбите, не спираха да бърбят оживено:

— Джеймс! Научихме това, което ни трябва, че дори и повече! То обяснява всичко, включително и факта, че потопът наистина е реално събитие. Прецесията трябва да е свързана с края на ледниковия период, с топенето на ледовете. Звучи напълно логично. Орбитата на Земята се променя на всеки 26000 години и така Северният и Южният полюс са изложени на различно количество слънчева светлина. В някакъв етап от настоящия цикъл, може би когато са най-близо до Слънцето, ледовете по полюсите ще започнат да се топят... отговорът се крие в края на ледниковия период!

Мислите препускаха през главата на Катрин. Всичко си идваше на мястото. Ръдърфорд беше не по-малко възбуден от нея.

— Знам. Всичко започва да се подрежда логично... Митовете за потопа са напълно верни разкази за бедствия, които едва не са унищожили човечеството.

Катрин едва го изчака да се доизкаже и добави:

— Да, а краят на ледниковия период, освен всичко друго донесъл и внезапно, парадоксално замръзване в определени области, за което говорят викингите и зороастрийците... — Тя спря на място и се плесна с длан по челото. — Джеймс, сетих се! Не мога да повярвам, че съм толкова заблудена! Знаели сме отговора от самото начало...

Катрин отвори вратата на кабинета на професор Кент и се запъти към бюрото му. На него се мъдреше голям глобус, който тя освети с помощта на бутон в основата. Обърна се към Джеймс и каза:

— Спомняш ли си теорията на Хапгуд за разместването на земната кора!

Ръдърфорд я изгледа неразбиращо.

— Не си ли спомняш? Доктор Фон Дехенд ни спомена за нея, докато обясняваше за картите. Каза, че Хапгуд използвал картата на Пири Рейс, за да докаже теорията си за изместването на земната кора. Според тази теория Антарктика е била по̀ на север, но земната кора се плъзнала и континентът отишъл на дъното на планетата.

Тя бавно завъртя глобуса, за да онагледя мисълта си.

— Изместила се цялата земна кора, помниш ли? Не само една-две тектонични плочи, а цялата литосфера. Земя, която допреди се е намирала в умерен пояс, внезапно се е озовала зад Арктическия кръг. В такъв случай въобще не е странно, че всичките тези лъвове, камили и други подобни животни от умерения пояс изведнъж са замръзнали под сибирските ледове.

Ръдърфорд внезапно разбра какво се опитваше да каже Катрин. Лицето му просветна.

— Това също означава, че преди това съдбовно разместване хората може да са живели в онази част на света, която в момента е под ледовете на Антарктика. Внезапно, щом земната кора се е изместила, се озовали в примката на ледовете, да не говорим пък за поредицата цунами, които сигурно също са ги залели.

— Точно така! А това пък означава, че носителите на светлина и цивилизация спокойно са могли да произхождат от Антарктика. Това обяснява картата на Пири Рейс, въобще обяснява всичко. Бягството на зороастрийците от родината им в руските степи, която внезапно се преместила на север и замръзнала, както и носителите на цивилизацията, която внезапно се оказала разрушена, когато се преместила на юг.

Челото на Ръдърфорд се набразди от бръчки.

— Това дори обяснява един от основните проблеми, който ме притесняваше във всичко, което сме открили досега: обяснява защо няма писмени или други паметници на цивилизацията на хората, разпространили знанията си из останалата част от света.

— Абсолютно! Всички доказателства са погребани под три километра антарктически лед, поради което никой никога не ги е открил. Оцелелите се разпръснали по четирите краища на света. Пристигнали по бреговете на Южна Америка и Близкия изток и се опитали да разпространят знанията си: Виракоча, Озирис и Оанес са

все бегълци от древната антарктическа цивилизация, унищожена от движението на земната кора.

— Това трябва да е истината.

— Освен това обяснява скоростта на голямото топене. Колкото повече са се топили ледовете, толкова повече се е преразпределяла тежестта върху земната кора. Това е накарало литосферата да се плъзне, полюсите са се изместили към по-топли региони, което пък на свой ред довело до ново топене. Нищо чудно, че нивото на световния океан се е вдигнало толкова бързо.

Ръдърфорд отново се замисли.

— Да, но в целия пъзел липсва още едно парче. Защо професор Кент е бил убеден, че същата съдба ще споходи и нас? Ние въобще не сме близо до подобен прецесионен цикъл... Не сме близо дори до края на ледниковия период, както са били древните, така че защо си е мислел, че сме пред заплахата да ни сполети нов подобен катаклизъм?

— Мисля, че трябва да идем в Гиза — знаем, че Гиза е била център на древния свят. Безумов ще иде там, сигурна съм в това. Когато стигне, ще се опита сам да направи всичко. Трябва да го изпреварим и да спрем налудничавите му планове. Тогава сами можем да разберем защо професорът е смятал, че сме в опасност.

Ръдърфорд се усмихна и поклати глава.

— Добре, Катрин. Това е последното раздаване. Предполагам, че ако не успеем да спечелим и сега, така или иначе сме обречени. Защо да не пробваме още едно пътешествие, преди да е настъпил краят на цивилизацията?

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

53.

Рецепционистката в петзвездния „Нил Хилтън“ в Кайро гледаше с недоумение високия, добре облечен европеец, който стоеше пред нея единствено с малко куфарче в ръка. Носеше изискан снежнобял костюм, кафяви оксфордски обувки, бяла риза със скъпа синя вратовръзка и изглежда нямаше абсолютно никакъв багаж, освен куфарчето. Току-що се бе появил в хотела и беше поискал най-хубавата свободна стая.

— Извинете, сър, но как точно се пише името ви?

— Ч-Е-Х-О-В, Андрей Чехов.

Иван Безумов плъзна по мраморния плот към рецепционистката чисто нов руски паспорт и тя го взе.

— Моля ви, побързайте, времето ми е ценно.

Слънцето свободно нахлуваше през огромните прозорци на фойето, от които се разкриваше величествен изглед към реката. В ярък контраст с шумната и потна тълпа отвън, прилежни келнери бързо и тихо се придвижваха из обширното фойе, понесли табли с разхладителни напитки за туристите, настанили се в удобни кожени кресла.

Рецепционистката се прокашля нервно.

— Да, сър, съжалявам. Колко дни ще останете при нас, господин Чехов?

— Ами да речем, три дни засега. Трябва да е достатъчно.

— Искате ли стая с гледка към Нил, сър?

— Да. Само ви моля да побързате.

— Да, сър, разбира се. Ето това е ключът ви.

— Искам и кола с шофьор. Да е четири по четири, а шофьорът да говори добре руски. Освен това трябва да е на мое разположение двайсет и четири часа в денонощието. И преди още да сте попитали — парите са без значение. Ето кредитната ми карта. Сега ще се кача в стаята си за няколко часа. Моля ви, погрижете се, когато сляза, шофьорът да е на разположение във фойето.

Безумов се извърна и закрачи по мраморния под към фойето.

Високо над Средиземно море Катрин и Ръдърфорд отново бързаха през глава към неизвестното. Катрин затвори очи, защото претъпканият с хора самолет, на който се качиха съвсем скоро след последния си полет, ѝ причиняваше клаустрофобия. Тя надигна бутилка минерална вода в опит да се пребори с обезводняването, причинено от продължителните пътувания със самолет. След като отпи пет-шест пъти от бутилката, изгледа Ръдърфорд. Лицето му бе образец за вгълбеност и концентрация — приятелят ѝ четеше по диагонал книга, посветена на йероглифите. Катрин отпусна глава назад, въздъхна дълбоко и разтърка очи.

— Ооох... чувствам се просто разглобена. Но няма как, трябва да продължим. Повече от всякога съм решена да довършим това.

Ръдърфорд я изгледа с помътнели очи и отвърна мрачно:

— Да, аз също. Имам чувството обаче, че дори и нищо да не направим, пътешествието ни ще приключи в Египет.

Катрин се съгласи.

„Ще ми се да знам повече за Древен Египет. Всъщност, ми се ще да знам повече за всичко. Последните няколко дни се оказаха истинско интелектуално изпитание“.

Ужасно много неща зависеха от това дали обединените им познания и интелект ще им помогнат да разберат защо професорът е смятал, че светът е застрашен от нов катаклизъм.

„Дори и да разберем защо сме под угрозата да последваме съдбата на древните си прадеди, пак ще трябва да открием начин да предотвратим катастрофата и да спрем Безумов... Толкова ми се иска професорът да беше още с нас. Само ако можеше да е тук сега и да си поговорим“.

Катрин отново отвори очи и весело разклати глава на всички страни, за да протегне врат.

— Джеймс?

Ръдърфорд бе изцяло погълнат от четивото си и без да вдига очи от книгата, промърмори:

— Хмм?

— Надявам се да знаеш много повече от мен за мястото, на което отиваме.

Той бавно затвори книгата си и я натъпка в джоба на гърба на предната седалка. Извърна се към Катрин и се насили да пусне изморена усмивка.

— Е, в никакъв случай не съм световен капацитет. За сметка на това обаче вече съм бил няколко пъти в Египет. Със сигурност се чувствам по-уверен, отколкото бях в Южна Америка. Поне знам каква е общоприетата представа за Древен Египет. Работата е там, че след последните неща, които научихме, започвам да се питам дали общоприетата представа си струва дори хартията, на която е напечатана.

Катрин въздъхна.

— Съгласна съм. Готова съм да се обзаложа, че и тук ще се натъкнем на доста смущаващи аномалии. Освен това се хващам на бас, че прецесионните числа пак ще играят сериозна роля. Но лично аз съм пълен лаик. Всичко, което знам, е чутото от теб за Озирис и откъслечните спомени, останали в главата ми от училище. Явно съм прекарала прекалено много години в изучаване на звездите.

— Не можеш да знаеш всичко. Пък и без познанията ти за звездите вероятно въобще нямаше да стигнем дотук. Както и да е, може да си прекарала години наред в изучаване на теории, които след няколко часа ще разбием на пух и прах.

— Е, все трябва да започнем отнякъде. Може би, ако въобще са ти останали някакви сили, ще ми обясниш поне основните неща.

Ръдърфорд се поизправи в седалката и разкърши рамене, за да се разбуди.

— Преди да се заемем с историята — започна той, — трябва да отбележа няколко интересни географски факта. Първо, Гиза, където са построени пирамидите и където река Нил се разделя на път към Средиземно море, се намира точно на трийсет градуса северна ширина. Това означава, че пирамидите са разположени точно на една трета от разстоянието между екватора и Северния полюс. Преди никога не съм мислил, че това е важно, но заради теорията на Безумов и още повече заради връзката, която ти откри между прецесията и местонахождението на световните исторически паметници, внезапно реших, че фактът определено е от значение.

— Това е доста интересно. Искам да кажа, че едва ли е случайно съвпадение. Какво е другото нещо?

— Както и в предния случай, никога не съм се замислял над това, но се оказва, че местоположението на пирамидите е центърът на световната суша.

Катрин се намръщи.

— Какво имаш предвид? Аз съм почти сигурна, че центърът на световната суша е някъде насред Русия или Северна Америка.

Ръдърфорд поклати глава.

— Не и в този смисъл. Искам да кажа, че ако прокараш линия от полюс до полюс през меридиана, който минава точно в основата на Голямата пирамида, тази линия ще мине през повече суша, от която и да е друга линия, прокарана от север на юг през земното кълбо. Нещо повече, ако прокараш линия от изток на запад през паралела, който минава точно под пирамидите, тази линия също ще мине през повече суша, от която и да е друга линия. Ето виж.

Ръдърфорд се разрови из самолетните списания, изнамери карта на света, извади химикал и начерта две линии по дължина и ширина така, че да се пресичат в Гиза. Катрин се вторачи в рисунката. Внезапно изражението ѝ се промени и очите ѝ блеснаха от въодушевление.

— Това не ти ли напомня за потопа?

Ръдърфорд кимна изненадано.

— Да, сега, като го спомена, напомня ми. Предполагам, че водата трябва да преодолее най-голяма територия суша, за да залее пирамидите, в сравнение с всяко друго кътче на земята.

— Да, освен това пирамидите сигурно са били едно от първите късчета земя, които са изсъхнали след оттеглянето на водата!

Ръдърфорд се засмя.

— Така е, разбира се! Не се бях замислял за това. — Той замълча и се замисли. След известно време продължи: — Смята се, че историята на Древен Египет, каквато я познаваме, започва през 3000 г. пр.н.е. с фараон на име Менес. Знае се, че пирамидите и още много други важни паметници са изградени през първите петстотин години на царството, да речем докъм 2500 г. пр.н.е. Твърди се още, че религиозните текстове, издълбани и изографисани върху различни паметници и постройки, също принадлежат към тази епоха.

Катрин се замисли над думите му.

— А какво се е случило преди това? Имам предвид преди Менес?

— Ами според учените е имало един куп малки царства и подчинени територии. Тези малки държави така и не успели да постигнат нещо значително. В по-голямата си част са били примитивни общества, съставени от земеделци от неолита, които са обработвали бреговете на река Нил. Всичко, което днес се смята за велики постижения на египтяните, започва с фараонските времена, чието начало поставя Менес.

— Това ми звучи доста познато. Прекалено много ми напомня за начина, по който Виракоча и последователите му са заличени от учебниците по история.

Ръдърфорд измъкна друга книга от раницата си.

— Съгласен съм. Ето, прочети това. Аз ще се опитам малко да поспя.

Той сложи превръзката, раздадена от стюардесите, на очите си и уморено отпусна глава на облегалката.

Катрин се чувстваше възбудена, но също така и успокоена по някакъв начин, защото пътешествието отиваше към края си и по всичко изглеждаше, че в крайна сметка може и да открият отговор на въпросите си някъде из древните пясъци на пустинята.

Тя се сети за физиономиите на двамата мъже, които ги гонеха, за заплашителните им фигури, за усещането за груба сила, което витаеше около тях. Споменът я изплаши, прииска ѝ се да избяга, да намери сигурно скривалище от тях, ако въобще такова съществува. Знаеше обаче, че трябва да довърши започнатото, да разбере истината. Тя метна поглед към Ръдърфорд и си даде сметка колко е щастлива, че е решил да дойде с нея, че не е сама в тази опасна авантюра.

54.

Два часа след кацането вече бяха успели да минат през митницата и сега се движеха със скоростта на охлюв през задръстванията на Кайро във взета под наем кола. Внезапно Ръдърфорд забеляза онова, което търсеха. Там, забодени в покрайнините на египетската столица, се издигаха внушителните очертания на трите най-големи пирамиди в Гиза: Голямата пирамида, наричана от съвременните египтолози още пирамидата на Хуфу^[1], втората — пирамидата на Хефрен^[2], и най-сетне третата, доста по-малка от другите — пирамидата на Микерин^[3]. Макар и разположени в пустинята, извън пределите на града, те са толкова огромни, че когато ги погледнеш от покрайнините на Кайро, изглежда сякаш се издигат от самия град и захлупват всичко останало.

Ръдърфорд спря колата встрани от пътя. Мощният поток от останалите автомобили продължи да бумти наоколо.

— Виж само!

Катрин се приведе и се загледа през маранята зад стъклото. Гледката направо спря дъха ѝ. Ръдърфорд въодушевено посочи най-голямата от трите:

— Голямата пирамида. Най-внушителната постройка, дело на човешка ръка.

— Не може да е вярно! Ами небостъргачите от двайсети век?

Ръдърфорд се изсмя.

— В сравнение с нея те са детски играчки! Голямата пирамида просто е от друга вселена. Когато се приближим до нея, ще се убедиш, а щом влезем, ще усетиш необятността ѝ.

— Никой никога не ми е казвал колко забележителна гледка са всъщност.

Ръдърфорд продължи:

— Да, още по-забележително е, като си дадеш сметка, че Голямата пирамида всъщност е една от първите постройки, издигнати на планетата. Появява се изневиделица в самата зора на историята. Археолозите смятат, че е построена около 2600 г. пр.н.е., при това с

учудващо високо ниво на техническо умение. При положение че строителите ѝ не са разполагали с кранове, багери и как вито и да е било други играчки, използвани в съвременното строителство, издигането ѝ е равносилно на истинско чудо.

Катрин го изглежда. Погледът на спътника ѝ бе залепен върху гигантската постройка.

„Изглежда Джеймс е впримчен от притегателната им сила... силата на пирамидите“.

— Не мислиш ли, че е малко странно?

Той продължаваше да наблюдава пирамидите.

— Кое? — отвърна, без да я поглежда.

— Ами това е като да решиш да конструираш първата кола на света и да направиш ферари. А после в продължение на хиляди години да си доволен от това да произвеждаш трабант, преди въобще да опиташ отново да се доближиш до нещо подобно на ферари.

Ръдърфорд я слушаше внимателно.

— Искам да кажа — продължи Катрин, — че това надали е особено нормален модел на развитие. Не съм особено запозната с историята на архитектурата, но преди да построят замъка Уоруик в Англия или дворците от епохата на кръстоносните походи, доста години наред са строили много по-примитивни. Получило се е нещо като крива на познанието, имало е постепенен процес, не са изскочили изведнъж от дълбините на историята, за да построят най-съвършения замък, познат на човечеството до днес. Пирамидата обаче преобръща този модел нагоре с краката — построена е в самото начало и оттогава гледа с презрение на всичко появило се след нея.

Изражението на Ръдърфорд беше изключително сериозно.

— Права си. Предполагам, че започваме да разбираме върху какви глинени крака всъщност е построена общоприетата историческа теория. — Той се намръщи на някаква своя мисъл, след което обърна набразденото си с бръчки чело към Катрин. — Да тръгваме, искам да ти покажа нещо.

Включи на скорост и се върна в несекващия трафик на пътя. Продължиха по булеварда още около два километра, след което направиха десен завой и се залутаха в поредица тесни улички, които в крайна сметка ги изведоха в началото на пустинята. Високите грозни бетонни сгради на централен Кайро останаха зад гърба им, скоро

изчезнаха дори мизерните офис сгради, обрамчили големия булевард на изхода от града. Постройките тук изглеждаха малки, дори селски. Сякаш предградието се бе смалило и се беше превърнало в село или просто пустинното слънце беше изпило живителните му сокове. Пътят стана черен и прахът, вдиган от гумите на автомобилите, просто висеше във въздуха. Ръдърфорд спря колата. Пирамидите се извисяваха над главите им, въпреки че бяха още далеч напред в пясъчните дюни.

— Дотук сме. Ще трябва да продължим пеша.

Беше следобед и слънцето приличаше безмилостно. Излязоха от колата и присвиха очи от острата светлина. Стори им се, че жегата се блъска в нагорещения пясък и отново се връща при тях. Във въздуха се носеше смрад на конски изпражнения, а около ушите им жужаха мухи. Платото на Гиза беше почти празно. Един-двама умърлушени пазачи обикаляха около входа на Голямата пирамида, но туристите се криеха по хотелите, далеч от парещите слънчеви лъчи. След изтощителен преход през пясъците Катрин и Ръдърфорд най-сетне се добраха до огромното тяло на Голямата пирамида.

Ръдърфорд се приближи до първото стъпало. Вече не изглеждаше толкова уверен в себе си. Потупа един от гигантските каменни блокове. Стигаше почти до гърдите му и тежеше поне десет тона. Той изви врат и се загледа към върха на гигантската каменна грамада. Катрин закри очи с длан и се огледа из обширното плато на Гиза.

— Мислиш ли, че тук сме в безопасност? Възможно ли е да продължават да ни преследват?

Ръдърфорд нервно се огледа наоколо. Цялото плато тънеше в мараня.

— Не знам. По-добре да приемем, че ни преследват. По това време сигурно вече са открили на кой самолет сме се качили. Трябва да действваме бързо.

Устата на Катрин пресъхна. Тя изгледа величествените форми на древната пирамида.

— Освен това трябва да открием Безумов. Той сигурно е някъде в Кайро.

Ръдърфорд поклати глава и я изгледа.

— Е, поне можем да сме сигурни, че утре сутрин, при изгрев-слънце, ще е тук. За пролетното равноденствие. Не съм много сигурен какво точно можем да направим с него. — Той отново насочи вниманието си към Голямата пирамида. — Засега нека се концентрираме върху разрешаването на нашата загадка.

Той се извърна и подпря дясната си ръка на ръба на най-ниския камък.

— Забележително творение, какво ще кажеш? Направена е от повече от два и половина милиона каменни блока, всеки от които тежи от два до петнайсет тона. Изумително количество камък. Ако всеки каменен блок не е положен на точното място, ще се образува феноменален натиск, под силата, на който пирамидата тутакси ще рухне. — Той погали древните камъни. — Първоначално цялата пирамида е била облицована с каменни плочи, наподобяващи бял мрамор. Така че Голямата пирамида, както и двете съседни са блестели на яркото слънце като огледала. Ефектът сигурно е бил просто зашеметяващ.

Катрин се приближи до основата на пирамидата и прокара ръка по камъните.

— Откъде знаеш, че е била облицована? Какво е станало с тази облицовка?

Ръдърфорд отвърна уверено на въпроса ѝ:

— Първо, имаме описанията на древногръцките автори. Освен тях обаче за доказателство на някои места още стоят парчета от облицовката. Всяка отделна плоча е тежала над десет тона, но помежду им практически са липсвали фуги и не е могло да се провери и парче хартия. Нещо подобно на сглобката на камъните в Перу — допълни той.

Катрин направи крачка назад и се опита да види върха на пирамидата. Тя обаче наподобяваше висока планина и единственото, което човек можеше да забележи, бяха безкрайните каменни стъпала към небето. Ръдърфорд отстъпи още по-назад, за да огледа добре гигантското съоръжение.

— Но това не е всичко — добави той. — Както виждаш, основата на пирамидата е квадрат.

Катрин се приближи до него.

— Четирите страни на този квадрат — продължи той — са начертани изключително прецизно, така че да съвпадат с посоките на света. Имам предвид, че северната страна, до която се намираме в момента, е разположена така, че да сочи точно север. Източната е обърната право на изток и така нататък.

Катрин огледа цялата основа на северната страна вляво и вдясно.

— Не мога да повярвам, че са разположени толкова прецизно.

— По-прецизно и не може — отвърна Ръдърфорд. — Не и от човек и не и когато говорим за постройка с подобни размери. Цялата пирамида е измерена от експерти с помощта на най-модерна техника. Стигат до заключението, че отклонението от абсолютния север, изток, юг и запад е по-малко от 0,1 процент.

— Невероятно!

Ръдърфорд със задоволство изгледа изражението на Катрин.

— Абсолютно. Звучи доста налудничаво.

— Много си прав. Налудничаво си е.

— Не, искам да кажа, че е напълно ненужно. Човешкото око например не би забелязало грешка в рамките на един процент. Съвременните строители например въобще не се притесняват от грешки в рамките на 1,5 процента. Онова, което прави нещата още по-неразбираеми, е, че е изключително трудно да намалиш стъпката на грешката от 1 до 0,1 процент.

Катрин отново се почувства изумена.

— Защо са си правили труда в такъв случай? Какъв е смисълът?

Ръдърфорд погали бузата си с пръстите на дясната ръка.

— Точно натам бия и аз. Никой няма логично обяснение на този факт. Във всеки случай, манията за прецизност не спира дотук. Дължините на страните на пирамидата също са почти еднакви. Всички ъгли пък са точно деветдесет градуса, доколкото това, разбира се, е постижимо за човек. Направо е необяснимо.

Катрин не преставаше да се диви на майсторството, вложено в тази древна конструкция.

— Но как са постигнали такова техническо съвършенство?

Ръдърфорд отдели ръка от бузата си и вдигна показалец във въздуха, сякаш да подчертае тезата си.

— Ето тук се крие поредният проблем. Подобно ниво на техническо съвършенство е постигнато отново едва през двайсети век.

Никой не е в състояние да си обясни как е възможна такава точност, без да се използват модерните измервателни уреди. Дори и с тяхна помощ пак е трудно. Още една загадка, която очаква разрешението си.

Чернокожият портиер на „Нил Хилтън“, облечен с елегантна червена униформа, червен тюрбан и бели ръкавици, отвори една от стъклените врати на хотела, за да направи път на целеустремения Иван Безумов.

Той излезе в изгарящата следобедна жега на Кайро, а един поизплашен шофьор, скрил се в сенките на близка палма, изтърча чевръсто, настъпи цигарата си и скочи в чакащото возило. То беше бяла тойота „Лендкрузър“, четири по четири, точно както бе поръчал руснакът.

Шофьорът пхна ключа в стартера и двигателят изръмжа. Безумов изчака нервно джипът да се приближи и да спре пред главния вход на хотела. Преди още шофьорът да успее да изскочи, да изтича и да отвори вратата, както го бяха учили, пасажерът му влезе вътре.

— Към пирамидите. И по-бързичко.

---

[1] Известен и като Хеопс. — Б.ред. ↑

[2] Или Хафра, Хафре. — Б.ред. ↑

[3] Или Менкаура. — Б.ред. ↑

55.

Катрин последва Ръдърфорд до единия край на Голямата пирамида. Когато стигнаха, застава така, че да вижда едновременно и северната, и западната страна, макар и не изцяло. Върхът на пирамидата постоянно привличаше погледа ѝ. Забеляза, че там липсват няколко каменни блока.

— Какво се е случило с върха? — попита тя.

Ръдърфорд отстъпи няколко крачки назад и се възхити на гледката на запад, където пясъчните дюни изчезваха в хоризонта.

— Никой не знае. Свален е по някое време в последните няколко хилядолетия. Със сигурност преди две хиляди и петстотин години пътешественици съобщават, че последните няколко каменни блока под върха липсват.

— А какво е имало на върха?

— Според повечето учени, върхът е бил увенчан с камъка Бенбен.

— С какво?

— Бенбен е името на последния каменен блок на върха на пирамидата — пирамидона. Легендата разказва, че в началото на времето Атум, египетският бог на сътворението, се носел в празното пространство и направил така, че да се родят другите богове. От отдръпващите се води на хаоса се появили няколко хълма суха земя. Точно върху тези хълмове суша паднал камъкът Бенбен.

— Гледай ти, поредният мит за потопа.

— Точно така.

— Но ако става въпрос за мит, в такъв случай Бенбен е по-скоро просто символ, метафора, нали?

— Не съм толкова сигурен. Може да е бил парче от метеорит. Има много други случаи, в които древните са обожествявали подобни неща. Или просто става въпрос за свещена скала или предмет, изработен от човешка ръка. Няма обаче причини да смятаме, че не е съществувал. Очевидно камъкът Бенбен е увенчавал облицованата бляскава пирамида, светел е ярко и е разпръсквал божествена

светлина, която се е виждала от километри и километри разстояние. Дори и през нощта е светел на звездна светлина.

— И от какво е бил направен?

— Диаманти, полиран гранит, злато, кой знае. Някои твърдят, че върху него е било изографисано окото на Хорус — сещаш ли се — онова странно, втрещено око, което постоянно те гледа от пирамидите и от доларовата банкнота. Легендите твърдят, че камъкът Бенбен е свален от върха на пирамидата от жреците, когато разбрали, че дните на старата религия и вярвания са преброени. Християнството се зараждало и знаели, че трябва да свалят Бенбен, защото в противен случай някой рано или късно ще го открадне. Така че го свалили от пирамидата и го скрили. Поредната загадка, свързана с едно от чудесата на света.

Катрин се извърна към пустинята.

„Пясък, пясък и пак пясък, чак до брега на Атлантическия океан. Наоколо май няма много скали...“

— Като се позамисли малко човек, Джеймс, не е ли странно как така са успели въобще да построят всичките тези пирамиди? Откъде са взели гигантските каменни блокове наред пустинята и как са ги издигнали с такова майсторство?

Ръдърфорд явно очакваше този въпрос и не можа да сдържи усмивката си.

— Отговорът сигурно няма да ти хареса, но е факт, че никой не знае.

Катрин го изгледа и на свой ред не успя да потисне учудването, изписало се на лицето ѝ.

— Тук са струпани два и половина милиона каменни блока, всеки от които тежи не по-малко от лека кола. Как точно ще ги придвижиш, без да използваш дори и кран?

Катрин го изгледа сериозно.

— Аз не съм нито египтолог, нито инженер, нямам никаква представа. Какви са теориите по въпроса?

— Може би най-разпространената теория, или поне тази, която масово се преподава в училищата, твърди, че каменните блокове са бутани, теглени и поставяни на местата им единствено с помощта на груба физическа сила. Строежът е отнел двайсет години и в него са участвали сто хиляди души.

Катрин се замисли за секунда.

— Това са ужасно много хора. Много гърла за хранене. Какви са били тези хора, военнопленници ли?

— Не, предполага се, че са били прости земеделци. Работили са на пирамидите само в тримесечния период, в който Нил приижда и залива бреговете. Тогава не са разполагали с обработваема земя и са излизали в принудителна почивка от земеделската работа.

Катрин заразмишлява на глас:

— Каква почивка само, а! Добре, значи три месеца годишно за двайсет години правят шейсет месеца. Да речем, че са работили по дванайсет часа на ден. Трийсет дни в месеца по дванайсет часа дневно е грубо около двайсет хиляди часа. Значи ако имаме два и половина милиона каменни блока, всеки от които тежи няколко тона, е трябвало да местят по сто и двайсет камъка на час. Това прави два каменни блока на минута.

Ръдърфорд се изсмя невярващо.

— Два блока на минута звучи твърде невероятно.

— Това обаче, което звучи още по-невероятно, е, че те не просто са местили каменните блокове само за да ги захвърлят някъде, а са ги вдигали на десетки метри във въздуха и са ги поставяли с прецизността на мозъчен хирург.

Ръдърфорд отново се изсмя и повдигна рамене.

Катрин вече беше готова със следващ въпрос:

— Още не си ми казал какво точно е било предназначението на пирамидите.

Изражението на Ръдърфорд мигновено се промени и той стана някак тъжен.

— Вече направо не знам какво да мисля. Почвам да вярвам, че Безумов е много по-близо до истината, отколкото общовалидните исторически обяснения.

Катрин се намръщи и го изгледа любопитно.

— Какво искаш да кажеш?

— Египтолозите твърдят, че пирамидите са гробници. Предназначени са да служат за последен дом на фараоните... Принципно бях съгласен с подобна теория. Сега обаче вече просто не знам. — Той вдигна глава и изгледа огромната каменна маса на Голямата пирамида. — Обяснението ми се струва прекалено просто.

Защо ще си правиш чак такъв труд? В пирамидите трябва да има нещо повече от гробници за мъртви царе. Извинявай, вече сигурно говоря несвързано. Инстинктите обаче ми подсказват...

— С какви доказателства разполагат археолозите в подкрепа на твърдението си, че пирамидите са гробници?

Ръдърфорд замълча за миг, за да събере мислите си, и отново се впусна в обяснения:

— Пръв Херодот, гръцкият историк от пети век пр.н.е., изказва теорията, че Голямата пирамида е построена от Хуфу, че брат му Хефрен издигнал втората пирамида, а синът на Хефрен направил третата. Оттогава насам египтолозите са склонни да се съгласяват с предположението му и където и да открият косвени доказателства за теорията, ги приемат като чиста монета. Например около Гиза са открити различни надписи, които свързват построяването на Голямата пирамида с Хуфу. Но това не е доказателство, защото е напълно нормално един фараон да припише на себе си делата, извършени от предците му. Когато проникнали в пирамидите, учените ги заварили абсолютно празни — никакви съкровища, нищо. Единствено в третата, най-малката пирамида, са открити кости. Но дори и те са датирани към времето на Исус Христос — много след построяването на пирамидите. Учените смятат, че Голямата пирамида отдавна е ограбена. Но в интерес на истината, никой не може да го твърди със сигурност.

Катрин се замисли над думите му.

— Добре. От всичко, което казваш, излиза, че на практика не знаем абсолютно нищо.

Ръдърфорд се усмихна глупаво.

— Да.

Той отново вдигна очи нагоре и плъзна поглед по стената на пирамидата.

— Просто поредната загадка в страната на мистериите. Не знаем за какво са построени, не можем да си обясним как е възможно да бъдат построени, нямаме представа кой ги е построил и честно казано, не знаем дори кога са издигнати. Просто си стоят тук от зората на човешката история, а вероятно и много преди това. — Той направи крачка назад и ѝ се усмихна: — Хайде, ела да влезем и да надникнем вътре.

56.

На другия край на Кайро доктор Ахмед Азис се прибираше в кабинета си след продължителен обяд. В допълнение към поста си на директор на египетските старини, той отговаряше още за Голямата пирамида и беше заместник-директор на Египетския музей. Сравнително млад мъж, на видима възраст не повече от четирийсет, с черни мустаци, днес той носеше елегантен тъмносин костюм. Изглеждаше леко пълен, вероятно в резултат на многобройните обяди и вечери, на които бе длъжен да присъства, преди или след като е развел чуждестранните делегации по невероятните египетски забележителности. Въпреки пълнотата си обаче пращеше от здраве.

Фактът, че толкова млад се е издигнал до отговорен пост в един от най-важните сектори, занимаващи се със старини в света, оставаше необясним дори за повечето членове на египетското правителство. Не че доктор Азис беше некомпетентен — напротив, знанията му в определени области на древното египетско грънчарство оставаха неоспорими, пък и беше правил докторантура в САЩ. Издигането му до непристъпните висоти на директорски постове в Египет обаче на подобна крехка възраст бе истински прецедент. Явно беше галеник на съдбата.

Доктор Азис погледна часовника на стената в уютния си кабинет. Три и половина следобед. Обядът бе продължил повече от планираното, но това се случваше често с представители на чуждестранни делегации.

Той се настани в стола си и директната му линия почти мигновено светна червено. Доктор Азис протегна пухкавата си ръка, украсена с два масивни златни пръстена, вдигна слушалката и каза:

— Селям алейкум.

— Азис, аз съм — долетя отсреща непогрешимият глас на сенатор Кърц.

Изречението на Азис тутакси се промени. От лекото раздражение и досада по физиономията му не остана и следа. Очевидно беше доста притеснен.

Той хвърли поглед към вратата на кабинета си. Беше отворена. В преддверието се виждаха секретарката му и личният му асистент господин Поамандре, шейсетгодишен египетски християнин. И двамата изглеждаха заети — секретарката набираше някакъв текст, а господин Поамандре говореше по телефона.

Азис обаче не възнамеряваше да поема каквито и да е рискове, особено пък с Поамандре. Така и не свикна с помощника си и винаги бе нащрек около него. За това може би допринасяше факта, че Поамандре членуваше в една от най-старите християнски църкви на света. Азис от своя страна бе правоверен мюсюлманин. Коптите, към които се числеше Поамандре, играеха важна роля в египетското общество през последните две хиляди години. Според някои влиянието им беше препалено голямо. Ако Поамандре не беше толкова отговорен и толкова добър в работата си, директорът щеше да се избави от услугите му още преди години.

Доктор Азис чу нетърпеливото дишане на сенатора от другия край на линията.

— Моля, изчакайте ме само за миг, сър.

Той положи слушалката внимателно върху кожената подложка за писане на бюрото си, отиде до вратата, хвърли бърз поглед в преддверието и като установи, че там няма други хора, освен секретарката и асистента му, затвори вратата към кабинета си и се заключи.

— Кажете, сър, слушам ви.

— Чуй ме внимателно, Азис. Ако днес някой те посети и започне да задава въпроси или да изказва теории за пирамидите, искам да отговориш следното... Слушаш ли ме?

— Да. Да, сър!

Последва кратка пауза.

— Кажи им, че теориите им са абсолютно погрешни. Кажи им, че идеите им не са нови, че са обсъждани в публичното пространство и макар и да звучат любопитно, нямат абсолютно никаква връзка с реалността. Ще се опитат да те накарат да разисквате теориите им с логични аргументи. Не бива да се подвеждаш по тактиката им. Разбра ли ме? Не се подвеждай. Не спори. Просто им кажи, че твърденията им са погрешни.

— Да, сър. Може би искате да си взема отпуск или пък въобще да не се срещам с тези хора?

— Не, не, не прави така. Прекалено подозрително е. Те не са някакви ненормалници, говорим за уважавани и признати учени от университета в Оксфорд. Срещни се с тях, недей да спориш, но отхвърли всичките им теории. Ясно ли е?

— Да, сър, напълно ясно.

— Освен това, Азис, ако цениш поста си, не бива да допускаш никакви грешки. Аз скоро ще дойда в Египет и лично ще се погрижа за тях.

Азис преглътна на сухо и попи потта по челото си с копринена кърпичка.

— В Египет ли ще дойдете, сър?

Връзката прекъсна. Пулсът на Азис биеше така учестено, сякаш току-що беше пробягал сто метра на спринт в следобедната жега.

Катрин и Ръдърфорд изминаха половината западна страна на пирамидата, където бе скелето, по което стълбата се качваше към входа. Когато приближиха, Катрин се огледа наоколо из тълпата туристи и се помъчи да установи дали някой не е тук специално заради тях. Забеляза един човек, който очевидно бе сам, отдалечен от групите. Носеше арабско облекло, но не гледаше към нея. Изглежда и някакво семейство, което напредваше през пясъците. Реши, че се безопасни, но напоследък всичко се променяше с такава бързина, а хич не й се щеше да попаднат в капан точно под земята. Рано или късно Безумов щеше да се появи отнякъде и Катрин бе сигурна, че въобще няма да се зарадва на срещата им.

Ръдърфорд я погледна.

— Хайде да влизаме, нали затова дойдохме дотук.

Той също се притесняваше, така че се запътиха бързешком нагоре по стълбите с наведени глави. Влязоха през вратата, наподобяваща вход на пещера. Катрин метна последен поглед през рамо към външния свят и паркиралите наблизко коли. На паркинга цареше несекващо оживление, постоянно идваха и си отиваха все нови и нови коли. Тя още не беше стъпила в големия тунел, а клаустрофобията вече я бе сграбчила за гърлото.

Ръдърфорд тръгна напред, влезе в тунела и прокара длан по неравната стена.

— Не обръщай внимание на този тунел — той е без значение. Направен е от арабски работници, а не от истинските строители на пирамидата, та затова не прилича на нищо. Казват му Дупката на Мамун. Наречен е така на името на египетския халиф, наредил да го прокопаят.

Двамата пристъпваха мълчаливо в зле осветения тунел, докато не стигнаха до основния коридор. Той водеше надолу, към мрачните подземия на пирамидата. Въпреки че на тавана му бяха окачени лампи на равни интервали разстояние, крайт не се виждаше. Самият коридор

наподобяваше вътрешността на гигантска машина. Каменните стени бяха гладки като стъкло. Гледката беше поразителна.

„Това е наистина невероятно. Не е възможно да е просто гробница. Трябва да е някакъв механизъм. Функционалността му личи отвсякъде“.

Ръдърфорд ѝ се усмихна.

— Подозирах, че ще се впечатлиш. Коридорът върви право надолу в продължение на сто и шест метра под ъгъл от двайсет и шест градуса, което е точно наполовина на петдесет и два градусовия наклон на стените на пирамидата. По-удивителното обаче е, че през целия път наклонът не се отклонява с повече от 2–3 сантиметра. Дори в наши дни постигането на подобна точност е почти невъзможно.

Ръдърфорд я поведе надолу по коридора.

— Сега отиваме към галерията.

Докато вървяха, Катрин постоянно въртеше глава и оглеждаше тънещите в сумрак стени. Сенките им постоянно чертаеха странни фигури наоколо. Стъпките им шумно отекваха в царящата наоколо тишина. В един момент ѝ се стори, че чува нечии други стъпки да отекват зад гърбовете им. Реши, че няма какво да направят и просто трябва да продължат напред. Установи, че диша учестено и на пресекулки, и направи усилие да се успокои. Най-сетне се спуснаха по някакви наскоро изрязани в камъка стъпала и се озоваха в коридор, който водеше нагоре. Той сякаш бе огледално изображение на тунела, от който току-що бяха излезли. Същият перфекционизъм, същите невъзможни за постигане ъгли, само дето този път тръгна ха нагоре. Усещането ѝ за клаустрофобия се засили. Таванът бе само на около метър и двайсет, а въздухът ставаше все по-задушлив. Те продължиха да се изкачват приведени на две.

След като повървяха така в продължение на няколко минути, тесният тунел внезапно свърши в обширна камера, дълга около петдесет метра и висока поне десет. Таванът бе леко наклонен и на места извит. Ръдърфорд с облекчение се изправи в цял ръст и се протегна.

— Пфу, честно казано, вече взе малко да ме дострашава в този тунел.

Катрин мълчаливо избърса потта от челото си. Не ѝ се щеше да признава точно колко я е страх. Чувството, че някой ги е проследил чак

тук, до вътрешността на пирамидата, с намерението зловещо да им отмъсти, не я напускаше. Тя се опита да се отърси от налегналите я тягостни съмнения и погледна към пода на камерата, който леко се издигаше пред тях.

— Какво е това? — попита и посочи един ров, който пресичаше цялата камера пред тях. — Прилича на вдлъбнатина за някакъв механизъм или нещо подобно. Моля те само не ми казвай, че не знаеш какво е.

Ръдърфорд се усмихна извинително. Катрин поклати глава и двамата се запътиха нагоре през голямата галерия.

След като преминаха още един коридор, най-сетне се озоваха в голямо помещение. Ръдърфорд се протегна, разтърка гърба си и понагласи раницата.

— Ето ни най-сетне в царската камера.

Катрин застана до рамото му и потискащите мащаби на помещението тутакси я поразиха. Ужаси се само като си представи колко тона каменни блокове висят над главите им. Стори ѝ се, че камъните, използвани за изработката на стените, постепенно се приближават от всички страни и заплашват да ги смачкат.

„Ако сега някой дойде тук да ни убие, никой няма да чуе. Никой няма да разбере...“

Лицето на Ръдърфорд бе покрито с дребни капчици пот.

— Какво е това? — попита Катрин и посочи един каменен сандък с големината на човешко тяло в далечния край на залата.

— Това е някакъв ковчег от гранит. Празен е, ела да надникнем вътре.

Приблжиха се до сандъка и го огледаха. Ръдърфорд отвори пътеводителя си и замърмори мерките на сандъка. Внезапно се спря и възкликна:

— Божичко! Имперските мерки, които все още използваме в Англия и Америка, инчовете и футовете, са свързани с измервателната система, използвана при строежа на пирамидата и изработката на този сандък.

— Моля? Искаш да кажеш, че това нещо по някакъв начин е послужило за база на нашата измервателна система?

— Очевидно е така. Досега не бях разсъждавал за пирамидата от тази гледна точка, но имам чувството, че това е в основата на всичко.

Сандъкът трябва да е поставен тук още в самото начало, тъй като е прекалено голям, за да го вкарат през тунела, от който току-що дойдохме. Това, което също е интересно, е, че вътрешните му ъгли са абсолютно прави. Подобно нещо със сигурност не може да се постигне без използване на съвременни технологии. Нужни са тонове налягане и диамантени ножове, за да издълбаеш гранита по този начин.

Точно тогава на Катрин ѝ хрумна нещо.

— Чакай малко — попита тя с очевидно стреснат тон, — я прочети пак мерките, които каза преди малко?

Молбата ѝ озадачи Ръдърфорд и той я изгледа внимателно, преди да обърне поглед отново към пътеводителя и да прочете:

— Вътрешната страна е дълга шест фута и шест цяло и шест инча...

— Да — прекъсна го Катрин. — И на мен така ми се стори, че каза. При положение че вече знаем за манията им към прецизност, това не може да е случайно. Дължината от вътрешната страна на този античен сандък, скрит в сърцето на най-старата и тайнствена постройка на света, е шест, шест, шест — дяволското число.

В този миг осветлението потрепна, лампите изгаснаха и в помещението се възцари непрогледен мрак. Сърцето на Катрин подскочи. Ръдърфорд почувства пристъп на неконтролируема паника, която тръгна от корема към гърдите му.

Лампите отново проблеснаха и светлината се върна. Джеймс изглеждаше състарен поне с десет години.

— Добре, няма да стоим тук и секунда повече, отколкото се налага.

Катрин си пое дъх.

— Напълно съм съгласна с теб.

Лампите продължаваха да светят. Ръдърфорд избърса потта от челото си с ръкав и отново заговори. Гласът му звучеше нервно:

— Шест шест шест всъщност не е числото на звяра.

Катрин не го разбра и се огледа из подобното на гробница помещение.

— Как така не е?

— Всъщност идеята е много по-стара от самото християнство. Това е езическото число на Слънцето или на земната сила. Алхимиците го свързват със сярата. В гематрията библейската фраза *theos eini eri*

gaia — „Аз съм бог на земята“ — е със стойност шест шест шест. Впоследствие християните изгубили връзка с древното знание и символичната сила на числото започнала да ги плаши.

Ръдърфорд разтърка зачервеното си чело с длан и се огледа нервно наоколо.

— Има и още нещо много важно. Побързай, ела тук.

Той се приближи до южната стена на камерата. Катрин го последва припряно. През цялото време се притесняваше, че осветлението отново ще изгасне, и дяволски ѝ се искаше да си бяха донесли факла. Ръдърфорд посочи малка дупка.

— Ето този проход тук върви директно през каменните блокове на пирамидата. Както и всичко останало тук, тунелът е абсолютно прав. Прокаран е точно през сърцевината на пирамидата под ъгъл четирийсет и пет градуса. Хиляди и хиляди каменни блокове са били издълбани един по един, за да може да се прокара този проход. Но това е само част от истината. Ако продължиш мислено правата на тунела вън от пирамидата, в един момент тя пресича съзвездието Орион — свещена част от небесния небосклон за египетската религия. По същия начин тунелът, прокопан в камерата на царицата, пресича точно траекторията на звездата Сириус — също изключително важна. Йероглифът за Сириус се състои от звезда, пирамида и камъка Бенбен.

При споменаването на Сириус, Катрин усети рязко пробождање в гърдите. Тукатси се пренесе обратно в обяната в слънце аудитория на „Ол Соулс“ и лекцията си за загадките на племената на догоните. „Господи, какъв дълъг път изминахме. Онова, което допреди дни беше забавно научно упражнение, изведнъж се превърна във въпрос на живот и смърт“.

— Всяка камера — продължи Ръдърфорд — си има такъв тунел, чиято права пресича траекторията на точно определена звезда. Обикновено, когато правата на един от тунелите се изравни точно с местоположението на звездата, другите не са на една линия с тяхната звезда. Очевидно обаче през 2450 г. пр.н.е. всичките четири тунела са водели право към отредените им звезди.

— Питам се какво значение е имало това за строителите. Може би това е била годината, в която най-сетне са успели да се съвземат от разрушителната сила на потопа. Но в тази връзка със Сириус има

нещо... — Катрин не можеше да пропъди догоните от главата си. —
Може би носителите на светлината също са били посетени...

Ръдърфорд не успя да разбере за какво говори тя.

— Моля?

Катрин се спря.

— А, нищо. Просто е много странно. Във всеки случай, надали е
случайно, че тунелите водят право към звездите.

Ръдърфорд метна тревожен поглед към осветлението, сякаш
очакваше лампите отново да изгаснат.

— Хайде да поговорим за това отвън. Мисля, че напрежението
тук ми идва в повече. От това затворено пространство ме хваща
клаустрофобия.

Катрин се наклони да тръгва.

— Не можеш да си представиш колко съм съгласна с теб.

58.

Вратата на самолета на секретаря се отвори и северноафриканската жега го удари като с юмрук. Международното летище на Кайро се пържеше под лъчите на убийственото слънце. Двигателите на самолета все още работеха и шумът им обезсмисляше всеки опит за комуникация. Навред се носеше натрапчивият мирис на авиационно гориво.

Секретарят направи гнуслива физиономия и слезе надолу по стълбите към пистата, следван от двамата си най-доверени бодигардове. Почти по същото време към самолета се приближи четиритонен камион с покрита с брезент каросерия и спря близо до стълбичката на самолета. От шофьорската кабина скочи мускулест мъж с маскировъчна униформа и европейски черти и закрачи стегнато към тримата новодошли. Двигателите на самолета все още вдигаха шум до бога, така че на мъжа във военна униформа му се наложи да крещи:

— Водя шестима души в камиона, сър. Всички са въоръжени и готови за действие. Освен това цяло Кайро е пълно с наши агенти, които очакват заповеди. Мога да докладвам, че обектите пристигнаха, минаха през митницата преди около три часа и сега се намират в Гиза.

— А човекът с белия костюм? Него открихте ли?

— Не, сър. Така и не успяхме отново да му хванем следите. От световния оперативен център ни осведомиха, че е бивш офицер от руската армия, освен това се занимава с наука и шпионира. Вероятно това обяснява защо го изгубихме. Преди няколко години е работил съвместно с професор Кент и проявява интерес към ледниците.

Секретарят изгледа подчинения си и решително изложи плана за действие:

— Трябва да изолираме обектите и тогава да се справим с тях. Не искам историята от Ла Пас да се повтаря. Работата трябва да се свърши дискретно, но от друга страна, не бива да изпускаме Гиза от поглед — поставете хора там. Що се отнася до руснака, време е да обезвредим и него. На този етап не следва да поемаме каквито и да е

рискове. Разпратете незабавно снимката му до всички агенти със заповед да бъде застрелян на място.

Секретарят млъкна и се загледа през самолетната писта към далечните сгради на летището, където дребни фигурки, подобни на мравки, се придвижваха в убийствената жега. Пролетното равноденствие щеше да настъпи след броени часове. Секретарят изглеждаше изморен, дори остарял. За пръв път очите му издадоха признаци на слабост — като че ли се канеше да потръпне.

Той изгледа двамата си бодигардове, получили подробни инструкции още на самолета. Имаха завиден професионален опит и секретарят знаеше, че може да разчита на лоялността им в сблъсъка си със сенатора, който щеше да е зает с планове за предстоящите дни. Последното, което очакваше, беше някой от хората му да тръгне да го разпитва по неудобни теми.

59.

Катрин и Ръдърфорд се измъкнаха от утробата на Голямата пирамида и ярките слънчеви лъчи едва не ги ослепиха. Безоблачното синьо небе се простираше във всички посоки и дори безрадостната гледка на пустинята им подейства като мехлем след напрежението и клаустрофобията на подземните тунели.

Тя сложи длан над очите си и с дясната ръка се опита да изтупа праха от дрехите си.

— Ооо! Въздух! Чист въздух и слънце. Благодаря ти, господи, че отново сме навън. Въобще не ми се щеше да прекараме нощта вътре.

Ръдърфорд заровичка из раницата си за слънчевите очила и си пое дълбоко дъх.

— Съгласен съм!

Катрин се извърна и изгледа още веднъж заплашителната снага на Голямата пирамида.

— Едно нещо поне е сигурно — това не е дело на примитивни хора. Освен това със сигурност не е просто гробница. Как ми се иска професор Кент сега да е тук и да си поговорим. Той щеше да знае какво да предприемем.

Ръдърфорд поклати глава и заяви с пределна решителност:

— Трябва да продължим напред. Все някак ще измислим какво да направим.

Катрин се приближи до него, обгърна раменете му с ръка и го притисна мълчаливо към себе си. Останаха така прегърнати в продължение на около половин минута, след което тя го пусна и метна раницата на гърба си.

Заобиколиха североизточния ъгъл на Голямата пирамида и некрополът на Гиза се появи пред очите им.

— Ето го.

Ръдърфорд вдигна ръка и посочи на югоизток към плавно спускащото се каменно плато. В края му, настанен в изкуствено

издълбан канал, стоеше сфинксът. Съществото с тяло на лъв и човешка глава бе полегнало с изпружени напред лапи, а мощната му снага чезнеше в скалата зад него. Не беше помръдвало от мястото си в продължение на незнаен брой хилядолетия. Постоянно настъпващите пясъци го бяха затрупвали нееднократно, но винаги се намираще по някой император или крал, или губернатор, който да се появи и да нареди да разчистят пясъка.

— Мисля, че е обърнат с лице на изток — каза Катрин.

— Да, трябва да е на изток — право срещу изгрева. Този път строителите са ознаменували астрологичната епоха на Лъва, която започва през 10970 г. пр.н.е. и свършва през 8810 пр.н.е.

— Това е забележително. Датите напълно съвпадат с датировката на последния ледников период, направена от Фон Дехенд. Мислиш ли, че са искали да отбележат датата, на която цивилизацията им е унищожена?

Ръдърфорд дори не си направи труда да отговори. Приближаваха гигантския сфинкс от едната му страна. Бе висок около дващест метра и дълъг — седемдесет. Най-голямата скулптура, изработвана някога. Ръдърфорд изви врат нагоре.

— Виж само колко е изронена.

Катрин огледа внимателно внушителните дупки и пукнатини в древния камък, от който бе изработен звярът. Пукнатините вървяха по цялото тяло — от главата до основата.

— Подобна ерозия отнема хиляди и хиляди години.

— Какво я е причинило?

— Дъжд, дъжд и пак дъжд. Сахара е млада пустиня. Не е била винаги такава. Някога наоколо е било зелено и приятно. Очевидно дъждът е валил много, много дълго време.

— И кога смятат, че е направен сфинксът?

— Е, това вече зависи от човека, на когото задаваш въпроса.

Двамата заобиколиха сфинкса, застанаха пред него и погледнаха древното му лице.

— Експерти в областта на стареенето на варовика заключават, че сфинксът е изработен поне преди девет хиляди години, и това схващане е доста консервативно. Скулптурата е изключително стара, просто не може да ти го побере умът. И разбира се, както всички знаем, ортодоксалните историци твърдят, че по това време цялото

човечество е кръстосвало земята само с кожени набедреници и си е служело със заострени кремъци.

Катрин продължаваше да се взира в енигматичната физиономия на сфинкса и да си мисли за великата цивилизация, която го е изработила преди толкова хилядолетия.

— Добре — заключи тя, — значи имаме пирамида, изградена с прецизност, която е трудно постижима за НАСА дори и в наши дни. Самата пирамида съдържа недвусмислени доказателства за астрономически и математически познания, дори и само като я погледнеш, и разполага с прецизно издълбани тунели, които гледат към точно определени звезди, ако живееш в 2450 година пр.н.е. Разполагаме и със сфинкс, който е поне на девет хиляди години, вероятно и доста по-стар, и определено навежда на мисълта за връзка с епохата на съзвездието Лъв. На всичкото отгоре сме изправени пред упоритото отхвърляне на всички тези факти от страна на ортодоксалната историческа мисъл.

Катрин бавно закрачи покрай предните лапи на странното същество.

— Нещо повече, авторите на географските карти, които ни накараха да тръгнем на това пътешествие, са смятали, че центърът на света е точно тук. В допълнение, знаем за митове, разпространени по цялото земно кълбо, които разказват за група цивилизовани люде, които дошли сред хората след потопа, за да възстановят унищожената култура. Тези митове съдържат и доста техническа информация, която би могла да се отнася до катаклизъм, свързан с изместване на земната кора, както предполага професор Кент. И най-сетне, благодарение на Фон Дехенд, сме в състояние да датираме катаклизма в края на ледниковия период, т.е. около 11000 години пр.н.е. Това дава достатъчно време на оцелелите да си проправят път от Антарктика до Египет, да се установят тук и да се заемат с изработката на сфинкса.

Джеймс погледна към Катрин. По лицето му заигра лукава усмивка.

— Има и още нещо — каза той.

Катрин се намръщи неразбиращо.

— Какво?

Ръдърфорд се втренчи в палците на краката си.

— Забравих да ти кажа за лодките.

60.

Катрин усети, че ѝ се завива свят.

— Какви лодки? — попита предпазливо тя.

Ръдърфорд вдигна поглед към небето. Почувства се едва ли не неудобно, че трябва да обясни поредната загадка.

— Археолозите са изкопали няколко лодки от пясъците в близост до пирамидите. Те всъщност са огромни плавателни съдове, предназначени за океана. Според морските археолози подобни лодки могат да бъдат построени единствено с помощта на дълго трупан опит в областта на корабостроенето.

Катрин отметна глава и се разсмя. Оставаше една-единствена област, която трябваше да се провери.

— А знаем ли какво казват египтяните за своя произход?

— Да. И в известен смисъл доказателствата подкрепят повече теорията на египтяните за собствения им произход, отколкото теорията на ортодоксалната историческа наука. Разбира се, ако си склонен да признаеш, че в митовете има и зрънце истина.

— Какво имаш предвид?

— Ами да вземем например Озирис, едно от египетските божества. Нетеру, както ги наричат, пристигат от тайнствената си родина също както Кетцалкоатъл и неговите последователи или Виракоча. Но ако нетеру са били по-напреднали, ако са разполагали с богати технически и религиозни познания, надали е странно, че коренното население на Египет ги е възприело като богове, нали?

Катрин изглеждаше съсредоточена до краен предел.

— Значи нетеру, които египтолозите считат просто за митологични божества, трябва да са били носителите на цивилизацията?

— Определено изглежда така. Във вътрешността на пирамидата на Унас в Сахара, която е датирана около 2400 г. пр.н.е., са намерени надписи с йероглифи. Това, което е интересното там, е, че въпросните йероглифи се появяват от нищото, също както пирамидите тук, в Гиза.

— Как така?

— Ами в периода преди внезапното им появяване липсват следи от каквото и да било примитивно писмо. Няма по-простички и по-раншни йероглифи, които са се използвали за отчитане на хранителните запаси или за отмятане на изминалите дни, какъвто например е случаят с примитивните писмени паметници във Вавилон. Вместо това изведнъж се натъкваме на най-сложните йероглифи, които египетската цивилизация въобще някога ще измисли. Нещо повече, въпросните надписи се отнасят до изключително развити и абстрактни теологични и метафизични идеи и говорят за цяла орда богове и богини, с доста символика в тях. Най-великият английски египтолог, Уолис Бъдж, веднъж казва, че е просто необяснимо как толкова напреднала цивилизация внезапно изниква от нищото, и то за една нощ. Все едно бушмените в Калахари за сто години да успеят да изградят цялата култура и религия на евреите, като през това време строят и най-внушителната сграда в света, и то в сърцето на африканската пустиня.

Катрин се опитваше да реши каква да е следващата им стъпка.

— Кой отговаря за всички тези древни паметници? Искам да кажа, кой в крайна сметка дава разрешение за изучаването им и за проверка на новоформулирани теории? Кой притежава властта да сваля от трона погрешните схващания на общоприетата история?

Ръдърфорд я изгледа внимателно.

— Доктор Ахмед Азис, директор на египетските старини. Той е в състояние да провали кариерата на всеки египтолог с едно движение на ръката си, като откаже да му издаде пропуск за посещение до археологическите паметници или дори разрешение за влизане в Египет. Властта му е неограничена.

Катрин кимна решително.

— Добре — поне знаем кой има последната дума. Ако опитаме да оборим конвенционалната датировка на събитията, може и да постигнем нещо. Ако той смята, че официално възприетата версия на египетската история е безвъзвратно компрометирана, тогава може и да се опита да промени нещата.

Ръдърфорд се обърна назад и хвърли поглед към зашеметяващата гледка на пирамидите.

— Може би не е зле да се запитаме защо вече не го е сторил. Редно е да приемем, че е запознат поне с част от наличните

доказателства. Съществува вероятност да не иска да преразгледа доказателствата заради религиозния натиск, на който е подложено правителството.

Катрин не успя да схване логиката.

— Каква връзка има това?

Ръдърфорд махна слънчевите очила и прокара пръсти през косата си.

— Ами просто фундаменталните мюсюлмани, които имат доста сериозно влияние над египетското правителство, не се различават кой знае колко от християнските фундаменталисти в Америка или пък от евреите. Те също имат собствено схващане за световната история, нещо като мюсюлманска версия на християнската теория за сътворението. Съмнявам се, че им се иска да обясняват цял нов свят, който предхожда съществуващия сега... Но в крайна сметка не съм сигурен, просто предполагам.

Катрин усети, че в думите му има здрав разум.

— Мисля, че трябва да идем и да разучим положението. Може би дори ще успеем да се видим с този Азис. Какво знаеш за него?

— Почти нищо. Виждал съм го веднъж преди години, мисля, че изнасяше лекция в Оксфорд. Но това беше много преди да го направят директор. Предшественикът му загина в автомобилна катастрофа. Помня също, че назначението му предизвика доста вълнения, тъй като е млад, а освен това е учил в Щатите. — Ръдърфорд направи пауза. — Предполагам, че си струва да опитаме. Засега от Безумов няма и следа, но в крайна сметка, до настъпването на равноденствието остават още дванайсет часа. Нямам представа какво точно е замислил и какво възнамерява да направи с милиони тонове камъни, подредени един върху друг — повдигна рамене той.

— Добре, нека тогава опитаме да се видим с Азис и да го питаме какво мисли за всички тези несъответствия.

Ръдърфорд метна последен продължителен поглед към безизразното лице на сфинкса и нарамаи раницата си.

— Да се връщаме в колата.

Катрин също изглежда безсмъртното лице на древната скулптура и промърмори почти на себе си:

— Е, ще разгадаем загадката ти, сфинксе.

Тя се обърна на пети и последва Ръдърфорд по лекия наклон на платото на Гиза към колата.

— Спри!

Шофьорът на Безумов мигновено натисна спирачката и закова ленд крузъра на ръба на паркинга за туристи в Гиза. Возилото тутакси вдигна облак прах.

Безумов не повярва на очите си. Напрегна поглед и се вторачи в двамата европейци, които се отдалечаваха от сфинкса в посока към паркинга. На лицето му се изписа гримаса на гняв и изненада. Двата западняци се приближиха и оправдаха всичките му опасения. Той ги проследи с поглед до една от спрените коли. Първо Донован, а след нея и досадният англичанин влязоха в колата. Руснакът удари ядосано с длан по таблото на колата.

Ръката му инстинктивно се плъзна под сакото и опипа кобура. Да, пистолетът си беше там.

„Но тук въобще не е подходящо място...“

Колата на двамата потегли от паркинга.

— Шофьор, тръгвай след тази кола. Не я изпускай от очите си дори за секунда.

61.

Шофирането в Кайро не е лесна работа. Много от улиците си приличат като две капки вода, указателните табели се броят на пръсти и са разположени далеч една от друга, трафикът е ужасяващ, а местните шофьори смятат правилата за движение в най-добрия случай за пожелателни, а в най-лошия за абсолютно безсмислени.

След поредица от погрешни завои и цял оркестър клаксони Катрин и Ръдърфорд най-сетне паркираха зад Министерството на старините. Ръдърфорд изглеждаше като излязъл от пералня.

— Това си беше истински кошмар. Мислех си, че никога няма да успеем да се доберем дотук. Освен това смятах, че ни преследват, докато не си дадох сметка, че дори и най-решителният престъпник на света не би рискувал да се пребори с подобен трафик.

Той изскочи от колата и се загледа в сградата, подслонила Министерството на старините — стори му се, че около нея витае някаква зловобна атмосфера.

— Наистина ли смяташ, че си струва да опитваме да се видим с Азис? Искам да кажа, какво толкова ще научим от него, дори и да допуснем, че се съгласи да ни види?

Катрин затръшна вратата на колата.

— Джеймс, засега се движим добре. Ако от срещата не излезе нищо, можем да си намерим хотел и там на спокойствие да обмислим какво да предприемем. Просто ми се ще да видя реакцията му.

Един пазач със зле скроена кафява униформа и шапка с козирка излезе от караулната и им махна да се приближат към задния вход на сградата. Катрин и Ръдърфорд се подчиниха на жеста.

— Селям алейкум. Паспорти моля.

Те му подадоха паспортите си и след като ги огледа внимателно, пазачът им махна да влязат.

Озоваха се в мърляв коридор, покрит с изтрит балатум, който, ако можеше да се вярва на надписа над главите им, водеше към рецепцията. От двете страни на коридора се редяха затворени врати, а от време на време вдясно или вляво тръгваха разклонения, водещи кой

знае накъде. Катрин огледа опърпания, зле осветен коридор и се обърна към Ръдърфорд:

— Какво да правим сега?

Той се поколеба и отвърна:

— Не знам, предполагам, че трябва да идем до рецепцията.

След няколко крачки той забеляза табела на английски и арабски, която сочеше към един коридор вдясно и обявяваше: „Към кабинета на директора и заседателната зала“.

— От друга страна пък, защо не заобиколим рецепцията и не прескочим една бюрократична бариера? Единственото, което ще свърши момичето там, е да ни накара да висим с часове. Ако нашият приятел директорът иска да ни види, ще му дадем възможност да го направи веднага, ако пък не иска — ще трябва да ни го каже право в очите, стига да не е излязъл на обяд, разбира се.

— Или пък да е в чужбина — добави Катрин.

Откриха кабинета на директора на средата на страничния коридор. Ръдърфорд вдигна ръка да почука, но се спря. Изгледа Катрин.

— Добре, да действаме!

И почука силно на вратата.

Зачакаха. Нервите ги стискаха за гърлата. След около трийсет секунди вратата се отвори от млада жена, чиято глава бе завита с обичайния за мюсюлманите шал. Тя изгледа изненадано застаналите в коридора Катрин и Ръдърфорд.

— Добър ден, с какво мога да ви помогна? — попита на английски със силен египетски акцент.

Ръдърфорд метна поглед към Катрин и отвори уста:

— Тъъ, всъщност идваме да се видим с доктор Азис. Тук ли е?

Секретарката ги изгледа подозрително.

— Имате ли среща?

Ръдърфорд не беше съвсем сигурен как да отговори, но преди да успее да измисли, Катрин се намеси и взе инициативата. Заговори с тон на справедливо възмутен гражданин:

— Извинявайте... — каза тя и застана пред Ръдърфорд. — Да, имаме среща. Бихте ли предали на доктор Азис, че Катрин Донован и

Джеймс Ръдърфорд от Оксфордския университет са тук? И моля ви, пуснете ни вътре. Въобще не ми е приятно да вися в коридора, особено пък след изморителен полет.

Това свърши работа. Секретарката незабавно отвори широко вратата и разкри просторната приемна, с която разполагаше кабинетът на Ахмед Азис. Покани ги с ръка да влязат. Приемната имаше голям прозорец, от който се откриваше гледка към добре поддържана египетска градина. Виждаше се и друга врата, за която Катрин предположи, че сигурно води към кабинета на Ахмед Азис. Вътре имаше две големи кожени зелени канапета, до всяко от които стоеше декоративно наргиле. Катрин огледа и останалата част от помещението и установи, че освен бюрото на секретарката има и още едно, заето от дребничък, слабават египтянин. Той ѝ се усмихна, а тъмните му очи проблеснаха. Секретарката, която изглеждаше ужасно притеснена, ги поведе към едно от канапетата.

— Моля заповядайте. Имената ви бяха господин Ръдърфорд и госпожица Донован, да?

— Доктор Ръдърфорд и доктор Донован — сопна се в отговор Катрин. — Благодаря.

Секретарката им хвърли още един притеснен поглед, насочи се към бюрото си, заобиколи го и седна. Вдигна телефона и набра номер. Ръдърфорд не я изпускаше от поглед.

След като помърмори известно време с гърлен глас на арабски в слушалката, жената я остави обратно на мястото ѝ.

— Доктор Азис ще ви приеме след минутка.

Катрин се усмихна заговорнически на Джеймс и едва тогава двамата се настаниха в едно от удобните кожени канапета. След минута вратата към кабинета на доктор Азис се отвори и на прага ѝ се появи самият той.

— Здравейте. Добре дошли в Кайро. Моля заповядайте, заповядайте.

Катрин и Ръдърфорд останаха леко изненадани от сърдечния прием, но се изправиха и се отправиха към кабинета на домакина си. Не трябваше да става толкова лесно. Всъщност трябваше да е изключително трудно да се виждаш с такива влиятелни хора без предупреждение, в която и да е точка на света. „Доста странно“, помисли си Ръдърфорд. Той беше дошъл тук с твърдото убеждение, че

ги очаква битка и в най-добрия случай ще им кажат да се явят утре или пък вдругиден. А сега направо ги канеха в кабинета, без да разпитват много-много кои са и защо идват.

Кабинетът на Азис беше обзаведен разточително с турски килими и кожени столове. Големи плакати на египетското министерство на туризма с многобройните забележителности на страната красяха стените, а на бюрото се мъдреше десетсантиметрово бронзово преспание — репродукция на камъка Бенбен.

Азис им направи знак да седнат, настани се зад бюрото си и заговори на прекрасен английски, макар и с непогрешим египетски акцент. Тонът му бе снизходителен и според Катрин леко мазнишки:

— Приемете извиненията ми, моля. Секретарката навярно е пропуснала да отбележи срещата ни.

Той се отпусна небрежно в стола си, сложи ръка на облегалката и им се усмихна. Изглежда не бързаше за никъде.

— Да ви предложи кафе? Или пък ментов чай?

Ръдърфорд просто не проумяваше защо човекът насреща им се държи толкова приятелски. Катрин се приведе напред.

— Причината за посещението ни е, че искахме да ви зададем няколко въпроса... Въпроси, свързани с датировката на пирамидите и на сфинкса.

Азис се понадигна от стола си, облегна лакти на бюрото и склучи длани.

— Разбира се. Аз поназнайвам нещо по въпроса!

Домакинът им очевидно се развесели от собственото си остроумие. Ръдърфорд реши да минат по същество.

— Искахме да разберем какво мислите за доказателствата, събрани от някои геолози, които според мен безспорно доказват, че сфинксът е с хиляди години по-стар, отколкото се смята в момента?

Изречението на Азис мигновено се промени. Той внезапно стана сериозен. Чаровната усмивка изчезна от лицето му. В тона му се прокраднаха нападателни нотки:

— Разбира се, че съм чувал за тези налудничави твърдения. Нашите геолози обаче изследваха сфинкса и напълно ги опровергаха. Направо не мога да повярвам, че двама учени от такава престижна

институция като Оксфордския университет са готови да прегърнат подобни фантазмагории. Цели поколения учени са положили неимоверни усилия, за да изготвят точната датировка на египетската история. Процесът е отнел стотици години. За извършването на подобна обемна работа са допринесли многобройни изявени специалисти от всички краища на света, включително и ваши сънародници. — Той ги изгледа с пламнали очи. — Твърденията ви са абсурдни и обидни, и то не само за мен, а и за цялата египтология. Просто съм поразен.

Катрин не успя да се отърси толкова бързо от рязката промяна в поведението на домакина им и от яростния му отговор. Азис се отпусна обратно на стола си и ги изгледа неприветливо.

— Предлагам ви да идете в някоя библиотека, може би обратно в Оксфорд, и да си направите щателно и задълбочено проучване, преди отново да дойдете и да задавате смешни въпроси на човек в моето положение. Освен това — добави той с по-тих глас — предлагам ви в името на професионалната ви репутация да не давате голяма гласност на възгледите си. Изграждането на академична кариера отнема дълги години, но човек е в състояние да я разруши само с един замах.

Катрин метна поглед към Ръдърфорд, който в отговор вдигна учудено и изненадано вежди и поклати глава. Явно отиваха в задънена улица. Тя се изправи.

— Благодаря ви много, доктор Азис. За нас беше удоволствие да побеседваме. Ние сме аматьори в тази област, така че искрено се извинявам, ако думите ни са ви засегнали.

Азис се изправи, заобиколи бюрото си, приближи се до вратата и я отвори широко. Застана до нея мълчаливо, така че да продължат разговора или да задават допълнителни въпроси щеше да бъде доста неловко. Катрин и Ръдърфорд напуснаха кабинета му и се озоваха отново в приемната. Зад гърба им прозвуча гласа на Азис:

— Поамандре, моля те, придружи гостите ни до изхода.

Азис се обърна към западняците за последен път, за да се сбогува с леден тон:

— Приятен ден, доктор Донован и доктор Ръдърфорд. За мен беше удоволствие да се запознаем.

Тъмнокожият копт се изправи иззад бюрото си и им се усмихна.

62.

Катрин гледаше невярващо към вратата на кабинета на Азис. Безизразното му лице като че ли обобщаваше резултата от срещата им и факта, че се виждат за последен път.

— Добър ден, името ми е Поамандре и съм сътрудник на доктор Азис.

Дребничкият копт протегна ръка към Катрин. Тя я изгледа изненадано и я пое.

— Радвам се да се запознаем, господин Поамандре. Аз съм Катрин Донован, а това е Джеймс Ръдърфорд.

Ръдърфорд също протегна ръка и се здрависа с Поамандре.

— Здравейте, приятно ми е. Значи на вас се пада задачата да ни покажете изхода.

Поамандре се усмихна. Имаше изпито и честно лице на монах аскет.

— Да, и така може да се каже. Последвайте ме, ако обичате.

Ръдърфорд на свой ред се усмихна. В дребничкия тъмнокож човек имаше нещо странно, като че ли не беше от този свят. След враждебността и надменността на Азис, Поамандре сякаш бе същински извор на топлина и спокойствие. Той ги преведе покрай бюрото на мълчаливата като мумия секретарка и ги върна обратно в коридора. След като се озоваха в неприветливия, сумрачен коридор, Поамандре затвори внимателно вратата зад гърба си, огледа се на всички страни, сякаш да провери дали са сами, и се обърна към тях:

— Дошли сте при доктор Азис, за да го разпитвате за произхода на египетската цивилизация, нали?

Катрин хвърли бърз поглед към Ръдърфорд. Той изглеждаше не по-малко слиян от нея.

— Имаме различни предположения и просто искахме да ги споделим с него. Той обаче явно не разполага с време да ни изслуша.

Поамандре продължи с мистериозните подмятания:

— Доктор Азис е в доста деликатно положение. Няма много свобода да разисква всевъзможни предположения.

Ръдърфорд определено се почувства заинтригуван. Защо му беше на този дребничък човек да им казва подобни неща? Той почувства, че пред тях се открива възможност, и попита:

— Господин Поамандре, да не би да смятате, че въпросите ни все пак не са лишени от здрав смисъл?

Очите на копта много бавно се преместиха на лицето на Ръдърфорд и го фиксираха.

— Доктор Ръдърфорд, това зависи изключително много от целта на въпросите ви.

— И какво точно имате предвид под „цел“ на въпросите? — намеси се Катрин.

— Имам предвид какъв е мотивът да ги задавате? Академична кариера ли преследвате или... — Той замълча за миг. Блесналите му черни очи внимателно обходиха лицето ѝ, сякаш сканираха реакциите на мозъка. — Или пък търсите нещо друго?

Острият като свредло поглед подсказа на Катрин, че са изправени пред изключително важен момент в своите търсения. Не разбираше какво точно става, но инстинктивно усещаше, че отговорът на този въпрос може да се окаже необходимата им повратна точка. „Този човек ни разбира. На наша страна е“.

Усещаше, че Поамандре изчаква. Внезапно в главата ѝ като на лента изникна един от най-популярните йероглифни надписи в пирамидите. Намираще се в залата на Озирис. Озирис, седнал величествено на трона си, получава душата на наскоро починал. В ръцете си държи везни. Претегля човешкото сърце на едната, а на другата е поставено перо — възплъщение на лекотата и истината. Чисто ли е сърцето? Тя погледна Поамандре в очите и реши.

— Смятаме, че светът е в опасност. Мислим, че историческите свидетелства са умишлено изопачени, с цел да се скрие истината за миналото. Познанията за древните цивилизации нарочно са скрити от нас, а единствено те могат да ни спасят. Ако не открием какво са знаели древните, ще изчезнем вследствие на природно бедствие, също като тях. Пирамидите не са построени от фараоните през 2500 г. пр.н.е., а са паметници, създадени от хората, които са преживели големия потоп.

Поамандре сведе очи. От устата му се разнесе шепот:

— Моля ви, трябва да дойдете с мен в Гиза. Но първо...

Той ги поведе по коридора и им отвори една странична врата. Озоваха се в склад с инструменти. Измежду трионите, бормашините и кутиите с бои лежаха дрехи на египетски работници.

— Ето, облечете това.

Поамандре им подаде по една традиционна египетска роба, която стигаше до глезените. Катрин и Ръдърфорд се спогледаха и бързо навлякоха новите дрехи през главите си. Сложиха качулките и станаха напълно неразпознаваеми. Поамандре отново отвори вратата към коридора, надникна навън и им даде знак, че е чисто.

— Последвайте ме.

63.

От другата страна на улицата, срещу Главния съвет за старините, чакаше бяла тойота ленд крузър. Над Кайро вече бе паднал сумрак, но Безумов беше нащрек, както винаги, и очакваше търпеливо всеки знак, че нещо се случва. Внезапно, след като вече бе прекарал сякаш часове в очакване, забеляза раздвижване.

— Какво става сега?

Чакането вече бе започнало да го изнервя. Търпението му се изчерпваше. Безумов мразеше да бездейства. Той напрегна очи, за да огледа по-добре дребничкия мъж в дълга бяла роба, който предпазливо излезе от сградата. Явно разполагаше с някаква власт, тъй като при вида му пазачът от охраната мигновено застана мирно. Възрастният мъж мина покрай него, следван от две фигури, облечени с изцапани роби и качулки на главите. Безумов метна поглед към шофьора си, който изглеждаше задрямал. Разтърси ръката му.

В този миг на слабата светлина, идваща от отворената врата, руснакът забеляза чуждестранните обувки на краката на Катрин, които едва се подаваха изпод робата.

„Те са!“

64.

Джипът на Поамандре спря в тъмнината до основата на Голямата пирамида. На идване бе успял да разговаря с нощните пазачи, така че когато пристигнаха, ги пуснаха без проблем. Минаха необезпокоявани през паркинга и продължиха право към пирамидата.

Ръдърфорд и Катрин се спогледаха мълчаливо и излязоха от колата си. Обсипаното със звезди нощно небе на Северна Африка беше забележителна гледка. Катрин затвори вратата на колата, огледа отново внушителната снага на пирамидата и погледна към копта, който търпеливо ги чакаше в основата на скелето за изкачване.

— Добре, хайде да видим какво точно е намислил — прошепна едва чуто тя. — Отваряй си очите за руснака.

Поамандре ги изгледа тържествено. Шофьорът му чакаше в колата, достатъчно далеч, за да не може да ги чува.

— Строежът на Голямата пирамида е последен опит на една загиваща цивилизация да запази древната си мъдрост. — Той ги изгледа внимателно. — Ако не бъркам, вие вече го знаете, нали? Точно затова сте в Египет, затова сте дошли и при Азис.

Катрин и Ръдърфорд кимнаха предпазливо.

— Освен това напълно основателно смятате, че светът е изложен на опасност — продължи Поамандре. — Нямам представа откъде сте се сдобили с подобна информация, а и честно казано, не ми влиза в работата. Стигнахте до мен, защото сърцата ви са чисти. Във Вселената няма случайни неща. Аз съм длъжен да помогна на всеки, който търси истината. Затова ще ви разкрия тайните на Голямата пирамида и ще ви помогна във вашата мисия. Чакаме ви да дойдете вече достатъчно дълго време.

Поамандре се извърна с лице към пирамидата. Тя бе обляна в жълтеникава светлина, благодарение на насочен към нея прожектор, поставен някъде близо до будката на охраната. Последните туристи отдавна си бяха отишли и мястото тънеше в загадъчна тишина. Пясъчните дюни изчезваха в хоризонта и продължаваха да се простират на хиляди километри разстояние, докато не стигнат брега на

Атлантика. Пейзажът бе апокалиптичен, фантастично красив и същевременно странно потискащ: пейзаж, лишен от живот и любов. Поамандре имаше слабо лице с хлътнали бузи и дори очите му изглеждаха необичайно дълбоко впити в черепа. Говореше тихо, но в гласа му все пак се долавяха припрени нотки.

— Голямата пирамида е построена, за да запази древните познания завинаги, така че дори изградената цивилизация един ден да изчезне, бъдните поколения след нея все пак да са в състояние да научат истината. Съотношенията, заложи в размерите ѝ, съдържат всички математически формули, които управляват Вселената. Това е научен „йероглиф“ и ако си посветен и медитираш над него, си в състояние да научиш тайните на живота. Чрез разположението на каменните блокове е изобразена схемата на небето. Пирамидата представлява послание, предназначено да бъде прочетено от нас в бъдеще, и същевременно е напълно функциониращ енергиен акумулатор в състояние да привлече и обуздае неподозирана сила. Но първо, преди да ви въведа във всички тайни, трябва да сте напълно наясно, че преди нашата цивилизация са съществували други светове и цивилизации. Мисля, че това го разбирате?

Катрин кимна.

— Да, вече видяхме прекалено много доказателства, за да си мислим обратното.

Ръдърфорд също подкрепи думите ѝ:

— За нас няма дори и капчица съмнение в това.

Поамандре се замисли за няколко секунди и се зае внимателно да обяснява:

— Земята е картографирана по време на последния свят от предходната велика цивилизация. Размерите ѝ са били точно изчислени...

Катрин отново кимна.

— Да, видяхме картите им, които свързват построените от тях паметници навсякъде по света.

Коптът отново ги огледа внимателно, за да се увери, че следят мисълта му.

— Световната мрежа от енергийни линии, които вие в Англия наричате лей-линии е един от резултатите от тяхната работа. Бедствието, унищожило старата цивилизация, било толкова могъщо, че

изместило континентите до неузнаваемост и завинаги променило траекториите на слънчевите и земните енергии, поради което разместило и лей-линиите. Шепата оцелели мъже и жени се оказали бездомни и безсилни. Цялата им цивилизация се основавала на познанието и разбирането на тези енергии. В отчаян опит да спасят света си, те открили местонахождението на нов енергиен център тук, на платото Гиза, и започнали отново да градят цивилизацията си, като поставили началото със свещената си технология — Голямата пирамида.

Поамандре се извърна да огледа пирамидата и окъпания ѝ в изкуствена светлина връх.

— Представете си топка, покрита с козина, или пък космите по човешката глава. Някъде по топката или по човешката глава едно косъмче се изправя и останалите тутакси се подравняват с него. Същото се случва и с магнитното поле на планетата.

Ръдърфорд се замисли за Иван Безумов. „Руснакът е бил прав, точно както е подозирал професор Кент“.

Поамандре се отдалечи от тях, каза нещо на шофьора си на арабски и после се върна.

— Тук отвън не сме в безопасност. Трябва да слезем долу, в бир — това означава „кладенец“ на арабски. Само там мога да ви разкрия тайните на пирамидата и да ви обясня защо светът е в опасност. Моля последвайте ме.

Поамандре ги поведе през мрака по дървената пътечка, която водеше на изток от втората пирамида, пирамидата на Хефрен, надолу към сфинкса. Последните туристи си тръгнаха и охраната се подготвяше да започне с проверките, за да се увери, че никой няма да се опита да се изкачва по пирамидите.

Тръгнаха по дървената пътека към лапите на сфинкса. По средата на пътя Поамандре се спря. Размени няколко думи с шофьора и махна с ръка към Катрин и Ръдърфорд да го последват. Скочи от дървената пътечка на пясъка, а шофьорът остана на място. „Сигурно го оставя да пази“, реши Ръдърфорд.

Последваха Поамандре на пясъка и с изненада забелязаха началото на тунел, който се провираше под огромните варовикови

блокове, върху които бе закрепена дървената пътечка. На около два метра навътре в тунела спряха пред тежка метална порта. Поамандре заровичка из джобовете на робата си и измъкна връзка големи ключове. Махна им да влязат по-навътре в тунела, за да се скрият от любопитните погледи на туристите и на нощната стража.

Отключи портата и ги въведе в нещо, което се оказа малка пещера. Наведе се и включи мъждива електрическа лампа. В единия от ъглите на пещерата бе закрепен скрипец с метална стълба, която се спускаше в кладенец. Поамандре затвори и заключи металната врата зад гърбовете им.

— Аз ще сляза пръв, последвайте ме. И внимавайте, моля ви, става доста хлъзгаво.

Катрин и Ръдърфорд се спогледаха удивено. Очевидно ги караше да го последват в недрата на земята. Поамандре изчезна в дупката, а Джеймс си пое дълбоко дъх.

— До зазоряване остават само пет часа, вече няма връщане назад. Искаш ли да слезеш първа?

Катрин се опита да се успокои и стисна здраво началото на металната стълба.

— Добре, ще се видим на дъното на кладенеца.

„Ако въобще има дъно“, помисли си Ръдърфорд, докато тя изчезваше пред очите му.

65.

Секретарят Милър и двамата му телохранители излязоха от камиона пред хангара за хеликоптери. Секретарят се поизтупа от прахта. Трина мускулести европейци с тъмни слънчеви очила, черни тениски и автомати охраняваха входа. Милър се почувства съвсем не на място и ужасно уязвим в напращения си делови костюм.

Внезапно обаче в гърдите му се надигна решителност. Сега или никога. Дясната му ръка се плъзна под сакото и опипа дръжката на пистолета, пъхнат в кобур под мишницата. Той кимна отривисто на двамата си телохранители и влезе през тесния процеп на огромните стоманени врати в хангара за хеликоптери.

В момента, в който очите му свикнаха със сумрака в помещението обаче, разбра, че е обречен. Преди да е успял да направи и две крачки в хангара, секретарят усети студеното дуло на пистолет, опряно в слепоочието му. В следващия миг осветлението в хангара се включи и Милър осъзна ужасните последици от грешката си. Пред него стояха дузина добре въоръжени мъже, всички с насочено към него оръжие.

И той, и двамата му телохранители нямаха време дори да се замислят. Някакъв глас изля:

— Ей, вие двамата там отзад, веднага легнете на пода по очи.

Телохранителите на секретаря се спогледаха уплашено и не закъснях да изпълнят нареждането. Проснаха се на пода по очи и с разперени ръце.

Човекът, опрял дулото на пистолета си в слепоочието на секретаря Милър, безмълвно плъзна ръка под сакото му, бръкна в кобура и измъкна оттам пистолета. Сръга го в ребрата със собственото му оръжие и го упъти да върви през хангара към самотната врата в дъното му.

Секретарят Милър се отправи на дългата разходка, пребледнял като платно и ужасен от последствията. Из подобното на пещера помещение се виждаха паркирани поне дузина хеликоптери.

Смълчаните им корпуси хвърляха зловещи сенки, подобно на скелети на динозаври в музей.

Секретарят пристъпваше несигурно напред, а токовете на обувките му отекваха в металните стени на обширния хангар. Друг звук не се чуваше. Нищо не помръдваше. Милър усети, че сърцето му бие все по-силно с всяка следваща стъпка, а тялото му се тресе от адреналин. Какво трябва да направи сега? Какво да каже?

Сумракът в отсрещния край на хангара внезапно бе разцепен от тънка струйка светлина, която започна да се увеличава, докато не оформи правоъгълник с размерите на врата. Секретарят първоначално ускори крачка, но когато приближи вратата, я забави. Светлината на външния свят беше толкова ярка, че той не успяваше да различи нищо — все едно че се приближаваше към някаква друга, паралелна вселена. Знаеше, че трябва да мине през вратата. Погледна назад към просторния хангар и внезапно го завладя странно чувство на тъга. В следващия миг прекрачи прага на вратата и излезе на светло.

Първото, което видя, беше пистата и жълтите пясъчни дюни зад нея. На пистата бе паркиран някакъв странен самолет. Черен, с размерите на бомбардировач „Стелт“, но изглеждаше по-заоблен и някак по-сплескан. Приличаше на едра, плоска дълбоководна риба, която еволюцията е оформила така, че да издържа налягането на тоновете вода на океанското дъно. Черната кадифена окраска на самолета сякаш поглъщаше цялата светлина, попаднала върху него. Беше красив, наистина красив. От корема му се спусна сгъваема стълбичка, по която на пистата слезе сенатор Кърц, придружен от двама мъже. Кръвта на секретаря се смръзна. Сенаторът извади с ледено изражение пистолет от самото си и го насочи към челото му.

Милър бе обзет от отчаян пристъп на паника и заекна:

— Не! Моля ви, няма нужда от това.

Кърц натисна спусъка, без дори да мигне. Куршумът проби черепа на секретаря Милър и тялото му се строполи на земята, безжизнено като парцалена кукла. Сенаторът спокойно се приближи да огледа резултата от работата си. Погледна обезобразения труп и поклати глава.

— Почивай в мир, грешнико. Дано бог те пощади в идващия Страшен съд.

Той се обърна на пети, прибра пистолета в кобура под мишницата си и бавно се качи обратно в странния самолет.

66.

Десет метра по-надолу стълбата свърши на малка платформа. Поамандре измъкна три малки фенерчета от робата си.

— Ето, вземете това. По-надолу въобще няма светлина.

Катрин и Ръдърфорд взеха по една фенерче и го пъкнаха в робите си. От другата страна на платформата втора стълба продължаваше да се спуска надолу. Все още имаше достатъчно светлина, за да видят, че кладенецът е изкопан от човешка ръка, а не е просто природно образувание в скалите.

Ръдърфорд прокара длан по стената. Усети влага. „На колко ли години е това нещо?“, зачуди се той.

Поамандре бе изчезнал от платформата и слизаше надолу по другата стълба. Катрин се хвана за горната ѝ част, сложи крак на първото стъпало и отправи мълчалива и гореща молитва, преди да продължи спускането:

„Господи, не ни оставяй тук в тази дупка, моля те!“

След още десет метра втората стълба свърши в ъгъла на влажна подземна пещера, изкопана от човешка ръка. Поамандре бързо запали фенерчето си. Мъждивата му светлина една успя да освети пещерата, но все пак видяха размерите ѝ. Дупката беше дълга около дванайсет метра, широка шест и висока три.

Очите на Катрин постепенно привикнаха с оскъдното осветление и тя забеляза два гранитни ковчега от двете страни на пещерата.

— Тези пък какво правят тук?

Ръдърфорд скочи от стълбата близо до нея.

— Божичко, това са саркофази.

Поамандре посочи ъгъла на клаустрофобичната дупка. Там се виждаше друга дупка, още един кладенец надолу.

— Още не сме стигнали. Последвайте ме.

Тримата мълчаливо се приближиха до гърлото на следващия кладенец. Поамандре изключи фенерчето си и го прибра в гънките на робата си, след което се хвана за стълбата и бавно изчезна в мастиленочерния мрак. Катрин поклати глава, но го последва.

Ръдърфорд просто не можеше да повярва какво правят. Огледа за последно пещерата и последва другите по стълбата към неизвестността.

След още петнайсет метра спускане Ръдърфорд се озова в просторно помещение. Катрин вече се оглеждаше захласната и въртеше лъча на фенерчето си във всички посоки. Макар и в мрака да бе трудно да се установят точните размери на помещението, изглеждаше, че е правоъгълник с лице около десет квадратни метра. Таванът бе ниско и по стените се стичаше вода. Ръдърфорд насочи немощния лъч на фенерчето си към центъра на помещението. Там имаше нещо подобно на малък остров, ограден с ров с вода, широк около три метра. На островчето се виждаха разхвърляни камъни, сякаш там някога е имало сграда, която отдавна е разрушена или поругана.

Поамандре ги изчака да огледат обстановката и обяви:

— Това е дъното. Или по-точно едно от дъната. Платото на Гиза е осеяно с тунели и подземни помещения.

Катрин не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да кажеш, че има и други пещери като тази ли?

— Катрин, това тук е нищо. Наоколо има огромни помещения. Просторни камери, побрели в себе си цели библиотеки от древното познание. Основната камера, всъщност най-важната камера, е залата с дневниците. Тя е хранилище на цялото познание, натрупано в периода преди големия потоп.

Ръдърфорд бе поразен. Целият му досегашен живот бе посветен на изучаване на древни митове и религии и на опити да възстанови миналото в истинския му вид, а ето че сега стояха тук, дълбоко под земята, и някакъв човек твърдеше, че тайните на историята са буквално около тях.

— Но, Поамандре, защо хората не отворят залата с дневниците? Ти виждал ли си я? А Азис? Той виждал ли я е?

Поамандре тържествено поклати глава.

— Не. Хората, на които е било позволено да я видят, се броят на пръстите на двете ми ръце.

Катрин не го разбра.

— Но защо не го разгласиш? Защо Азис не го разгласи?

Физиономията на Поамандре беше мрачна.

— Азис знае само за тази стая. Няма понятие за залата с дневниците, което е добре, защото в противен случай със сигурност ще се опита да проникне там и ще я запечата или унищожи... Азис не иска да открива нови неща. Или по-точно шефовете му не искат нищо ново да се появява на белия свят. Страхуват се от пирамидата и тайните, които крие. Направо са ужасени от нея. Не искат никой да знае какво е скрито там долу, не искат никой да разпитва за него и със сигурност не искат разни учени да се мотаят наоколо и да правят изследвания.

Ръдърфорд го гледаше удивено.

— Но защо? И кои са тези шефове на Азис?

— Съществува една организация, наречена Корпорацията. Онези, които си мислят, че контролират Корпорацията, всъщност сами са роби на властта. Смятат, че ако контролират останалите и света около себе си, ще са в състояние да направят добро. За да постигнат това, са решили да подчинят целия свят на властта си. Напълно в техен интерес е да поддържат статуквото и да ни карат да приемаме общоприетата версия на историята за чиста монета. — Поамандре замълча и ги изгледа сериозно. — Ако истината излезе наяве, това означава да се променят всички съвременни схващания. Нещо повече, разбиранията, които крепят съвременния свят, обзет от мания за постоянен растеж, ще лъснат в истинската си светлина и хората ще осъзнаят какви опасности крие късогледото опустошаване на световните ресурси, което в крайна сметка води към глобален катаклизъм. Ако истината излезе наяве, човечеството вече няма да прегръща с отворени обятия възгледа за „растеж на всяка цена“, както и гигантското коварство и алчност, които се крият зад него и водят света към неизбежен край.

Катрин беше потресена. Обърна се към Ръдърфорд.

— Тази Корпорация сигурно е отговорна за убийствата на професор Кент и Мигел Флорес. — Тя поклати глава. Точно в този момент информацията ѝ дойде в повече. Ръдърфорд сложи ръка на рамото ѝ и се обърна към Поамандре:

— И все пак ми се струва невероятно, че съществуването на тези подземни помещения и на залата с дневниците не е излязло на бял свят.

Сериозното изражение на египтянина и непоколебимият му поглед бяха в рязък контраст с изумените физиономии на двамата учени.

— Всичко, което знам, е, че Азис и ужасните хора, за които работи, не искат никой да разбере истината за древните.

Ръдърфорд беше изключително озадачен.

— А ти защо не искаш хората да знаят?

— Знанието в ръцете на глупаците е смъртоносно оръжие. Примерите за това по света са многобройни. Днешните хора в никакъв случай не са подготвени за подобно знание. Те не притежават нужната мъдрост и ще причинят само вреди. Трябва да се изчака, докато помъд्रेят достатъчно, за да може да им се има доверие, че няма да злоупотребят с повереното им знание. Онези, които стоят зад Корпорацията, с цялата си злост и лудост, са нещо нормално за мрачните времена, в които живеем. Представете си само какво ще направят, ако се доберат до силата, притежавана някога от древните. Ето защо, в интерес на всички ни, както на нас, така и на Азис, е все още да не оповестяваме онова, което знаем.

Ръдърфорд просто не можеше да повярва на ушите си. Огромно богатство от познание, всъщност дневниците на носителите на светлината и цивилизацията, лежеше на една ръка разстояние и въпреки това единствените хора, които знаят за тях, са решени да ги пазят в тайна от цялото човечество.

— Но представи си, че настъпи нов катаклизъм? Ами ако светът бъде унищожен, преди хората да са помъдрели достатъчно, за да получат знанието на древните?

— Това е риск, който трябва да поемем. Ще минат години и ще се появи нов свят, също както нашият се е появил след катаклизма, причинен от големия потоп. Можем само да се надяваме, че следващият свят ще се развие по-хармонично и че бъдещите му обитатели ще са по-достойни за знанието на древните.

Поамандре тръгна към водата.

— Елате. Елате на острова.

В мрака бе невъзможно да се прецени дълбочината на катраненочерната вода, но Поамандре не се поколеба. Стъпи в нея, но вместо да потъне, продължи да върви към острова. След пет крачки стигна сушата.

— Стъпвайте там, където стъпвах аз. На сантиметър под нивото на водата, точно там, където преминах, има мост.

Катрин изгледа Ръдърфорд и на свой ред се приближи към мястото, през което премина Поамандре. Тя затаи дъх и протегна десния си крак към водата.

Стъпалото ѝ потъна, но след секунда Катрин усети окуражителното присъствие на каменна плоча, точно както ѝ каза коптът. Тя нагази във водата и с левия си крак и нервно прекоси разстоянието до островчето. Ръдърфорд стисна зъби и я последва. На островчето Поамандре се залови да пали свещи. Между разхвърляните на всички страни каменни блокове се виждаше малък каменен подиум. Той сложи шест свещи върху него, след което се зае да закрепва още, където може по каменните блокове, докато не осея древните мегалити по островчето с потрепващи пламъчета. Призрачната светлина освети изопнатата кожа на лицето му. Скулите му бяха високи и остри. Челото — силно и кокалесто. Лицето му изглеждаше изморено. На мъждивата светлина Поамандре приличаше на изсъхнала мумия.

— Аз принадлежа към най-старата християнска църква — Египетската коптска църква. Евангелистът свети Марко пристигнал на египетския бряг в Александрия през 45 година от новата ера и започнал да проповядва словото на Исус. Християнските ни корени тръгват направо от светия евангелист. Освен че съм християнин копт обаче, аз съм и гностик, търсач на гносис. „Гносис“ е древногръцката дума за „знание“. — Поамандре замълча за миг. — Ние, гностиците, сме наследници на последните носители на духовна традиция, която води началото си още отпреди потопа. Прадедите на строителите на пирамидите, които са дошли в Гиза преди хилядолетия, са знаели, че душата е безсмъртна, както и че всички ние сме частици от вселенското познание.

Всички ние сме едно — всички хора, всички растения, цялата материя, цялото съдържание на единството от пространство и време. Наследили сме познанието от древните, които са живели преди потопа, и сме го зашифровали в евангелията на Исус Христос. Истинското християнство е просто продължение на древното познание. Свети Марко, разбира се, е бил гностик, също както и всички ранни християни.

Днес обаче хората не разбират това. Интерпретират посланията на евангелията буквално и четат други книги, които претендират да са християнски, като например посланията на свети Павел. Свети Павел обаче и другите автори, писали след евангелистите, не са гностици и книгите им не съдържат закодирани частици от древното познание. Християнството е похитено от църквата. Създадено е духовенството, истината е сложена под похлупак и знанието от оригиналните текстове е изгубено. Вместо в носител на вярата, църквата се превръща в носител на власт и потисничество. И най-сетне, в днешно време западното общество игнорира църквата. Всичко, което остава от нея, е жажда за власт и контрол — жажда да поробиш ближния си и природата.

Поамандре поклати глава и продължи:

— През последните няколко години на света се появи нова опасност. Роди се радикална църква, която проповядва дословно възприемане на Библията. Тази църква се опитва да унищожи всички доказателства, които противоречат на библейската версия за сътворението, включително и свидетелствата за предходната цивилизация. Нещо още по-лошо — въпросната църква е решена да превърне в реалност ужасните видения, описани в Апокалипсиса на свети Йоан. Дори и в този момент те полагат всички усилия, за да предизвикат Армагедон. Опасяваме се, че ако успеят да се вмъкнат в Корпорацията, всички сме обречени, тъй като представителите на църквата ще имат достъп до неограничено богатство и власт. Тази нова църква е окончателното превъплъщение на отрицанието на древното познание — вместо да приеме Космоса с отворени обятия и да възприеме природата като едно цяло, тя се стреми да унищожи материалния свят, с цел да съедини бог и последователите му. Тя не разбира, че последователите са самият бог.

Възрастният мъж въздъхна.

— Ние, гностиците, сме мирни хора. Не сме в състояние да вдигнем оръжие срещу враговете си, тъй като това означава да се обърнем срещу древното познание и срещу словото на Христос. Насилието води след себе си единствено насилие, а властта корумпира всички, които се опитват да се съединят с нея или да я използват. Така че просто няма да разкрием тайните на древното познание на тези хора, нито пък ще им кажем какво се крие под пирамидите.

Ръдърфорд просто не можеше да повярва на ушите си. Знаеше за гностиците и за древните им традиции, но смяташе, че те са отмрели преди доста време.

Поамандре продължи с обясненията:

— След последния потоп оцелелите са разпръснати на малки групички по целия свят. Броят на хората рязко намалява, но все пак човечеството оцелява. Древните идват в Гиза и на няколко други места по света и се опитват отново да изградят цивилизацията си с помощта на останките от човечеството. Когато пристигнали по тези места, земята се оказала зелена и плодородна, а хората — гостоприемни. Древните донесли както земеделски, така и технически познания, и най-важното, донесли древното познание за универсалната природа на бог. Това познание оцеляло в продължение на хиляди години, докато Питагор, бащата на западната наука, дошъл в Египет. Когато се върнал в Гърция, той отнесъл със себе си познанието и се превърнал в основател на гръцката философия и наука. Скоро след това прадедите ни, първите християни гностици, се опитали да пренесат истинското познание при евреите и така били написани евангелията. Един син на дърводелец от Назарет, роден от девица, бил представен на евреите като символ на Озирис и Дионисий.

Ръдърфорд не можеше да се сдържа повече.

— Моля! Искаш да кажеш, че Исус е просто символ на Озирис и Дионисий? Искаш да кажеш, че със сигурност не е съществувал?

— Да и не. Съществувал е, но освен физическо същество е бил и символ. Всички те са символи на една и съща идея. Озирис е умрял и е бил възкресен също както Исус и Дионисий. Всички са били родени от девици. Всички имат дванайсет ученици. Всички са родени под звезда. Всички са богочовеци, които доброволно се подлагат на гонения... Всички умират за изкупление на греховете ни, за да могат после да възкръснат... Всички проповядват едно и също: ако някой ти удари плесница, обърни и другата си буза; има един бог. Гностиците са искали да отнесат древното познание при евреите, които са се измъчвали под властта на племенен бог. Решили са да го сторят чрез историята на Христос. Искали са да предадем древното знание на някого, преди да ги унищожат.

Поамандре внезапно спря.

— Стига толкова. Нямаме много време. Трябва да ви покажа тайните на пирамидата. Хармонията на Вселената може да бъде схваната единствено чрез разбиране хармонията на числата. Съвременната западна наука схваща числата единствено като инструмент за изразяване на количество, докато предходната цивилизация ги е виждала като взаимосвързани компоненти на космологичен пъзел.

Поамандре склочи длани, сякаш се канеше да отправи молитва.

— Вярното разбиране на числата и съотношенията е в състояние да разкрие основополагащите закони на самата Вселена. Божествени са онези числа, които се появяват отново и отново в различни области на живота — в музикалната стълбица, в електромагнитния спектър, в движението на звездите. Всяко усилие на предходната цивилизация е било основано върху и е сочело към тези основни числа и формули и разбира се, точно тези числа и формули са вградени в свещените текстове навсякъде по света посредством гематрични кодове.

Захласната в обясненията на Поамандре, Катрин усети познатото гъделичкане на възбудата по тялото си.

— Съответно всяка свещена сграда на древността също е построена по такъв начин, че размерите и пропорциите ѝ да имат значение от гледна точка на гематрията. Дори и самата ѝ форма е в състояние да внушава божествени съотношения. Изкуството на гематрията не е гръцко изобретение — египтяните са го владеели преди гърците, тъй като им е предадено директно от оцелелите след катастрофата на последната цивилизация.

Поамандре вдигна очи — от цялото му същество се излъчваха мъдрост и търпение.

— Има множество врати към миналото. Те са скрити, не можеш да ги достигнеш, ако не знаеш какво точно търсиш. Голямата пирамида например е една от тези врати — паметник, който ни свързва директно с цивилизацията, съществувала преди потопа. За да разберем тайните ѝ, следва да започнем с формата. Знаете ли какви са размерите на Голямата пирамида?

— Да — отвърна тутакси Катрин. — Мисля, че знаем. — Джеймс? — обърна се тя към Ръдърфорд.

— Да. Дължината на всяка от страните при основата е 755 фута^[1], което означава, че периметърът е 3020 фута. Височината е

480,5 фута, или 275 египетски кубита.

— Да. Правилно. Знаете ли нещо за гематрията?

Катрин отново изглежда Ръдърфорд.

— Да, знаем, но не много.

Поамандре замълча и се замисли, сякаш се чудеше как да започне:

— Всъщност 755, което е дължината на всяка страна при основата, обърнато в буквена стойност, дава думата „петрос“ — скала.

Той пристъпи около каменния подиум, приближи се към тях и продължи предпазливо, сякаш се страхуваше, че ако говори прекалено бързо, ще ги обърка.

— Исус казва на един от учениците си, Петър, че той е скалата, върху която ще построи църквата си. На гръцки, думата „петрос“ освен „скала“ е и име — Петър. Вече споменах, че ние, гностиците, не приемаме думите в книгите на Новия завет буквално, както повечето християни, защото не сме забравили, че те са написани с помощта на гематричен ключ. Това е начин да предадеш старите послания чрез притчи. Притчата е животът, смъртта и възкресението на Христос. Петър, скалата, е старото познание на древните, така както е въплътено в Голямата пирамида в Гиза. Исус изгражда новата си църква върху древно познание и то е тук, до нас, за всички, които имат очи да го видят.

Ръдърфорд слушаше в захлас. Той беше световно признат авторитет по въпросите на митологията и религията, но усещаше, че Поамандре го води към неизследвани територии и че разговорът им въобще не е научно упражнение. Египтянинът се канеше да разкрие тайни, старателно пазени от ушите на хората в продължение на хилядолетия.

---

[1] Един фут е равен на 30,48 см. — Б.ред. ↑

67.

Поамандре събра мислите си.

— Както сами можете да видите, върхът на Голямата пирамида липсва. Най-горните пет египетски кубита от постройката са махнати преди много години, преди силата на древното знание да изчезне окончателно. С маханото на върха пирамидата остава с настоящата си височина от 275 египетски кубита. Може да се каже също, че е висока пет големи кубита, тъй като един голям кубит е равен на петдесет и пет египетски кубита. Това, разбира се, не е случайно, тъй като пет е числото на сътворението и прераждането. Симетрията на пентагона е ключът към живота. Това е квинтесенцията — петте части, които съставляват цялото — земята, въздухът, огънят, водата и петият елемент, божествената искра, която превръща останалите четири в живот. Петдесет и пет също само по себе си е пирамидално число — входът на Голямата пирамида естествено се намира на петдесет и петият ред камъни.

Катрин и Джеймс слушаха като омагьосани думите на Поамандре и чакаха.

— Преместеният връх на пирамидата сам по себе си също е пирамида. Сигурно няма да се изненадате, ако ви кажа, че височината му е пет египетски кубита. Основополагащият принцип на древните, или на носителите на цивилизацията, както ги наричате вие, е бил „както е горе, така и долу“. Иначе казано — правилата, които важат при растежа на единична човешка клетка, важат и при движението на галактиките.

Поамандре направи няколко стъпки назад и се приближи до каменния подиум.

— Тази втора, малка пирамида, която е преместена от Голямата пирамида, на свой ред също има връх. Била е увенчана с камъка Бенбен. Неговият обем е бил точно пет кубически инча^[1], т.е. съвсем спокойно може да се побере в дланта ви... В продължение на хиляди и хиляди години хората са гадаели какво се е случило с камъка Бенбен

— кой го е махнал от върха на пирамидата, къде го е скрил, какво точно представлява той и така нататък.

Поамандре вече беше с гръб към тях, наведен над каменния подиум.

— Ето това е камъкът Бенбен.

Той се извърна. В протегнатата му длан стоеше прекрасна блестяща златна пирамида, висока пет инча. Върхът ѝ бе украсен с кристал, който грееше на светлината на свещите и обливаше стените и тавана на пещерата с милиони ярки пламъчета.

Катрин и Ръдърфорд гледаха онемели. Тя не успя да разбере от какво точно е направен камъкът.

— Какво е това на върха?

— Диамант. Това е „синапено зърно“ или „кикос синапеос“ на гръцки. Гематричната му стойност е 1746. Окръжност с обиколка от 1746 има диаметър 555. Отново се връщаме към петиците.

Челюстта на Ръдърфорд буквално увисна. Не беше в състояние да пророни и дума. Цялата структура придобиваше идеален, божествен смисъл. Числата сякаш падаха надолу и се изкачваха нагоре като водопади от космическа хармония.

Поамандре продължи:

— Освен това 1746 е сборът от стойностите на Слънцето — 666, и на Луната — 1080. Както сигурно знаете, алхимиците са смятали, че животът се заражда от смесването на сяра и живак — сярата е Слънцето, а живакът — Луната. Всичко на Земята е подхранвано от Слънцето — целият живот, дори въртенето на земното кълбо произлиза от гравитационните сили на слънцето. Живакът, божествената искра, влиза в комбинация със сярата и създава живот.

Поамандре ги изгледа с изключителна сериозност.

— Силата на пирамидите може да се използва за правене на добро, но попаднала в грешни ръце, същата тази сила е в състояние да причини изключителни злини. Следователно не трябва да се позволява на никого без нужната подготовка и без абсолютно чиста душа да използва тази сила. Точно поради това със залеза на древното познание върхът на пирамидата е свален. Древните са знаели, че настъпват мрачни времена, и решили да махнат камъка Бенбен и горните пет кубита от пирамидата, така че никой да не е в състояние да задейства машината.

Ръдърфорд тутакси се сети за Безумов.

— Значи това е машина!

Коптът изгледа Ръдърфорд, а лицето му бе олицетворение на сериозност.

— О, да, пирамидата е най-съвършената машина, строена някога. Корпусът ѝ е специално изработен, за да е в състояние да акумулира енергия от Вселената. Пирамидата е разположена така, че да събира и съхранява звездна енергия, която след това се разпределя по много различни места из целия свят. В момента, в който камъкът Бенбен бъде върнат на върха на пирамидата, машината отново ще заработи. Енергията, която я движи, днес се нарича „магнитно поле“ и все още почти нищо не е известно за нея.

Поамандре се извърна и внимателно постави камъка Бенбен върху каменния подиум. Той сякаш сам произвеждаше светлината, която разпръскваше, което, разбира се, беше невъзможно. Изключителната му простота и сила привличаха Катрин като магнит.

— Вътре, в самата планета, всъщност точно в центъра ѝ, е разположено сферично тяло от желязо със същия размер като Луната. То представлява топка разтопен метал под налягане, която от своя страна е обвита от пласт лава, дебел километри. Всичко това е завито в литосферата, или земната кора. Тази огромна метална топка в сърцето на планетата ни се върти малко по-бързо от повърхността на земното кълбо. Може би точно това спомага за създаването на магнитните сили, никой не е съвсем сигурен, а древното познание за процеса вече е изгубено. Древните обаче са умеели да складират тази енергия и да управляват генериращите я сили. Както виждате, те са били в състояние да изграждат огромни съоръжения, да добиват и обработват материали, по-твърди и от желязо, и да контролират и коригират орбиталното движение на планетата.

Катрин си мислеше за тайното послание.

— Поамандре, искам да ти задам един въпрос.

— Разбира се.

— Опитваме се да разберем какво е причинило последния катаклизъм и освен това трябва да установим как можем да предотвратим подобно нещо да се случи отново. Знаем, че катаклизъмът е предизвикан от едновременно плъзгане на цялата литосфера, знаем също, че това по някакъв начин е свързано с прецесията и с

орбиталното движение на планетата. Това, което не разбираме, е защо подобно нещо ще се случи отново.

Поамандре кимна бавно. Умното му лице изразяваше пълно разбиране и той й се усмихна едва-едва.

— Доста път сте извървели. Мога да ви помогна с последните стъпки. Прави сте — съвременният свят е предупреден. Отправили сме се към нов апокалипсис. С всяка изминала година старите познания намаляват, хората, които са в състояние да се възползват от тях, изчезват, а враговете се увеличават и набират сила. Господарите на Корпорацията са по-могъщи от всякога. Манията им към материалното, към унищожаване на природата и поробване на останалите хора ни носи със страшна скорост към пропастта. Машините и различните механизми изяждат света и всеки ден хвърлят в огъня все по-големи парчета от околната среда. Буквално целият свят е обзет от пламъци.

Лицето му стана невероятно тъжно, сякаш не виждаше никаква надежда.

— Злите хора разпалват пожарите си и ледниците започват да се топят. Колкото повече нагорещават пещите на алчността си, толкова по-бързо се повишава средната температура на земното кълбо и толкова по-бързо ледените шапки се превръщат във вода.

Катрин кимна окуражително. Усещаше, че е на път да научи съдбата на човечеството от устата на крехкия египтянин.

— Положението на литосферата на нашата прекрасна планета се определя от разпределението на теглото ѝ по повърхността на планетата. Въпреки че Земята е сфера, теглото не е равномерно разпределено по повърхността на земната кора. В някои райони има високи и големи планини и там литосферата е дебела и тежка. Върху Антарктика пък лежи ледена шапка с дебелина километър и половина и тегло милиарди тонове. Това създава огромно налягане върху планетата, което спомага литосферата да стои неподвижна. Центробежните сили са балансирани с помощта както на ледниците върху Антарктика, така и на ледниците на Северния полюс.

Ледът се е трупал и образувал в продължение на хилядолетия и ако позволим на природата да върви по своя път, ще остане там, докато прецесията на земното кълбо не придвижи Антарктика по-близо до Слънцето и след това, в крайна сметка, след още много хилядолетия,

ледът ще започне да се топи. Този процес върви равномерно като часовников механизъм.

Това е тайното послание. Това се опитват да ни кажат гениите на древността и това е една от причините, поради които са изградили световната мрежа от постройки — за да окажат влияние на прецесията и да ни спасят от неизбежната съдба. Но древните са били прекалено малко на брой. Онези, които оцелели след катаклизмите в своята собствена епоха, съвсем не се оказали достатъчно. След няколко поколения изчезнали и ни оставили единствено руините на своите технологии и тайните предупреждения, закодирани в митове.

Катрин беше ужасена.

— И все пак не мога да разбера каква опасност ни заплашва днес. Със сигурност ще минат още няколко хилядолетия преди прецесията да предизвика нов потоп, нали? Процесът може и да е равномерен и неумолим, но протича твърде бавно.

Старият копт я изгледа сериозно.

— В днешно време планетата е балансирана и земната кора е в такова положение, че разпределението на тежестта по нея е равномерно и движението ѝ — незначително. Ако обаче ледовете се разтопят и се превърнат във вода, както се е случило в края на последния ледников период, цялата тази колосална тежест ще се насочи към океана. Вследствие на това, както е станало и в края на ледниковия период, литосферата ще се размести, за да установи нов баланс и да позволи на Земята да продължи въртенето си. В този момент отново ще се хлъзне и ще предизвика края на живота такъв, какъвто го познаваме сега.

— Това, на което сме свидетели днес, е началото на този необратим процес, но предизвикано от човешка ръка. Няма нужда да чакаме бавната прецесия да свърши работата си — сами предизвикваме топенето на ледовете. Древните така и не са успели да предвидят подобен развой. Никога не са предполагали, че човечеството съзнателно ще предизвика унищожението си.

Очите на Катрин се разшириха от ужас. Всичко звучеше ужасно логично.

— Поамандре, нима е прекалено късно да направим нещо? Можем ли да спрем случващото се?

Преди обаче египтянинът да успее да отговори, внезапно до ушите им достигна шум, който идваше от стълбите в кладенеца. Беше ек на стъпки, които се придвижваха възможно най-тихо надолу по стъпалата.

---

[1] Един инч е равен на 1/12 от фута, или 2,54 см. — Б.ред. ↑

68.

От непрогледния мрак на кладенеца се появи Иван Безумов.

— Извинете ме — каза той с неприкрит сарказъм. — Да не би да ви прекъснах?

С белия си костюм приличаше на призрак, появил се в сенките на подземната пещера.

Той пхна ръка под сакото си и когато отново я извади, Катрин забеляза, че в нея държи нещо. Сърцето ѝ запрепуска от страх.

— Безумов, какво е това?

— Това, Катрин, е пистолет. По-точно „Хеклер и Кох“.

Руснакът запъна револвера с добре тренирано движение. Катрин, Ръдърфорд и египтянинът замръзнаха по местата си.

— Какво правиш? Да не си полудял? Махни веднага това нещо.

— Не, Катрин, не съм полудял. Искам всички да се отдръпнете от скалата, ей там. И моля без глупости, както се казва по филмите. Не сте първите, които ще застрелям, и силно се съмнявам, че ще сте последните.

Ръдърфорд също се намеси с изключително уплашен глас:

— Защо правиш всичко това, Безумов?

Руснакът отметна глава и се разсмя презрително, но револверът остана насочен към тримата.

— Най-сетне един умен въпрос, доктор Ръдърфорд. Честно казано, усилията, които полагате в изучаването на астрономията, леко ми досадиха. Сега ще ви обясня защо съм насочил револвер към вас. Време е големите просветители от Оксфорд също да научат някой урок.

Той махна многозначително с дулото на револвера и ги накара да се изтеглят в задния край на островчето.

— Правя всичко това, защото един забележителен научен инструмент очаква някой да го задейства.

Без да ги изпуска от мушка, Безумов приклепна и вдигна няколко камъчета от земята. Приблужи се към водата и разхвърля камъчетата напосоки из нея. Онези, които паднаха върху прикрития под

повърхността мост, можеха да се видят. Безумов тръгна по него към островчето.

— Въпросният инструмент е най-гениалното технологично изобретение, създадено от човечеството. То е толкова изпипано и същевременно сложно, че е в състояние да впрегне силите от въртенето на планетата ни около Слънцето и да ги използва за предпазване на Земята. В сравнение с въпросния механизъм начините, измислени от нас за производство на енергия, са невероятно примитивни. Ти си права, Катрин, механизмът е паметник на прецесията, но заедно с това е създаден, за да задоволява човешките нужди. Енергията от въртеливото движение на Земята може да бъде овладяна и използвана.

Той вече беше само на няколко крачки от тях. Катрин ясно виждаше очите му. Сториха ѝ се почти празни, сякаш действаше на автопилот. Явно беше потънал в мислите си и нищо друго не го занимаваше. И въпреки всичко по устните му играеше усмивка.

— Сега най-сетне имам камъка Бенбен и ще го върна на мястото му, на върха на Голямата пирамида, и невидимите потоци енергия, които непрестанно кръжат около света, отново ще бъдат подчинени от човешка ръка.

Катрин вече не можеше да се сдържа, независимо от насочения към нея пистолет.

— Не! Безумов, правиш огромна грешка. Древните неслучайно са махнали камъка Бенбен от върха на пирамидата. Не знаеш с какво си се захванал.

Руснакът не ѝ обърна никакво внимание и пристъпи към египтянина.

— Господин Поамандре, искам да благодаря за изнесената беседа. Стори ми се доста интересна, но единствената полза от нея беше, че потвърждава резултатите от работата ми. Сега, ако нямате нищо против, моля дайте ми камъка. — Усмихна се мазно и направи още една крачка към тях. — Само като си помисля, че вече бях започнал да се притеснявам дали ще успея да го открия навреме.

Поамандре притисна камъка към гърдите си.

— За нищо на света! Само през трупа ми...

Безумов вдигна дясната си ръка, прицели се внимателно в гърдите на египтянина и отвърна сухо:

— Подозирах, че ще чуя нещо подобно. Е, щом настоявате...

Когато изстрелът отекна в затвореното пространство на подземната пещера, шумът беше толкова силен, че Катрин се уплаши да не би тъпанчетата на ушите ѝ да се пукнат. Тя инстинктивно приклепна на земята и покри главата си с ръце. Когато след секунда се съвзе и отвори очи, забеляза, че Ръдърфорд е последвал примера ѝ и е заел същата поза — наполовина клекнал, готов всеки миг да се хвърли на земята. В ъгъла тялото на Поамандре лежеше в неестествена поза, но Катрин не успя да забележи дали египтянинът още диша. Безумов го беше прострелял съвсем отблизо и може би бе успял да го убие с един изстрел. Катрин усети, че през тялото ѝ пробягва гневен спазъм. Както и в случая с професора, целият ѝ здрав разум я напусна благодарение на една-единствена жестока и глупава постъпка.

Миризмата на барут раздразни ноздрите ѝ. По бузите ѝ потекоха сълзи, тя скръцна със зъби и се опита да се сдържи да не се нахвърли със зъби и нокти върху злия Безумов.

Когато руснакът проговори отново, тонът му прозвуча хладно и безмилостно:

— Вие двамата не мърдайте от местата си. Нямам желание да наранявам никого, ако не се налага, разбира се.

Ушите на Катрин все още пищяха. Тя се извърна и изгледа сгърченото тяло на Поамандре. Кръвта му тихичко се стичаше по каменните плочи на пода. Трябваше да направи нещо — заради Поамандре и професора, и всички онези пазители на древното познание, последната преграда срещу лудостта, олицетворявана от Безумов и още по-зловещата от него Корпорация.

— Безумов, това, което вършиш, е истинска лудост — каза Катрин с пресипнал от вълнение глас.

— Глупости! Аз съм единственият човек, който е в състояние да сложи ръка върху руля на земното кълбо и да го изведе в безопасни води. Единствено аз разбирам великата машина. Ако не бъда оставен да осъществя голямата си амбиция, земята ще бъде унищожена.

Той претегли камъка в дланта си. Очите му блестяха, а лицето му излъчваше маниакална енергия. Гласът му беше ужасно нисък и плътен, като че ли шепнеше, вместо да говори:

— В продължение на пет хиляди години сме живели в сравнително спокоен период от развитието на планетата. Това обаче е

по-скоро изключение от правилото. Много скоро светът отново ще се превърне в жестокото място, каквото е всъщност, и всички ние ще бъдем заличени от лицето му. Можете ли да си представите какво ще се случи при изригването на супервулкан, което вече е въпрос на дни? Изригването на подобни вулкани е доста често срещано явление в живота на планетата ни и едно нещо е напълно сигурно — то ще се случи отново. И когато се случи — светлината ще изгасне. Пепелта и скалните отломки ще изпълнят небето, както се е случвало и преди, и ще скрият Слънцето. Реколтите ще загинат, индустрията незабавно ще се срина, ще се възцари хаос. Съмнявате ли се, че този сценарий ще се реализира? Наистина ли не вярвате в думите ми? Историята на миналото всъщност е история и на бъдещето. Дори господин Поамандре щеше се съгласи с мен по този въпрос. Съществуват както миналите, така и бъдещите събития. Никое от тях не може да бъде предотвратено или променено, освен ако отново не задействам машината и не откарам земното кълбо в безопасни води.

Катрин го изгледа ужасена — мракобесните му предсказания можеше и да са верни, но той все пак си оставаше напълно луд човек. Трябваше да го спрат.

— Това не е вярно. Ще унищожиш всичко.

Безумов ѝ се усмихна, а зъбите му проблеснаха в сумрака. Самоувереността му почти можеше да се напипа с ръка.

— Нямам намерение да стоя тук и да се карам с вас, все едно сме глупави учени на конференция. Имам прекалено много работа.

С тези думи той се извърна и тръгна обратно по мостчето. Плъзна се като призрак по повърхността на водата, преди да се обърне към тях за последен път:

— Не се опитвайте да ме следвате. Ако все пак ви хрумне да тръгнете по петите ми и нагоре по стълбата, няма да се поколебая да ви застрелям. Ще заключа вратата, от която сте влезли. Не се страхувайте, няма да се задушите и вероятно ще имате късмет да ви освободят, преди да сте умрели от жажда или глад! Довиждане.

Лъчът на фенерчето му трепна за последен път и Безумов изчезна.

69.

Катрин се спусна към Поамандре. Той лежеше по гръб до каменния подиум. Дясната му ръка стискаше напоената с кръв бяла роба, а лявата висеше отпусната безжизнено до тялото. Тя приклепна до него, докосна бузата му и се опита да напипа пулс.

— Джеймс, все още е жив!

Ръдърфорд седеше наведен и над двама им.

— Трябва незабавно да го отведем при лекар. Ще се опитам да се кача до горе.

Катрин извърна глава нагоре и го изгледа.

— Няма смисъл. Нали чу какво каза Безумов?

Ръдърфорд изглеждаше отчаян.

— Какво друго да сторим? Не можем просто да седим тук, да гледаме как Поамандре умира и да чакаме Безумов да задейства машината.

Катрин погледна часовника си.

— До зазоряване остава само още час.

Тя се изправи и отпусна несигурно ръце до тялото си. Помисли за секунда, поклати глава и каза:

— Добре, Джеймс, иди и провери, но моля те, внимавай. Не мога да повярвам, че изминахме толкова много път, само за да подарим камъка Бенбен на Безумов.

Ръдърфорд се извърна, прецапа през водата и бързо се насочи към кладенеца и стълбата в него. Междувременно Катрин се извърна към Поамандре. Клекна до него и внимателно положи главата му в скута си. Устните ѝ се размърдаха и едва чуто зашепнаха на египтянина:

— Моля те, не се предавай, Поамандре, просто положи още малко усилия...

Иван Безумов стигна до върха на стълбата и се измъкна навън през вратата. След непрогледния мрак на кладенеца светлината на

звездите му подейства като божия благодат. Можеше да различи очертанията на безжизнения труп на шофьора дори и без помощта на фенерчето си. Изтръска прахта от дрехите си и затвори капака към подземния кладенец. След това сложи масивния катинар в скобите и го заключи. Прескочи трупа на шофьора, измъкна се през вратата и я заключи зад себе си. Беше излязъл вятър и се задаваше буря. Пясъците започваха да се гонят из платото на Гиза, а в далечината се виждаха черни облаци, разкъсвани от време на време от гръмотевици.

След секунди Безумов вече вървеше по дървеното скеле към Голямата пирамида. Свистенето на студения пустинен вятър, което наподобяваше вой на хиена, бе единственият му спътник.

70.

Ръдърфорд изникна от кладенеца обратно в пещерата и прецапа назад към островчето. От челото му се стичаше пот.

— Залючено е — избъбри той, останал почти без дъх. — Не знам какво можем да сторим.

Катрин навлажняваше челото на Поамандре с кърпичка, която потапяше в студената подземна вода. Очите на египтянина се отвориха едва забележимо. Катрин го забеляза и веднага заговори:

— Поамандре, бъди силен! Ще те измъкнем оттук.

Тя изгледа отчаяно Ръдърфорд, който на свой ред ужасено гледаше издъхващия копт. Катрин продължи да навлажнява челото му заговори изключително спокойно, напрегнала цялата си воля, за да прикрие вълната от чувства, които заплашваха да я погълнат:

— Поамандре, има ли друг изход оттук? Има ли някакъв таен изход?

Устата на Поамандре се отвори и затвори, след което с върховно усилие на волята той успя да каже:

— Във водата...

Ръдърфорд приклепна на дясното си коляно.

— Къде?

Поамандре въздъхна едва чуто, след което положи ново усилие и зашепна. Катрин почти долепи ухо до устните му, за да може да го чува.

— Под водата има таен вход, точно зад подиума. Гмурнете се, плувайте и ще излезете в свещените камери. Поемете по дясната галерия, тя ще ви изведе навън по друг път. Каквото и да правите, не влизайте в залата с дневниците. Ако успеете да се измъкнете живи, не казвайте на никого какво сте видели тук. Моля ви, трябва да ми обещаете, че...

Очите му се затвориха. Ръдърфорд вече бе на крака. Той изгледа фенерчето си, чиято светлина бързо отслабваше. Обиколи подиума и спря до ръба на пълния с вода ров. Той беше широк три метра, а в края му се издигаше каменната стена на пещерата, която стигаше до тавана

й. Водата в рова спокойно можеше да е и машинно масло — беше абсолютно невъзможно да се види колко е дълбока или какво се крие под повърхността й.

Катрин внимателно постави главата на ранения египтянин на земята и се измъкна изпод него. Докато го правеше, прошепна едва чута клетва:

— Поамандре, обещавам... Само се дръж...

Ръдърфорд обикаляше повърхността на водата с фенерчето си в опит да открие такъв ъгъл, от който ще успее да забележи какво всъщност се крие отдолу. Катрин застана до него.

— Виждаш ли нещо?

— Абсолютно нищичко. Безсмислено е.

Тя погледна назад към Поамандре и отново огледа водата.

— Нямаме избор, трябва да опитаме. В противен случай ще останем тук. Безумов ще успее, а Поамандре ще умре.

Тя се хвана за ръката на Ръдърфорд, изрита обувките си встрани и стъпи във водата. Ставаше дълбоко почти веднага. Катрин приседна на ръба на рова и внимателно се отпусна надолу. Водата беше леденостудена и черна като катран. В мига, в който се потопи изцяло, сякаш през всеки атом от тялото й премина електрически заряд. Тя задиша учестено и замаха с крака, за да се задържи над водата. Хвана се за ръба на скалата, вдигна поглед към Джеймс и стабилизира дишането си.

— Идваш ли?

Ръдърфорд мълчаливо изу обувките си и се потопи в ледената вода, а очите му се разшириха от изненада и шок.

— Добре, хайде сега да видим какво има долу...

Той си пое дълбоко дъх и изчезна под повърхността. Всичко бе черно. Всичко бе тихо и студено. Джеймс се гмурна и след малко докосна скалата на отсрещния бряг. Опипа я. Беше груба и назъбена. Въздухът му започна да свършва, а и не беше лесно да се държи под водата. Ръдърфорд заопипва наоколо като слепец и внезапно откри онова, което търсеше. Под него, вдясно, скалата изчезваше и отстъпваше място на тунел. Джеймс заопипва трескаво и установи, че тунелът е широк поне около метър. Напълно достатъчно. Той се стрелна към повърхността, изпусна въздуха и се озова отново в пещерата.

— Открих го, Поамандре е прав, там долу е.

Заплува към разтрепераната Катрин.

— Аз ще тръгна пръв. Следвай ме. Ако ти свърши въздухът, върни се обратно.

Двамата си поеха дълбоко въздух, потопиха глави под ледената вода и се стрелнаха в леденостудените води на подземното царство.

Ръдърфорд се насочи право към тунела. Този път го намери почти веднага, но се поколеба за миг, преди да се впусне в неизвестното. След три силни загребвания продължаваше да плува под вода. Усети, че дробовете му се напрягат. Катрин, между другото отличен плувец, го следваше неотлъчно. Усещаше вълничките, предизвикани от краката му. Опитваше се да запази спокойствие. Още едно загребване, още едно загребване. Паниката започваше да настъпва, когато внезапно Ръдърфорд установи, че вижда ръцете си във водата. Имаше светлина.

Той с облекчение се насочи нагоре, а Катрин го следваше по петите. Двамата излязоха на повърхността почти едновременно и се огледаха объркано. Поемаха си въздух на големи глътки.

— Къде ли се намираме? — успя да избърбори Ръдърфорд.

Бяха в нещо подобно на миниатюрен басейн с размери два на два метра, с ръбове от прилежно полиран гранит. Басейнът се помещаваше в тясна стая, широка четири метра и дълга още толкова, с височина от метър и половина. Две изящно изработени стъпала извеждаха от басейна към ниска врата, която се отваряше в тъмен тунел. Самата стая имаше гладки стени, почти без драскотини, подобно на вътрешността на царската камера. Стените бяха украсени с йероглифи, изрисувани с някаква златна боя, благодарение на която блестяха в мрака. Таванът на малката стая също блестеше. Бе покрит с хиляди светещи точки. Катрин усети, че дъхът ѝ спира от цялата тази красота.

— Това е невероятно! Виж, всичко това са звезди! Погледни само, това над нас не е ли съзвездието Орион?

Ръдърфорд се издърпа, качи се на стъпалата, излезе и ѝ подаде ръка. Стояха така в продължение на около минута, омагьосани от странните светлини.

Той заговори на пресекулки:

— Тези йероглифи... За пръв път ги виждам... Не познавам нито един от тях... Това са неизвестни символи. Представи си само какво ще си помисли светът... Представи си какво означават...

Катрин обаче гледаше към сумрачния тунел от другата страна на вратата.

— Според теб какво има там?

Двамата пристъпиха към вратата и се загледаха в сумрака отвъд.

— Нямам никаква представа... Това е просто невероятно...

Ръдърфорд не можеше да откъсне очи от ослепително красивите стени.

Катрин пристъпи в тунела. Не беше чак толкова тъмен, колкото изглеждаше. И по неговия свод бяха изографисани звезди, които в известна степен го осветяваха. Тя се зае да изследва тунела с разтуптяно от вълнение сърце. Ръдърфорд хвърли последен поглед към невероятните символи по стените и тавана и я последва.

Първият изстрел над платото на Гиза проехтя в момента, в който Безумов стигна най-долния ред от каменни блокове, от южната страна на Голямата пирамида. Вятърът донесе до ушите му звука на гласове, както и откъслечни думи, но не на арабски, а на английски. Някой го беше видял. Той притисна камъка Бенбен до гърдите си и с помощта на свободната си ръка се изкачи върху първия ред от каменни блокове. Чувстваше се като лилипут в страна на гиганти. Огромните десеттонни гранитни блокове стигаха почти до брадичката му. Той се обърна да огледа пустинята, а гърбът му плътно се прилепи до гигантските камъни от втория ред. Наоколо не се виждаше никой. По кого ли стрелят? Къде са?

Внезапно високо в нощното небе, близо до върха на пирамидата, избухна пламък, който ужасно наподобяваше фойерверк.

„Значи все още не са ме забелязали...“

Той внимателно се извърна върху тясното стъпало и с усилие се изкачи върху втория ред от каменни блокове. Пламъкът, който за миг се бе издигнал от южната страна, повися в небесата, вятърът го подхвана и с невероятна скорост го запрати в пустинята. Безумов отново потъна в мрак.

Закатери се лудешки нагоре, като всяка следваща стъпка му костваше огромни усилия. Минутите минаваха. Небето се освети от нов пламък. Безумов се притисна към камъка и положи всички усилия да стане невидим. Вече бе на средата на пирамидата. Гледката надолу към пясъците беше зашеметяваща. Забеляза, че към първия ред от каменни блокове тичат някакви фигурки. Вторият пламък също бе подхванат от пустинния вятър и отнесен във вътрешността. Освен пламъка вятърът подхващаше милиони пясъчинки от дюните и ги запращаше във всевъзможни посоки. Дали знаят, че се катери по пирамидата? Той отново се извърна към нея и продължи пътя си. Нямаше къде да се скрие, трябваше да продължи да се изкачва. Сега, вече високо, гранитните блокове ставаха все по-малки, което си бе истинско щастие. Безумов увеличи скоростта. Внезапно, за негов ужас, един лъч светлина премина близо до протегнатата му дясна ръка. Продължи да се издига по могъщото тяло на пирамидата и подобно на жълт призрак се защура на различни страни. Безумов отново замръзна. До върха му оставаше още малко. Метна поглед надолу и забеляза фигурките на четирима мъже, застанали до южната основа на пирамидата. Един от тях държеше мощен фенер. Руснакът отчаяно се огледа вляво и вдясно. До върха му оставаше съвсем малко, а ръбът между южната и западната страна на пирамидата се намираще само на около десет метра вляво. Той се притисна още по-плътено към камъка и започна да се придвижва странишком към него. Лъчът на прожектора обхождаше стената на пирамидата наоколо. Беше само на около два метра от него. В следващия миг спря точно върху Безумов. Извади го от мрака, освети гърдите и главата му и го уподоби на ангел на фона на нощното небе.

Стрелбата последва почти незабавно и куршумите се разпищяха по камъните близо до руснака. При удара си в гранита парчетата олово издаваха зловещи тупкащи звуци. Безумов забърза отчаяно към ъгъла, за миг изгуби равновесие и накрая се метна рисковано, но все пак успя да се прехвърли на западната стена. Преследвачите му се затичаха около основата на пирамидата. Имаше на разположение само няколко секунди. Погледна нагоре — оставаше му съвсем малко. Безумов внимателно постави камъка Бенбен на едно стъпало над главата си, извади револвера, впрегна всичките си знания и умения, получени през

дългогодишното му обучение в съветската армия, и се зае методично да стреля.

71.

Хванати ръка за ръка, Катрин и Ръдърфорд напредваха безшумно и бавно през тайнствения сумрак. Беше невъзможно да се установи колко дълго е останало скрито за света това място. Нямаше и никакъв начин да установят кога е било построено. Единствената опорна точка беше фактът, че майсторството на изработката тук бе на същото ниво, както и това във вътрешните камери на Голямата пирамида. Ръдърфорд не бе в състояние да сдържа изумлението си. Очите му просто блестяха от възхищение.

— Катрин — прошепна той. — Това е! Тук е скрита тайната на произхода ни — човешката раса е била велика. Предишният свят е съществувал. Това е последното му творение.

Катрин се загледа напред в сумрака с увиснала от смайване долна челюст.

— Виж! Там има и друг тунел.

Беше точно така. На около петнадесет метра по-нататък тунелът им се превръщаше в Т-образно кръстовище. Вторият ръкав бе изработен от също толкова перфектно поставени един върху друг блокове от гранит. Разстоянието между гигантските блокове бе достатъчно само колкото да се провере човешки косъм, а повърхността им, дори и там, където бяха изрисувани звездите, беше гладко полирана като повърхността на леден блок.

Вдясно тунелът се спускаше надолу, изглеждаше, че се стеснява, и след това крайт му се губеше в мрака. Левият тунел пък тръгваше нагоре и на около трийсет-четирийсет метра навътре струеше някаква топла и успокояваща златиста светлина. Ръдърфорд пусна ръката на Катрин. Красотата на тази странна светлина го омагьоса и го притегли с непреодолима сила.

— Божичко, никога не съм виждал подобно нещо...

Катрин направи крачка напред, а златистата светлина озари лицето ѝ.

— Какво е това? Какво ли има там, откъдето идва сиянието?

Двамата се спогледаха, но Катрин тутакси грабна ръката на Джеймс и я стисна.

— Помниш ли какво ни каза Поамандре? Каза ни да поемем по десния ръкав.

Ръдърфорд я изгледа, но стъкленият му поглед показваше, че почти не чува думите ѝ.

— Трябва да разберем. Трябва да идем и да видим. Не можем да пропуснем подобна възможност.

Катрин се разкъсваше от противоречие — златистото сияние я теглеше към себе си, но здравият разум упорстваше и ѝ припомняше както думите на Поамандре, така ѝ обещанието ѝ да постъпят така, както им беше заръчал. Тръгнаха по левия ръкав на тунела, неспособни да откъснат очи от сиянието и да преодолеят притегателната му сила.

Когато доближиха източника на светлината, коридорът внезапно се разтвори и разкри пред очите им неподозирана гледка. Пред тях, под тях и над тях се простираше огромно помещение с размерите на катедрала — на пръв поглед дълго поне сто метра. Дори и в най-буйните си фантазии никога не бяха предполагали, че ще се натъкнат на подобно нещо толкова дълбоко под земята. Коридорът ги беше извел върху гранитна плоча, изнесена в средата на една от осемдесетметровите стени на камерата. Катрин и Донован стояха на ръба на плочата и не можеха да повярват на гледката под краката си. Под тях от пода се издигаха над трийсет пирамиди, всяка висока около четирийсет метра. Бяха облицовани в блестящ бял камък, а върховете им изглеждаха изработени от някакъв бял метал. Един магически син лъч светлина си играеше между пирамидите и ги облизваше ритмично една след друга. Цялата композиция излъчваше странно, едва чуто бръмчене, а синият светлинен лъч, дълъг около двадесет метра, докосваше върховете на пирамидите един след друг и при всяко докосване се чуваше щракане, като от чупене на сухи съчки. Катрин вдигна очи и изгледа Джеймс едновременно възхитено и стреснато.

— Какво, за бога, е това място?

Ръдърфорд беше не по-малко стреснат и очарован от гледката.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна объркано той. — Според мен обаче сме свидетели на някаква природна технология, много по-сложна от всичко, което сме в състояние да си представим.

Самата истина. Катрин продължаваше да се диви на невероятната гледка, разкрила се пред тях, но същевременно в мислите ѝ постоянно се въртеше идеята, че това трябва да е сърцето на машината. Гранитната плоча, на която стояха, всъщност бе част от тераса, обикаляща цялото помещение. На равни интервали от около петнайсет метра каменни стълбища слизаха от терасата към пода. Виждаха се и други коридори, подобни на този, от който дойдоха. Очите на Ръдърфорд бяха станали на палачинки. Той се извърна към Катрин:

— Трябва да идем там — гледай!

Той протегна ръка и посочи срещуположната стена на камерата, в която се виждаше масивен портал, облян в светлина. Светлината струеше от вътрешността на помещението зад портала, както и от арката над него. Тази арка беше изографисана с гигантски светещи йероглифи, изписани на неразбираем древен език.

— Залата с дневниците! — Ръдърфорд просто трепереше от вълнение. — Това трябва да е. Знам, че е така. Само влизаме там и... хайде, можем да минем така, по терасата!

Катрин го изгледа ужасена.

— Не, Джеймс, трябва да се връщаме. Обещах на Поамандре. Той умира, забрави ли? Освен това трябва да спрем Безумов. Точно за това ни разказа Поамандре — това е машината, която се опитва да задейства Безумов. Той обаче няма никаква представа с какво се е заел, какво е на път да стори. Трябва да го спрем, и то по най-бързия възможен начин!

Ръдърфорд я изгледа отчаяно. Махна с ръка към невероятната камера в краката им.

— Но не можем просто така да оставим това...

Катрин хвана двете му ръце и го погледна настоятелно, сякаш се опитваше да развали магията на машината.

— Можем пак да се върнем тук — каза бавно тя. — Машината няма къде да избяга. Имаме още работа за вършене в настоящето. С миналото ще се оправим, когато можем. Трябва да тръгваме, преди да е станало прекалено късно...

Ръдърфорд отново погледна към огромната подземна камера, неспособен да откъсне очи от обляния в светлина портал. Поклати глава и погледна в краката си.

— Но я видяхме, нали? Нали не сънувам?

Катрин го изгледа продължително, а после също извърна глава към невероятната гледка, погребана дълбоко под платото на Гиза.

— Не, не сънуваме. Сега вече знаем със сигурност, че е съществувала предходна цивилизация, която е разполагала с уникална технология. Тя обаче е загинала, също както може да загине и нашата. — Катрин отново върна очи на Ръдърфорд. — Джеймс, нямаме никакво време за губене. Не е нужно да влизаме в залата с дневниците. Разполагаме с всичкото познание, което ни е необходимо. Няма вече тайни. Трябва да спрем Безумов и Корпорацията и да променим начина на живот на човечеството. Професор Кент постоянно твърдеше точно това. Въобще не ми се иска Поамандре да умре самотен, както е умрял професорът. Искам да го спасим, каквото и да ни коства това. На света вече са останали само неколцина подобни хора и не можем да си позволим лукса да ги изгубим.

Ръдърфорд я изслуша мълчаливо, извърна се към нея и бавно и примирено кимна.

— Права си, Катрин.

Тя се изправи на пръсти, целуна го по бузата, извърна се и го дръпна обратно към сумрака на тунела, от който дойдоха. Върнаха се бежешком назад, минаха през залата с езерото и се отправиха по десния ръкав на тунела, както бе заръчал Поамандре. Мракът се съгъстяваше с всяка измината стъпка. Тунелът постепенно тръгна надясно и направи толкова голям завой, че скоро не виждаха светлината от огромната камера зад гърба им. Най-сетне, след около петдесет-шейсет метра, зидарията на тунела започна да се променя. Невероятно добре полираният гранит отстъпи място на по-груба необработена скала, таванът се смъкна над главите им и ги принуди да продължат приведени. След още стотина метра тунелът внезапно свърши и срещу тях се изправи купчина натрошен камък и пясък, който се изсипваше от петдесетсантиметров процеп в скалата. Ръдърфорд се огледа смаяно.

— Тунелът се е срутил. Как ще се измъкнем оттук?

Катрин изпълзя нагоре по купчината камъни.

— Ще пълзим.

Тя се изкатери и се провря в цепнатината, през която падаше пясъкът. Почувства се така, сякаш е вкарала главата си в лъвска паст —

всеки момент нещо щеше да щракне. Катрин се опита да прогони мрачните мисли от главата си и се запромъква напред по корем, като се приплъзваше с ръце. Чуваше как Ръдърфорд пълзи зад нея.

„Не може това да е краят. Не тук, не сега, моля те...“

Продължи да се провира ожесточено, да копае колкото може и внезапно го усети — свежия нощен бриз над пустинното плато. Шепя пясък бръсна лицето ѝ, но Катрин усети повея на чист въздух. Заби длани и отчаяно зарови из пясъка като къртица. Най-сетне главата ѝ се показва на повърхността, а свистенето на пустинната буря ѝ се стори като музика.

— Успяхме!

Продължи да се гърчи подобно на пиле, което се бори с черупката си, за да излезе на бял свят, и най-сетне се измъкна от прегръдката на пясъка, камъните и подземния свят. Отпусна се изтощена на земята. След секунда главата на Ръдърфорд също се появи от дупката, той успя да се измъкне като червей след нея и се просна по гръб на пясъка, с разперени ръце, загледан в звездното небе... Небето вече изсветляваше пред настъпването на утрото. Двамата полежаха така известно време, докато си поемат дъх. Ръдърфорд пръв се освести и се огледа наоколо. На около двеста метра от тях се издигаше западната страна на Голямата пирамида. Той напрегна очи и ясно различи няколко човешки фигури до основата ѝ. Преди да успее да ги разгледа добре и дори да си даде сметка за всичко, което им се е случило в последните няколко часа, стрелбата започна. Двамата с Катрин инстинктивно се прилепиха до земята.

— Кой ли са тези? Дали стрелят по нас?

Последваха няколко откоса от автоматично оръжие.

— Не, изстрелите идват някъде отгоре, от пирамидата.

Изведнъж небето избухна в пламъци, а светлината озари пясъка около пирамидата. Ръдърфорд изпълзя до края на пясъчната дюна, на която лежах. Не повярва на очите си.

— Божичко, виж само! Това е Безумов. Качил се е почти до върха.

Катрин доплъзя до него и отмахна кичур коса от лицето си. Съзря Безумов високо, почти до върха на пирамидата. Първо пламъците, а после и един лъч от прожектор осветиха странната му фигура, притисната към каменните блокове. Приличаше на човек,

който се кани да се самоубие. Тялото му се поклащаше заплашително. Единственото, което го отличаваше от самоубиец обаче, беше фактът, че продължаваше да се катери неумолимо нагоре като мравка, поела към върха. Куршумите непрестанно отскачаха от гранита около него, но непоколебим като опитен алпинист, Безумов продължаваше да движи ръце и крака и да се изкачва все по-нагоре и по-нагоре.

Инстинктивно, без дори да се замислят, Катрин и Ръдърфорд се изправиха. Безумов им се изплъзваше и не бяха в състояние да направят нищо. Зората почти се пукаше. Бяха безсилни. Нима всичките им усилия, всички пътешествия и опасности са били напразно?

С последен свръхчовешки напън Безумов се добра до върха на Голямата пирамида. Площадката беше дълга седем метра и широка още толкова. Дрехите му плющяха на вятъра, а поривите заплашваха да го отнесат. Той пропълзя на площадката, претърколи се по нея, изчезна от полезрението на стрелците, защитен от тонове камък, и се разсмя лудешки, с пълно гърло.

— Успях! Тук съм! Сега ще видим — сега светът ще разбере, че съм прав.

Той се изправи, извади камъка Бенбен, стисна го здраво и протегна ръце напред. Помътнелите му очи трескаво заопипваха хоризонта в търсене на ярката дъга на изгряващото слънце. Черното небе обаче беше толкова облачно, че слънцето въобще не се виждаше. Докато се взираше напразно в облаците, Безумов чу някакъв ужасен шум, който надмогваше дори виенето на бурния вятър. Стори му се, че хиляди реактивни двигатели работят в унисон. Огледа се объркано и притисна камъка към гърдите си. По лицето му се изписа паника. Извърна се рязко. Брулецият вятър и все още непрогледният мрак допринесоха за объркването му. И тогава го съзря — на около десет метра от него висеше ужасяващ черен самолет. Машината бръмчеше зловещо във въздуха, като някакво противно насекомо. Масивният кръгъл гладък корпус бе с диаметър около двайсет метра. От муцуната на самолета две антени се присягаха зловещо към Безумов. Между антените беше предното стъкло на пилотската кабина, което стоеше на височината на очите му. Безумов му хвърли бърз поглед и се извърна на изток. Там, измежду гъстите облаци, руснакът съзря първия лъч на новата зора. Той се извърна мигновено и изкрещя към отстъпващия мрак:

— Никога! Никога няма да ме спрете! Закъсняхте!

Стъпи здраво в центъра на квадрата на върха на пирамидата. Под краката му беше цялото й масивно тяло. Той вдигна ръце високо над главата си и насочи камъка Бенбен към умиращите звезди. Точно в този момент сякаш започна гръмотевична буря. Светлосини

светкавици прорязаха черните облаци и отвсякъде се запускаха към върха на пирамидата.

Катрин и Ръдърфорд не се сдържаха и потрепнаха от гледката на светкавиците, макар да се намираха на стотици метри от пирамидата, сред пустинните пясъци. Стори им се, че всички гръмотевици на света се събират в юмрук и с ослепителна сила се стоварват върху върха на Голямата пирамида. Последва чутовен гърмеж, експлозия стотици пъти помощна и ярка от гърмежите, които само допреди малко се разнасяха около върха на Голямата пирамида. Двамата се опитаха да се извърнат, но ударната вълна ги повали на пясъка. Последва втора експлозия — по-шумна и от първата. Тя беше от странния самолет. Той явно бе поразен от няколко светкавици едновременно и мигновено се взриви. Парченца метал се разлетяха във всички посоки. Катрин се сви на топка, а Ръдърфорд се опита да я прикрие с тялото си. Молеше се никой от нажежените до червено шрапнели, посипали се от небето, да не ги достигне.

Последните парчета нагорещен метал паднаха на пясъка и се възцари тишина. Дори и вятърът утихна, сякаш смирен от гигантския взрив. Катрин предпазливо свали длани от очите си. Пирамидата си стоеше непоклатима, както и преди. Зад могъщата ѝ снага нощта постепенно отстъпваше и правеше място на слънцето. Беше утрото на пролетното равноденствие и пейзажът изглеждаше така, както и преди десет хиляди години — могъщите пирамиди мълчаливо наблюдаваха лудостта на човечеството. Катрин изпълзя по пясъчната дюна. Пустинята наоколо бе осеяна с парченца от корпуса на самолета. Близо до основата на пирамидата лежаха няколко човешки трупа. Ръдърфорд изпълзя до нея. Загледаха се в странната картина, все още шокирани, неспособни да проронят и дума. Забелязаха, че една след друга пристигат полицейски коли. Египетските полицаи внимателно излизаха от тях и се заемаха да оглеждат останките от самолета и труповете до пирамидата. Внезапно Ръдърфорд забеляза някакъв блестящ предмет в пясъка, на около двайсет метра от тях.

— Ей, я виж, какво е това?

Катрин погледна нагам.

— Божичко, нима е възможно да е...

Тя се поизправи и затича приведена към блестящия предмет. Когато го стигна, се извърна и извика към Джеймс:

— Това е! Камъкът Бенбен!

Ръдърфорд се приближи на четири крака и двамата го заоглеждаха. Наистина беше камъкът Бенбен. Изглеждаше напълно невредим — изящната му златна форма излъчваше топла светлина, а диамантът на върха блестеше като звезда. Катрин се наведе да го вдигне.

— Това е просто невероятно! Как е възможно да е оцелял? Ооо!
— Тя го изпусна още преди да го е вдигнала. — Ужасно пари!

Ръдърфорд раздра ръкава на все още мократа си риза и го метна върху безценното съкровище. Вдигна го и го уви с него.

— Готово, наш е.

Той погледна към платото и входа на пирамидата. Полицаяте се щураха наоколо и крещяха възбудено.

— Виж там — каза той. — Сигурно са открили трупа на шофьора. Добре. Значи ще намерят входа за кладенеца и скоро ще изнесат Поамандре.

Той се огледа наоколо, за да види как могат да се измъкнат.

В този миг въздухът се огласи от пронизителния вой на полицейски сирени и няколко светлинни лъча, които обикновено се използват при туристически атракции, закръстосваха четирите стени на пирамидата. Ръдърфорд сграбчи Катрин за ръка.

— Достатъчно, май вече е време да си ходим.

С тези думи двамата се извърнаха и се насочиха към пясъчните дюни и спокойствието на пустинята с безценната си находка в ръце.

73.

По-късно същия ден Ръдърфорд се събуди, завит в чисти памучни чаршафи в прохладата на уютна, макар и скромно обзаведена хотелска стая. Слънцето нахлуваше безпрепятствено през прозорците, я вятърът поклащаше завесите. Небето отвън беше синьо и безоблачно.

Спомените от изминалата бурна нощ мигом нахлуха в главата му. Той извърна все още натежалата си глава и видя, че Катрин спокойно спи до него. Значи в крайна сметка не беше сънувал.

Очите му обходиха стаята и се спряха върху разкъсаната му риза, сложена внимателно на един стол. Той хвърли бърз поглед на Катрин, измъкна се безшумно от леглото и се приближи към ризата. Вдигна я от стола и внимателно пренесе нея и съдържанието ѝ върху леглото. Разгъна я и пред погледа му отново се разкри камъкът Бенбен. В този миг Катрин се размърда и отвори очи.

— Джеймс, къде сме?

Той ѝ се усмихна топло, наведе се и нежно я целуна по устните.

— В някакъв хотел, който открихме тази сутрин. В покрайнините на Кайро. Нямам никаква представа колко е часът.

Катрин погледна камъка Бенбен.

— Значи все пак наистина сме го взели. Не са били само някакви безумни сънища. И Безумов...

Ръдърфорд довърши изречението ѝ:

— Безумов го няма. Според мен ги няма и шефовете на Корпорацията. Странният самолет, който се разпиля на милиони парченца, сигурно е бил техен. Всичко свърши, вече сме в безопасност. Виж само! — извърна се той усмихнато към прозореца. — Денят е прекрасен.

Катрин се вдигна на лакът и се загледа към безоблачното небе.

— А какво ли е станало с Поамандре? Трябва да проверим дали са го спасили.

Ръдърфорд се изправи.

— Ей сега ще сляза до рецепцията и ще ги помоля да звъннат в болницата в Гиза, за да проверим дали е там. Мисля, че трябва да го

посетим.

Катрин отново върна поглед на камъка и го погали нежно.

— Да, освен това трябва по някакъв начин да върнем това прекрасно нещо на мястото му.

Ръдърфорд облече риза, закопча я, обу се и завърза връзките на обувките си.

— Виж, защо не си вземеш душ и не се разсъниш? Аз ще се върна след десетина минутки и ще измислим какво да правим.

Катрин му се усмихна. Вятърът нахлу през прозореца, отмести завесата и позволи на слънчевите лъчи да погалят лицето ѝ.

— Джеймс!

Той се извърна с ръка на дръжката на вратата.

— Да?

Катрин му се усмихна широко.

— Благодаря за всичко.

Поамандре лежеше неподвижен в болничното легло. Белият чаршаф беше вдигнат до брадичката му. През щорите се процеждаше топла, живителна слънчева светлина. Лицето му повече от всякога наподобяваше посмъртна маска на отдавна починал фараон. Медицинската сестра безшумно заобиколи леглото и докосна рамото му. После се наведе над главата му и прошепна нещо. Поамандре мигновено отвори очи. В първия миг изглежда не разбра къде се намира и зениците му се защураха из стаята, но в момента, в който видя посетителите си, се усмихна.

Усмивката сякаш придаде цвят на лицето му и му вдъхна живот. Катрин заобиколи болничното легло и приседна до нощната масичка. Ръдърфорд остана прав до леглото. Сестрата кимна към Катрин и излезе от стаята. Катрин се наведе към Поамандре. Не знаеше как точно да започне. Самата тя все още не си даваше сметка какво точно се е случило.

— Господин Поамандре, всичко е наред. Камъкът Бенбен е при нас — открихме го след снощната експлозия. — Катрин се присегна за чантата си, вдигна я и я сложи в скута си. — Как да го върнем на мястото му?

Тя се огледа из отделението. Леглото на Поамандре бе отделено от тези на останалите пациенти посредством завеси. Мястото някак си не изглеждаше подходящо за съхранение на такава ценност. Поамандре отвори и затвори уста. По устните му изгря слаба, но решителна усмивка. Той явно събра всички останали му сили и заговори:

— Не е важно. Камъкът Бенбен не е важен.

Явно очакваше удивлението и недоверието по лицата на посетителите си. Искаше му се да им обясни какво има предвид.

— Той не е нищо. Просто символ.

Катрин не вярваше на ушите си.

— Искате да кажете, че не действа? Но ние го видяхме... снощи...

Поамандре се закашля.

— Не, действа. Просто няма нужда да е точно този камък. Бенбен е съставна част от машината. Онези, които знаят какво да направят, лесно могат да изработят друг. За щастие това знание не е особено разпространено.

Ръдърфорд се подсмихна. „Е, за това си струва човек да умре“.

Поамандре го изгледа.

— Моля ви, просто го оставете някъде. Според мен така ще е най-добре.

Ръдърфорд кимна в знак на съгласие. Поамандре облиза пресъхналите си устни и продължи:

— Станаха чудеса. Смъртта беше на крачка от нас. Човекът в бяло беше спрял. Корпорацията така и не успя да разбере могъществото на пирамидите. Поне част от членовете ѝ са унищожени и за известно време злокобните ѝ планове са забавени.

Катрин се намръщи.

— Но те продължават да унищожават света, нали? Ние просто ги забавихме с няколко дни. Сега, когато вече знаем, че топенето на ледовете ще накара литосферата да се размести, какво трябва да сторим?

Ръдърфорд се огледа, за да се увери, че медицинската сестра не се е появила отнякъде.

— Може би ще открием как самите ние да използваме машината? Можем да овладеем силата ѝ и да отдалечим човечеството

от ръба на пропастта. Може би идеите на Безумов са били верни, а просто начините му — погрешни — предположи той.

Поамандре се закашля мъчително и му махна да замълчи.

— Не, Джеймс. Все още никой от нас не е готов да използва силата ѝ. Трябва да се борим с изкушението да използваме машината или да влезем в залата с дневниците. Вие вече знаете достатъчно. Ако се опитате да се противопоставите силom на Корпорацията, или тя ще ви унищожи със сила, или силата ще ви поквари, също както е покварила онези, които са повярвали, че владеят Корпорацията. Има само един-единствен начин, по който можете да се преборите с Корпорацията.

— Какъв е той? — попита Катрин.

— Много просто. Трябва да обясните истината на човечеството. Тъй като не можете насилствено да промените мнението на хората, постепенно ще се превърнете в нова Корпорация. Не забравяйте, че истината е по-силна, от която и да е физическа сила във Вселената. — Поамандре се усмихна. — Навлизаме в нова епоха. Корпорацията изглежда по-могъща от всякога, но това не е вярно. Ние също сме по-близо от всякога до разгрома ѝ. Само ако хората видят истината, ще разберат, че днешните лекарства като „развитие“ и „икономически възход“ всъщност са болести. Тези лекарства не водят до нищо друго, освен до робство. Просто следващото поколение трябва да повярва в това и да предаде тази вяра на децата си. Тогава най-сетне ще се освободим от хватката на Корпорацията и ще извърнем очи към приближаващия катаклизъм. Вярвам, че сме в състояние да го направим. Трябва да го направим. В противен случай видът ни не заслужава да продължи съществуването си. В края на краищата, нещата са много прости, сами ще се уверите в това.

Поамандре спря, за да си поеме дъх.

— Сега сигурно разбирате защо залата с дневниците не е толкова важна. Не е важно и изгубеното тайно знание. Трябва доброволно да се откажем от жаждата си за власт и богатство, защото само чрез тази жажда Корпорацията е в състояние да ни държи в подчинение. Ако успеем да обърнем гръб на този материализъм, истинската същност на Корпорацията и злите ѝ господари ще бъдат разобличени и ще бъдат обречени на забвение. Но за това е нужно огромно усилие. Върнете се в своите страни и се опитайте да положите това усилие. Настоящото

все още принадлежи на Корпорацията, но бъдещето, бъдещето е наше...

С тези думи Поамандре се задави от пристъп на суха кашлица. Сестрата незабавно се появи. Тя изгледа строго Катрин и Ръдърфорд. Египтянинът направи последен опит да продължи:

— Вече сте в безопасност.

Ръдърфорд се разтревожи.

— Ами експлозията? Нима египетската полиция и властите няма да се заинтересуват от нея? Нима вестниците няма да се опитат да разберат какво е станало? Ами останките от тайнствения самолет?

Поамандре събра последните му останали сили и отвърна:

— Египетското правителство ще замаже всичко. Много странни неща са ставали и ще стават в Гиза. Няма от какво да се притеснявате. Мислете за бъдещето.

Сестрата застана решително до главата на Поамандре и се обърна към двамата посетители:

— Трябва да си тръгвате. Господин Поамандре все още не е готов за продължителни разговори.

Катрин се изправи.

— Да, разбира се, извинявайте...

Тя се наведе над египтянина, така че той да я чува, без да полага допълнителни усилия:

— Ще направим всичко, което искате. Ще говорим с хората и ще се опитаме да променим мисленето им. Ще проповядваме истината. Обещаваме.

74.

Когато излязоха от болницата и слънчевите лъчи ги обляха, Катрин внезапно си даде сметка, че за пръв път от доста време насам излиза на улицата, сред хората, без да се оглежда уплашено на всички страни. За пръв път от мига, в който научи за смъртта на професора, се чувстваше спокойна и ведра. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

— Значи задачата е ясна. Имаме план. Първо обаче мисля да се отдадем на заслужена почивка. Дали да не идем на летището и да проверим какви полети за Лондон има?

Ръдърфорд ѝ се усмихна.

— Да, според мен видяхме и научихме достатъчно за едно пътуване. Време е да си идем у дома.

Катрин затвори очи и се наслади на топлите милувки на слънцето по кожата си. Когато отново ги отвори, установи, че Джеймс е изчезнал. Огледа се притеснено наоколо и забеляза, че е застанал на вратата на невзрачно магазинче за сувенири на около пет метра от нея.

— Няма да се бавя много — каза той. — Просто си обещах, преди да тръгна от Египет, да направя нещо.

На лицето му грееше усмивка. Катрин го изгледа озадачено.

— Джеймс! Какво правиш?

— Изчакай ме само минутка. Няма да се бавя.

Той се провря между минувачите и се шмугна през вратата на невзрачното магазинче. Вътрешността на магазинчето наподобяваше пещерата на Аладин, но натъпкана с дрънкулки и евтини сувенирчета — кожени чанти, статуетки на камили, персийски килими, наргилета, чаши, подноси, герданчета, обеци и пръстенчета от различни материали, носещи традиционни египетски символи. Ръдърфорд се вторачи в таблите с накити. На един тезгях забеляза гъба за миене, върху която бяха забити десетина пръстена. Пръстените представляваха сребърни колелца, украсени с пъстри нескъпоценни камъчета. Ръдърфорд ги заразглежда и най-сетне избра един. Възрастен египтянин, явно собственикът на магазина, се появи от

вътрешността и се приближи към новия клиент. Ръдърфорд се извърна към него и се ухили.

— Искам да купя този пръстен.

Собственикът отвърна с широка усмивка:

— Сто египетски лири.

Джеймс нямаше нищо против да плати бомбастичната цена.

— Дадено. Само искам да махнете камъка.

Възрастният египтянин го изгледа неразбиращо. Ръдърфорд се опита да поясни с жестове какво точно има предвид. Собственикът се обърка още повече.

— Да махна камък? Пак сто лири. Не е по-евтин без камък.

Ръдърфорд кимна.

— Да, знам. Ще платя и камъка, не се тревожете. Ето ви парите.

Възрастният египтянин поклати глава и се усмихна. „Смахнати чужденци!“ Той се отправи към дъното на магазинчето и заровичка из разни кутии. Ръдърфорд се приближи до витрината и надникна към улицата. Катрин си стоеше на същото място, където я беше оставил, и зяпаше минавачите. Сърцето му се стопли само при вида ѝ. Собственикът на магазина го потупа по рамото.

— Дай.

Ръдърфорд му подаде пръстена. Египтянинът сръчно отвори металната скоба, която придържаше камъка към пръстена. Потупа сребърното колелце и камъкът тупна в дланта му. Подаде го на Ръдърфорд, който обаче се усмихна и поклати глава.

— Този е за вас! Сега вижте какво искам да направим...

Бръкна в джоба си и измъкна камъка Бенбен. При вида на диаманта, прикрепен на върха на малката пирамида, очите на египтянина светнаха. Ръдърфорд обясни с жестове, че иска диамантът да слезе от върха на пирамидата и да заеме мястото на шареното камъче върху пръстена.

— Ахааа!

Сега вече възрастният египтянин разбра. Той се усмихна щастливо към Ръдърфорд, взе Бенбен от ръката му, запъти се към дъното на магазинчето и отново започна да търси из кутиите си. След известно време, прекарано в мърморене, ровичкане и изпробване на различни инструменти, нададе победоносен вик.

Показа диаманта на Ръдърфорд, за да го огледа добре, след което се захвана да го прикрепва към пръстена. Минута по-късно, след усилената работа, той подаде готовия продукт на клиента си.

— Подарък! — обяви гордо собственикът на магазинчето.

Ръдърфорд се усмихна щастливо.

— Точно така!

Разплати се, след което забързано излезе от магазинчето и се върна обратно на улицата. Възрастният египтянин явно хареса клиента си, защото заситни след него и излезе на улицата, за да го изпрати.

Джеймс си пое дълбоко дъх, прекоси улицата и се изправи пред удивената Катрин.

— Какво направи с камъка Бенбен?

Очите на Ръдърфорд заблестяха и той отвърна:

— Ами реших, че е най-добре да го сложа върху годежен пръстен.

Красивото ѝ лице почервения от удоволствие, а бузите ѝ заприличаха на цъфнали рози. Катрин се усмихна, както никога досега, пое пръстена без колебание, сложи го на пръста си и се хвърли в прегръдките на любимия си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.